

ЛИОНОР ФЛАЙШЪР ГЕРОЙ ПО НЕВОЛЯ

Превод от английски: Кристин Балчева, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Във въртележката на Живота Бърни ЛаПланте така и не бе успял да сложи ръка върху пръстена на богатството. Понякога, докато събитията го носеха в своя главозамайващ вихър, той го зърваше — блясъкът на златото, изпълнен с обещания, примамлив, ала за него явно недостижим. Въпреки че често протягаше ръка да хване изплъзващия се метал и да го отнесе със себе си, Животът винаги бе отказвал на Бърни тази най-скъпа своя награда. Несръчните му опити някак все се проваляха.

Помислете за малко за пръстена на богатството, този познат символ на благополучие и успех според критериите на света. За някои, шепа благословени от Бога късметлии, пръстенът магически се откъсва от своя притежател и се спуска в скута им като домашно куче с размахана от радост опашка. Бърни не беше от тях. Други получаваха цяла колекция от такива пръстени благодарение на своя талант или блестящ ум. Бърни не беше и от тях. А за повечето от останалите мъже и жени, които накрая успяват да го уловят, след като цял живот, година след година, са се бъхтили за него, пръстенът на богатството в Живота идва като награда за обикновения им неуморен и честен труд.

Бърни ЛаПланте определено не беше от тези.

Бърни нямаше късмет, нямаше талант, нямаше блестящ ум, а упоритият труд не беше в стила му. Неговият стил бяха ударите — бързите пари, дребните мошеничества, някоя и друга измама, лесната кражба и търговията с крадени вещи от време на време. Каквото изпадне; Бърни не беше придирчив. Нищо трудоемко, разбира се, нищо, което да изисква сериозно обмисляне и мускули или, не дай Боже, насилие. Бърни просто поддушваше доларите или поне така си мислеше. Напук обаче събитията винаги доказваха, че в живота си на дребен престъпник късметът му работеше точно толкова, колкото и в дългия низ от безперспективни и лентяйски служби, които бе заемал през годините. Никога не бе спечелил истински пари, но затова пък често го спипваха.

Ей, да не останете с погрешни впечатления. Бърни ЛаПланте не беше лош човек, не и *наистина* лош. Просто се отклоняваше от правия път твърде често и редовно стигаше до задънени улици. Беше се изгубил. Движението по оживената магистрала на Живота беше станало твърде сложно за Бърни, защото някъде по пътя бе затрил картата за някога мечтаното местоназначение.

По ирония на съдбата Бърни ЛаПланте полагаше повече усилия да остане нечестен, отколкото повечето хора — да бъдат почтени. Непрестанните усилия да мами буквално го съсипваха. Хилавите му рамене грохваха под тежестта на жалкото му съществуване и той се чувстваше изтощен през цялото време.

Когато Животът предоставя пръстена на богатството, той изисква едно-единствено, еднакво за всички нещо, независимо дали си богат, късметлия или трудолюбив. Трябва да се изправиш в цял ръст и да погледнеш Живота в очите, преди да получиш наградата. А Бърни ЛаПланте не бе поглеждал нито Живота, нито когото и да било друг в очите още откакто ходеше на детска градина преди трийсет и пет години и когато сведе глава пред свирепия поглед на учителката, която настояваше да узнае дали той е откраднал червения пастел (беше го откраднал; пастелът прогаряше джоба му през цялото време, докато тя кастреше петгодишния Бърни ЛаПланте пред целия подхилкващ се клас).

Така че тръгнете ли да търсите герой, трябва да сте луди, ако ви хрумне да хванете Бърни ЛаПланте за тази работа. Той би бил последният, най-малко подходящ човек, когото бихте избрали. Дребното му хилаво тяло, мъничките му лъскави и шарещи очички, разположени от двете страни на смехотворен нос, небрежната му прическа, опърпаните му дрехи, тътрещите се крака, които не се свъртаха на едно място, бързите движения на нервните му ръце, непрекъснатите погледи през рамо, за да провери дали не го дебне някоя нова заплаха — всичко това създаваше впечатление за едно недоразумение на природата, на чието чело сякаш бе дамгосана думата „неудачник“. Това едва ли е героичният тип, ще решите вие, а самият Бърни пръв би се съгласил с вас.

Но тъкмо това прави Живота прекрасен — вечните му изненади. Точно когато смятате, че играта ви е в кърпа вързана, животът променя базите, грабва бейзболната топка и нанася силен удар, който ви

изхвърля от игрището, и тогава късметът може да се усмихне на всекиго. Колкото и да изглежда невероятно, може да се усмихне и на Бърни ЛаПланте.

Тъкмо в настоящия момент обаче Бърни не беше дори на скамейката, за да чака своя ред за удар в играта на Живота. Той се намираше в сградата на Съдебната палата, в зала номер 17, пред втори съдийски състав като подсъдим за това, че бе провалил една сделка, която иначе трябваше да протече гладко — продажбата на няколко кашона с десеткилограмови кутии откраднат латекс. Не друго, а боя, за бога! Съдът би трябвало да го пусне, защото какво значение, по дяволите, имаха няколко скапани кутии с „Бързосъхнеща фасадна“ във върховната логика на нещата? Просто капка в морето. Но ето че сега съдът заседаваше и разглеждаше обвиненията срещу лицето Бърнард ЛаПланте за съдействие в продажба на крадени стоки, съучастие в кражба и един-два други неприятни параграфа, което го караше не на шега да се разтревожи.

Бърни беше арестуван на няколко пъти, но за щастие нямаше предишни присъди, пък и не беше се явявал точно пред този съдия. Само че върху везните на правосъдието натезаваха други факти в негова вреда.

Тази акция с боите му намирисваше още от самото начало. Ако в момента имаше някаква друга работа, а не това тъпо, обричащо го на пълна мизерия, чистене на килими за пет мизерни долара на час, Бърни дори не би се захванал с боята. Твърде рисковано беше. Ако не се беше сдушил с онзи кретен, който не се яви навреме и остави Бърни ЛаПланте сам да свърши цялата работа, можеше дори да не го хванат. Ако бе складирал крадената стока другаде, а не на две крачки от 14 полицейски участък. Или може би, ако имаше истинска адвокатка с няколко спечелени дела зад гърба си, вместо тази безплатно назначена от съда девойка с още неизсъхнало мастило по дипломата... ако, ако, ако. Би могло, щеше, трябваше — това бяха основни, важни и често употребявани думи в речника на ЛаПланте.

Той се огледа в мъчително познатата съдебна зала: традиционната светлокафява боя с контрастиращата тъмнокафява ламперия, високите, приглушаващи шума тавани, ярките флуоресцентни лампи, покрития с теракота под, който никога не изглеждаше особено чист, стола с цвят на махагон, заемаан от съдията

Хиърфорд Ф. Гойнс, който гледаше навъсено в черната си найлонова тога, обграден от свитите знамена на Съединените щати и на щата Илинойс, а на стената зад главата му като ореол светеше голямата бронзова плоча с емблемата на областта Кук. Бърни не беше тук за пръв път, а сега от душа и сърце желаше да е някъде другаде.

Съдебните заседатели вече влизаха в залата, водени от съдия-изпълнителя. Бяха се съвещавали по-малко от половин час — лош знак. Дори Бърни трябваше да признае, че показанията на патрулиращия полицай, спипал Бърни, когато разтоварваше камиона, бяха твърде уличаващи. Заловен по време на пренасяне на крадени стоки. Някакви си две-три кутии с боя, за бога! Хайде стига бе! Той почувства прилив на оптимизъм: никога няма да го признаят за виновен. Пак ще се отърве, Бърни винаги се бе измъквал.

— Господин старши съдебен заседател, взехте ли решение? — попита съдията Гойнс.

Един висок, оплешивяващ мъж с дебели стъкла на очилата и стегната вратовръзка се изправи.

— Да, Ваша милост. Намираме обвиняемия за виновен по всички обвинения.

Виновен! Какво беше това, по дяволите! Да не искат да го разпънат на кръст? Някакви си мънички кутии с боя, може ли човек да се осъди за такова нещо? Кой отива в затвора заради боя? Освен това нали не беше признал вината си? Какво й ставаше на тази правораздавателна система!

С гримаса на ужас Бърни се обърна към защитничката си Дона О'Дей — сериозна млада жена с чувствителна уста и големи тъмни състрадателни очи, която само преди три месеца бе навършила двадесет и четири години. Засега Бърни ЛаПланте беше единственият й клиент и това беше първият й случай. Мъчително бе да го загуби, макар че не можеше да призове нито един свидетел за защитата, освен самия Бърни, а дори и Дона не беше чак толкова неопитна, че да сложи Бърни ЛаПланте на свидетелското място.

— Ваша милост, може ли да говоря с Вас? — попита тя.

Съдията кимна и Дона се приближи към банката, където я последва и прокурорът. Бърни гледаше кисело, разкъсван между гняв и отчаяние, докато двамата юристи тихо разговаряха със съдията, без да

се чуват думите им. Изведнъж нещо привлече погледа му и той впери мъничките си очички.

Дона О'Дей беше оставила отворено куфарчето си върху масата и Бърни видя портфейла ѝ, кацнал върху документите като лесна примамка. Той погледна към съдийската скамейка. Дона беше потънала в разговора, а капакът на отвореното куфарче скриваше Бърни от полезрението ѝ. Единствените, които можеха да го видят, бяха зрителите по пейките зад него. Бърни се обърна небрежно назад и огледа наоколо. Нямахме зрители, съдебната зала бе празна. Дори бездомните бяха сметнали за безинтересен случая на Бърни ЛаПланте и кутиите с латекс.

Бърни бързо измъкна портфейла от куфарчето и го бутна в скута си. С едно око към адвокатите и съдията той прелисти банкнотите в портфейла. Трябваше да внимава, да не бъде много алчен. Той беше единственият очевиден заподозрян и кражбата не биваше да бъде твърде явна. Можеше да присвои част от парите, но не всичките. Той успя тайничко да извади две двадесетачки и една-две банкноти от по десет долара, пхна ги в джоба си и мушна портфейла обратно в куфарчето, точно когато Дона се върна при масата на защитата.

— Какво става? — попита той ядосано. — Виновен! Какво значи това?

— Удължих гаранцията — каза младата му адвокатка.

— Гаранция, боже господи! — гласът на Бърни се повиши и трепна от възмущение. — Та аз съм невинен!

И точно в този момент Бърни ЛаПланте наистина вярваше, че е невинен. Такава е еластичността на човешкия дух.

От съдийската скамейка се разнесе ударът на чукчето.

— Господин ЛаПланте — каза строго съдията Гойнс, — убедиха ме, с оглед на вашата настояща работа и липсата на предишни присъди, да продължа гаранцията ви при същите условия, както досега, като изпълнението на присъдата се отлага с шест дни. Междувременно ще се срещна с инспектора по надзора, който ще ми даде препоръки по отношение на размера на присъдата.

Съдията се надвеси напред и погледна навъсено към Бърни, който както обикновено избягна изпитателния му поглед и впери очи в друга посока.

— Моля ви настоятелно — продължи съдията тържествено — да използвате тези шест дни, за да приведете в порядък личните си работи, преди да влезете да изтърпите наказанието.

Бърни трепна. Да влезе в затвора. Тези думи отвращаваха слуха му. Чукчето на съдията Гойнс отново прокътня, с което бе закрито съдебното заседание. Приглушеният удар на дървото, заедно с думите на съдията, отекна в съзнанието на Бърни ЛаПланте като огромна тежка порта, която се затръшва право пред лицето му.

— „Преди да влезете да изтърпите наказание“! Какво значи това? — настояваше да узнае Бърни, докато той и младата му адвокатка вървяха по коридора от съдебната зала към изхода.

— Означава затвор, господин ЛаПланте — обясни Дона О’Дей, приемайки думите му буквално.

Бърни нетърпеливо махна с ръка. Той изгледа накриво защитничката си. Облечена за пред съда в строг делови костюм с мъжка кройка, Дона приличаше на момиченце, навлякло дрехите на майка си.

— Не, знам какво значи. Но не съм от тия по затворите, аз съм работник. — Той се намръщи и задъвка долната си устна. — Неприятно ми е да го кажа, госпожице О’Дей, но вие не си вършите работата, както трябва. Вашата работа е да ме измъкнете. Последния път моят адвокат успя да отхвърли обвиненията.

— Мисля, че тъкмо затова районният прокурор е толкова упорит този път — отбеляза Дона.

Но Бърни не беше в настроение да се вслуша в гласа на разума.

— Какво ще кажете да обжалваме? Какво ще кажете да...

Извитите вежди на Дона О’Дей се повдигнаха от изненада.

— Да обжалваме ли? Нямаме основания за това.

Тя отвори куфарчето си, от което по гръбнака на Бърни пролазиха тръпки на страх, но извади само една папка, а не портфейла. Той си пое дъх. Явно не беше забелязала, че нещо липсва.

Бърни твърдоглаво издаде напред долната си устна.

— Е да, но вие трябва да намерите някакви проклети основания. Извинете ме за грубия език.

Адвокатката, борейки се с куфарчето, успя да отвори папката.

— Сега трябва да съсредоточим силите си върху доклада на инспектора по надзора — каза му тя.

Очите на Бърни се присвиха, докато премисляше.

— Искате да кажете, че ако даде добър доклад, ще ме освободят?
— попита той тихо.

Дона сведе тъмните си очи и сви рамене.

— Според мен не можем да очакваме условна присъда — призна тя и продължи да се рови из документите. — Все още имате работата си, нали?

В интерес на истината Бърни се държеше на тази работа на косъм от уволнението.

— Да, обадох се, че съм болен — промълви той навъсено. — Мислят, че съм хванал грип.

— Имате и син от бившата си съпруга? Джоузъф?

Бърни изглеждаше стреснат. Този въпрос не беше очаквал.

— Да, имам син. Какво за него? Джои...

— Предполагам, вземате дейно участие в неговото възпитание?
— попита адвокатката.

Дейно участие? Господи! В дребната душица на Бърни нахлу справедливото възмущение и гласът му се извиси до писък.

— Тя наложи заповест на проклетата ми заплата! Защо според вас съм със служебно назначен адвокат, вместо... ъ-ъ... да наема по-обигран юрист?

Ах, тази негова уста. За малко да каже „вместо истински адвокат.“

— Разбирам — каза Дона с обида в гласа. — Често ли виждате сина си?

— О, много често — излъга Бърни и почти повярва на лъжата си.

— Искам да кажа, напоследък.

Напоследък ли? Какво напоследък? Бърни ЛаПланте набърчи вежди в размисъл, накрая успя да отговори.

— Момчето ли? Ами, не знам. Мисля, че на рождения му ден. Чакай, кога беше това? През май?

Дона О'Дей изглеждаше изумена.

— Сега е ноември, господин ЛаПланте. Това са шест месеца!

— Ами да. Кажи-речи — сви рамене Бърни.

Младата адвокатка стисна силно устни. Самата тя произлизаше от голямо, сплотено ирландско семейство, в което всички зорко се контролираха един друг.

— Смятам, че трябва да посетите сина си и да се опитате да накарате работодателя си да напише бележка как си изпълнявате задълженията — посъветва го тя.

— Тя не иска да го виждам — отвърна Бърни с тих глас. Беше му неудобно да го каже. — Смята, че му влияя лошо.

Мнението на бившата му жена за него го караше да се чувства неловко, когато се сетеше за това, поради което той избягваше да мисли на тази тема.

— Трябва да създадете впечатление — продължи Дона — на почтен гражданин с чувство за отговорност пред своето семейство, който случайно е кривнал от правия път.

— Правилно — съгласи се Бърни, но го загриза съмнение. Дали ще може наистина да го направи? И дали някой би му повярвал? За първи път надвисналата заплаха от затвора проникна дълбоко в съзнанието му и той усети как трепери от ужас. Капки пот избиха по челото му.

Сега бе ред на Дона О'Дей да се почувства неловко.

— Ъ-ъ... — започна тя нерешително. — Господин ЛаПланте, знам, че имате финансови затруднения... но се чудя дали... искам да кажа... парите, които ви заех миналата седмица. Дали можете да ми ги върнете?

Бърни беше толкова разсеян от внезапното „влизане за изтърпяване на наказание“, че всъщност призна на своя кредитор, че носи пари у себе си — нещо, което никога не би сторил, ако беше на себе си.

— Една част — каза той като измъкна от джоба си десетачките и двадесетачките, които бе задигнал от портфейла на Дона О'Дей. — Ето ги. Ще намеря останалите в най-скоро време. — И той ги пхна в ръката ѝ.

Дона беше изненадана, дори трогната. Не беше очаквала от Бърни ЛаПланте друго, освен извинения. А сега чувствителното ѝ, неопитно сърце на добър човек започна да се размеква към това покъртително подобие на клиент и на мъж.

— Знам, че положението ви е много трудно, господин ЛаПланте. Не искам да взема последните ви пари...

Идвайки на себе си, Бърни се протегна и сграбчи една двадесетдоларова банкнота.

— Така е. По-добре да имам някакви, ако ще извеждам хлапето. — Жадните му пръсти се поколебаха за малко над парите, после отново се спуснаха и стиснаха още една банкнота. Как да устои?

— Освен това... ъ-ъ... господин ЛаПланте — добави Дона, като се мъчеше да го каже възможно най-деликатно, — дали не бихте могли... да облечете нещо... по-свежо... когато се видите с инспектора по надзора? — Тя изгледа критично омачкания стар шлифер на Бърни, овехтялото му сако от изкуствена вълна, ухабеното му поло и развлечени панталони. Единствено обувките му изглеждаха нови. А и бяха добре лъснати.

— Освен това... бихте ли... се избърснали?

Бърни се стресна. Да се избърсне? Прокара пръсти през обраслата си с четина брадичка. Не помнеше кога за последен път се бърсна. Вчера? Или онзи ден?

— Да, разбира се — промърмори той. — Ще се обрсна, защо не? Както кажете. Вие нареждате.

ГЛАВА ВТОРА

Ако искате вярвайте, но Бърни ЛаПланте не беше лишен от известен чар. Дори днес, когато животът му го беше хванал в мъртва хватка и го беше притиснал през раменете като някой чудовищен Старец от морето, дори и днес някой случаен изблик от този чар успяваше да се покаже на повърхността. Например той имаше чудесна усмивка. Рядка, защото обикновено нямаше на какво да се усмихва, но когато се случеше, тя огряваше цялото му лице. На четиридесет години набразденото и изстрадало лице на Бърни все още бе запазило една-две от чертите на малкото момче, което се криеше в него, и от време на време това дете надзърташе победоносно навън. За щастие Бърни изобщо не подозираше за възможностите на своята усмивка и на притаеното в него дете, защото иначе щеше да намери начин да ги включи в следващата си акция.

Жените никога не бяха намирали Бърни ЛаПланте за неудържим, но все пак той бе получил своя дял от романтични изживявания, а една жена дори се влюби дотам, че се омъжи за него. Това беше Евелин, жена със свестен характер, но с лоша преценка за хората, която бе взела 28-годишния Бърни от добро сърце и защото наистина вярваше, че може да създаде нещо от този съвсем суров материал. Тя възнамеряваше със силата на своята любов да моделира и да оформи Бърни ЛаПланте в мъжа, в който той трябваше да се превърне.

Горката Евелин! Тя видя как мечтите ѝ една по една рухваха, докато животът ѝ с Бърни все повече се оплиташе в неговите лъжи, във вечните му извинения, в несъвършенствата му като съпруг и баща. Действителното положение на нещата ѝ се изясни веднага след сватбата: от Бърни ЛаПланте никога нямаше да излезе нищо в този живот, а за следващия не си заслужаваше да го задържа. В жалката му душица на мошеник нямаше нито морална опора, нито достойнство, нито амбиция, нито честност. Въпреки това Евелин се задържа при него известно време, защото някъде дълбоко в себе си, под хилядите разочарования, тя още таеше искрица любов към него. Чак след

раждането на малкия Джон Евелин реши, че Бърни трябва да си отиде. Едно нещо беше да изпълняваш капризите и да глезиш вдетинен мъж, сякаш е непослушно момче, а съвсем друго — да гледаш истинско бебе, което изисква истински грижи, и да имаш съпруг, който отказва да порасне и да се изправи срещу трудностите на живота. За Бърни бе невъзможно да се справи с отговорностите на бащинството. А Евелин не можеше да се грижи за две бебета едновременно.

Денят, в който Евелин ЛаПланте изхвърли Бърни ЛаПланте, беше и денят, в който спускането на Бърни по наклонената плоскост започна да набира истинско ускорение. Както всички лоши неща в живота му, той го очакваше, знаеше, че ще дойде, но въпреки това затвори очи и си каза, че ще отmine, в резултат на което окончателното решение на Евелин го стъписа.

Беше му мъчно да загуби жена си и сина си, да загуби дома си, но все пак във всичко това имаше някаква орисия, някаква мрачна неизбежност, която той прие: Такъв е животът ти, Бърни ЛаПланте. Пък и сам се движеше по-бързо.

Той продължаваше по своему да обича Евелин, но беше достатъчно умен, за да се опитва да я убеди в това. Взаимоотношенията на Бърни с Джон бяха в най-добрия случай крехки. Като оставим всичко друго настрана, той нямаше представа какво значи да си баща. Не знаеше как да се държи с Джон, нито какво да му каже. Любовта, която хранеше истински към сина си, беше винаги примесена с вината, че му е изменил във всяко едно отношение, и понеже Бърни си беше Бърни, той забута чувствата си към Джон в най-затънтените кътчета на мозъка си и беше доволен само да знае, че някъде в света има дете с неговата фамилия, с неговите големи тъмни очи и черна коса, с кльошавата му конструкция, тесните му раменца и издадена напред брадичка. Слава Богу, детето беше наследило носа на майка си.

Въпреки това Джон ЛаПланте обожаваше баща си. Самата раздяла бе придала на Бърни някакво очарование и Джон го виждаше като някакъв възвишен и романтичен свръхчовек, смел, силен и умен. Фактът, че Джон боготвореше Бърни и го бе приел като модел за подражание, караше Евелин да се изяжда от мъка. Тя искаше за сина си много повече, отколкото баща му бе способен да осигури, включително и такъв пример за държание, от какъвто Бърни се

намираше на светлинни години разстояние. Тя не одобряваше общуването им и беше благодарна, че Бърни е толкова небрежен баща, че почти не се вясва.

Но сега се налагаше Бърни да се весне. Заповед на адвокатката му. Направи се на баща заради инспектора по надзора. Дръж се нормално, посети сина си. Имаше само шест дни, за да приведе живота си в някакъв ред, и това беше първата крачка от първия ден.

Евелин неохотно предаде възторжения Джон — излъскан от глава до пети и облечен в чисто ново зимно палто — на Бърни и го погледна навъсено. Огромните ѝ сиви очи го пронизаха с ясното предупреждение: „Ако причиниш на това дете каквато и да била емоционална, психическа или физическа вреда, ако не го доведеш след няколко часа, *навреме*, в *същото* състояние, в което си го взел, аз, Евелин ЛаПланте, ще се превърна в твоя най-ужасен кошмар.“ Бърни кимна с глава и пристъпи от крак на крак, като избягваше да срещне — проникващите като лазер очи на Евелин, но същевременно със задоволство установи, че е поддържала фигурата си и все още е страхотно хубава жена.

Тъй като бе приел четиридесет долара от Дона с изричната уговорка да изведе сина си, Бърни се постара. Доколкото можеше. Като обърна измъчената си Тойота, той се отправи с Джон към зоологическата градина, отчасти защото това беше традиционен неутрален терен за срещи на разведени бащи с техните синове, но най-вече защото входът беше безплатен.

Джон беше на седмото небе, на разходка с баща си в зоопарка, също като другите бащи и синове им, само че неговият баща беше по-добър. Много по-добър.

— О! Виж го този! — прошепна той, като сочеше към голям отпуснат лъв, полузаспал върху бетона в клетката и вперил едно жълто око към човешкия свят, който толкова несправедливо го бе затворил. — И онази! — десетгодишното телце на Джон трепереше от вълнение, докато мускулестата черна пантера гневно сновеше напред-назад в тесния затвор, а дългата ѝ космата опашка непрестанно плющеше.

— Ако човек попадне вътре, тя ще го убие, нали... татко? — думата се отрони колебливо и благоговейно от устата на момчето. Рядко му се случваше да изрече „татко“.

Бърни погледна пантерата с известно опасение: дали проклетите решетки бяха достатъчно здрави, за да възпрат цялата тази котешка енергия и ярост? Звярът върна погледа на човека със злостно святкащи очи, които накараха мъжа, доста обезпокоен, да се извърне.

— Да — промърмори той на момчето. — Да, има нещо такова.

Но Джон само поклати безмълвно глава. Би се обзаложил на всичко, че баща му може да натупа пантерата, стига да поиска. Бърни просто се правеше на скромен.

Прекараха още два часа, като ходеха от клетка на клетка. Видяха как високите жирафи късат с дългите си ловки езици листа от надвисналите дървета, наблюдаваха как издутите хипопотами се припичат, наполовина потопени в езерото, радваха се на косматите маймуни, които се пощеха една друга и дъвчеха бълхите. Бърни усети как се сближава със сина си, но както обикновено мисълта за Джон и за това как му е изменил бе примесена с неприятното усещане за вина, което наруши хармонията на тяхното общуване.

Джон никога не молеше баща си за нищо и Бърни осъзна, че момчето навярно умира от глад, едва когато той самият огладня. Тойотата се насочи с грохот и даване към едно заведение за хамбургери, което Бърни понякога посещаваше. Там двамата се настаниха в сепаре и си поръчаха бургери със сирене, пържени картопки и газирана вода.

Докато седеше с баща си и обядваше щастливо като всички други деца, Джон се поотпусна и заговори за живота си. Може би се поотпусна *твърде* много, защото скоро заразпраща на Бърни за новия приятел на Евелин.

Бърни се начумери; приятелят беше новост за него. В годините след развода Евелин не му беше отпускала края, поне доколкото той знаеше. Не беше от жените, които го удрят на живот. Но с този новия нещата изглеждаха сериозни, а това не се хареса на Бърни.

— Значи този тип, „приятелят“, с когото майка ти се среща, е пожарникар, а? — запита той. — А някога оставал ли е да преспи, как му беше името?

Джон отхапа голям залък от бургера си и кетчупът пръсна по брадичката му.

— Понякога — отговори той без притеснение. — Казва се Елиът. Веднъж е спасил живота на някакъв човек. При пожар.

Тази информация се хареса на Бърни още по-малко. Той се начумери още повече и двете бръчки отстрани на носа му съвсем хлътнаха.

— Така ли? Герой, а? Бил ли е в 'Нам, тоя Елиът?

Джон го зяпна в недоумение.

— „Ном“ ли? Това пък какво е?

— Говоря за войната — обясни Бърни. — Във Виетнам. — Той вдигна рамене. — Няма значение.

— Ти участвал ли си в нея? — попита Джон с жаден поглед, търсейки подвиг от своя герой. — Във войната?

— Значи никога не си виждал снимката, така ли?

— Коя снимка? — очите на Джон светнаха от вълнение.

— Дето съм с униформа — тъжно каза Бърни. — Стоеше на библиотеката.

Евелин навярно я е изхвърлила заедно с всички техни спомени, помисли си той, и го прониза разочарование. Той вече не живееше там, нито в буквалния, нито в преносния смисъл. Къщата сега бе толкова различна, че едва я разпозна. Той осъзна колко малко знае за живота на Джон, който едно време споделяше. Е, донякъде. Осъзна също колко рядко вижда собствения си син и колко се беше откъснал от малкото си момче, което така го обичаше.

Джон поклати тъжно глава, защото никога не бе виждал снимката на баща си в униформа. Но в очите му гореше гордост, а Бърни отново бе пронизан от чувството на вина и отвращение от себе си. Той беше напълно непознат за собственото си дете. Докъде ли може да изпадне човек?

Все пак той имаше какво да предложи на Джон. Бърни притежаваше опит. Вярно, това беше опит, натрупан от улицата, но пък къде-къде по-ценен от всичко, което се учи от книгите. Бърни знаеше много за наистина важните неща, нали така? Той бе натрупал своя собствена мъдрост, която можеше да предаде. Да вземем например този момент, когато баща и син стоят един до друг в мъжката тоалетна на заведението и пикаят в писоара. Ако Бърни ЛаПланте знаеше нещо, то беше как се пикае, а всеки грижовен баща беше длъжен да предаде подобна безценна информация на единствения си син.

— Важното, приятел, е да се доближиш плътно, тъй че да не си напикаш обущата — а Джон слушаше захласнато с навлажнени очи и

поглъщаше мъдростта на баща си. — Това е без значение *сега*, щото носиш тия маратонки, но ще дойде време, когато ще обуеш истински скъпи обувки и няма да искаш да ги опикаваш, а да ги опазиш. От пикня, от фукльовци и всичко друго.

Бърни погледна с обич към своите обувки, които бяха неговата радост и гордост. Чифт излъскани кожени мокасина, за които щяха добре да го изръсят, ако не ги бе „купил“ от каросерията на един камион. Обувки за сто долара — Бърни ЛаПланте винаги бе имал слабост към хубавите обувки. Смяташе, че истинският джентълмен се познава по това, че носи чифт скъпи обувки.

Мъжът и момчето, застанали рамо до рамо, вдигнаха циповете на панталоните си.

— Ще ме заведеш ли някъде другата събота или неделя? — попита Джон с надежда.

— Работя по въпроса — отговори Бърни, който преспокойно можеше да се окаже натикан в затвора следващата събота и неделя. Шест дни, само толкова имаше на разположение, а за този кратък срок трябваше да открие и сглоби цял един изгубен живот.

— Просто имам някои делови проблеми... и... Какво има? — той млъкна, когато Джон тръгна към една от кабинките и се наведе, пресягайки се под вратата.

— Някой си е загубил портфейла — съобщи момчето, като го вдигна и го показа на баща си.

Бърни се протегна, грабна бързо черния кожен портфейл и надникна вътре. Вътре видя пари в брой: две-три петдесетачки, една-две петачки и няколко банкноти по един долар, освен това имаше и набор от кредитни карти, които можеха да се окажат ценни, ако успееше да ги пласира достатъчно бързо.

— Ще го предадем ли, татко? — попита Джон.

Как да обясниш на едно десетгодишно дете, че в живота не се постъпва така?

— Ами, можем да го дадем на управителя... — започна Бърни, а Джон кимна с глава.

— Но от друга страна — продължи той, като бързо избута момчето от мъжката тоалетна, през изхода и към паркинга на ресторанта, — ако го дадем на управителя, ще прибере мангизите и ще изхвърли портфейла. Повечето хора, които заемат ръководни

длъжности... забележи, не казвам *всички*... са мошеници. Не, имам много по-добра идея.

Той погледна Джон крадешком да види дали номерът ще мине — момчето беше цялото в слух.

— Ето как ще постъпим с този портфейл. Утре като отида на работа, ще накарам секретарката да издири този човек по името върху шофьорската книжка и да му се обади. Тогава той ще може да дойде лично в службата ми да си прибере портфейла. А освен това ще се погрижа ти да получиш награда. Заслужаваш награда. Ти го намери. Искаш я, нали? Наградата?

— Ами сигурно — каза Джон, — разбира се.

Докато двамата прекосяваха паркинга, на пътя им се изпречи една окъсана бездомна жена, която буташе две колички за пазаруване, претрупани с окаяните остатъци от жалките ѝ вещи. Есенният вятър проникваше през дрипите ѝ и тя зъзнеше от студ. Когато видя мъжа и момчето, тя се усмихна с надежда, оголвайки червените си, разранени венци и множество тъмни дупки, където преди е имало зъби.

— Извинете ме, сър — започна тя, като протегна напуканата си и невероятно мръсна ръка. — Бихте ли отделили...

— Не, госпожо, няма го майсторът — сопна се грубо Бърни. Той мина бързо покрай нея, като буташе Джон пред себе си. Момчето се обърна назад да погледне злочестата жена и Бърни осъзна, че май е бил прекалено груб за вкуса на Джон.

— Трябва да устояваш на желанието си да се държиш добре с тях — скалъпи той набързо. — Тези хора са играчи, мошеници. Възползват се от добрите сърца на другите. Много от тях са по-добре финансово от всички нас.

— Така ли? — момчето очевидно хранеше известни съмнения, имайки предвид колко окаяна изглеждаше старата бездомница.

— Повярвай ми — отговори Бърни. Вече бяха стигнали мястото, където Бърни беше паркирал Тойотата. Колата беше модел от 1981 година с навъртени близо 400 хиляди мили, ръждясала и очукана и това бяха последните ѝ издихания. При все това Бърни ЛаПланте винаги я заключваше, сякаш беше истинска кола и някой би решил да я открадне, вместо да му поиска пари в брой, за да я откара на бунището. Той се засуети с ключовете си и накрая пъкна този, който трябва, в ръждясалата ключалка.

— Важното е да гледаш да заложиш на печелившата карта — обясни той, споделяйки философията на Бърни ЛаПланте със сина си. — Звучи грубичко, но светът, детето ми, е една проклета... извини ме за вулгарния израз... една проклета джунгла. Затова не трябва да се набиваш на очи. Разбра ли? Не трябва да се набиваш на очи!

Като отключи Тойотата, той набута Джон вътре, нетърпелив да изфучи яко дим, преди собственикът на портфейла да дойде да ги търси. Разбира се, Тойотата беше фучала за последен път през 1985 година, но надеждата крепеше Бърни ЛаПланте.

Докато с пуфтене и пъшкане се носеха по шосето към дома на Евелин, Бърни усети как у него се прокрадва някаква тъга. Сега бе може би последният път от години насам, когато се виждаше със сина си, и тази мисъл го потискаше. Неопетнената невинност на момчето и милата привързаност към баща му докосваха у него струни, които той би предпочел да не достигат. Чувствата му към Джон бяха истински, макар и малко колебливи, но те носеха със себе си голяма болка. Самият допир до толкова голяма невинност и доверие караха стомаха му да се свие.

Двамата запазиха мълчание няколко километра, всеки потънал в собствените си мисли. За Джон това бе вълнуващ следобед, прекаран в компанията на човека, когото обожаваше, човека, който беше така мъдър по отношение на много неща, който е бил войник, сражавал се е и най-вероятно е бил герой, човека, който знаеше всичко възможно за пикаенето и за честността, който дори щеше да му издейства награда, задето е намерил портфейла.

— На следващия изход свиваме — изведнъж попита Бърни, — нали така?

Момчето кимна, огорчено от факта, че посещението беше свършило.

Бърни усети тъгата му и дори показва съпричастие:

— Ъ-ъ... слушай, Джон, трябва да ти призная нещо... Май ми харесват тия наши отношения.

— Можеш да ме заведеш на кино в четвъртък вечерта — предложи Джон тихичко, без особена надежда. — Защото в петък не сме на училище.

— Ами с удоволствие — отговори Бърни. — Да.

Момчето засия, но лицето му помръкна, когато баща му добави:

— Само че съм зает с тези делови проблеми... Трябва да говоря с разни адвокати и какво ли не.

Как да каже на сина си истината? Тя би могла да разруши техните отношения.

Джон кимна, свел маслиненочерните си очи, напълно отритнат. Така оклюман, той приличаше на Бърни повече от всякога и сърцето на мъжа омекна към него.

— Но знаеш ли какво, ще работя по въпроса — каза Бърни оживено. — Сега най-важното е да се върнем навреме. Не бива да тревожим майка ти. Тя си е все същата, нали? С нейната мания за точност? „Трябва да си точен“ — заимитира я той, припомняйки си хилядите пъти, когато беше чувал тези думи от устата на Евелин.

Джон кимна и се ухили.

— Трябва да си точен! — повториха двамата заедно, радвайки се на възможността да се присмеят на Евелин.

— Все това ми натякваше — рече Бърни. — Не че точността е без значение, не...

— Ето! — посочи Джон. — Изходът.

Бърни завъртя волана, което беше немалък подвиг, като се има предвид, че кормилната щанга беше на път да се строши, както между другото и останалата част от колата.

— Добре, благодаря. За малко да го подмина. Благодаря ти, приятел.

Приятел. Джон ликуваше. Бърни го беше нарекъл „приятел“. Той и баща му бяха приятели. Очите им се срещнаха и те се усмихнаха един на друг, а Бърни ЛаПланте почувства добре познатото чувство за вина, примесена с малоценност, да стяга сърцето му. Той обичаше хлапето по свой начин, наистина го обичаше, но цялото това невинно доверие, което Джон хранеше към баща си, доста изнервяше Бърни.

ГЛАВА ТРЕТА

След като остави Джон при Евелин, Бърни насочи цялото си внимание към една много по-неотложна работа. В портфейла, който момчето бе намерило в тоалетната на ресторанта, имаше доста кредитни карти, включително една златна с висок лимит за кредит, а такива вървяха добре на свободния пазар. Трябваше обаче да се действа бързо, преди човекът, загубил портфейла, да позвъни на банките, издали кредитните карти, да съобщи за липсата им и да ги анулира. Крадените карти можеха страшно бързо да се превърнат от златна мина в тесте ненужни картончета.

Първата му работа бе да спре Тойотата до една улична телефонна будка и да се обади на Бъни, дребен шмекер и хитрец, чиито връзки с уличната престъпност бяха неизменно на добро ниво. За петдесет долара Бъни бе готов да съобщи кой каква стока търси в момента, а за още няколко банкноти можеше да уреди дори среща. Бъни често изпълняваше ролята на секретар на Бърни при важни делови въпроси от този род.

Той изслуша Бъни, докато му изброяваше имената на потенциални купувачи на кредитни карти. Две от имената, на които Бъни особено наблегна, му бяха непознати.

— Еспиноза и Варгас? Порядъчни ли са? — попита Бърни предпазливо.

— Разбира се, че не — кресна Бъни. — Ако бяха, щяха ли да изкупуват крадени карти? — той се изкикоти на шегичката си.

— Да, добре — измърмори Бърни. — Определи им среща за довечера в „Шадоу Лаундж“. Някъде около осем, осем и половина. Кажим им да носят пари в брой.

— А моите шейсет?

— Ще си ги получиш. Щом приключи сделката.

— Гледай този път да си удържиш на думата, Бърни. Така не се прави бизнес, ясно ли е?

— Ясно. Довечера в „Шадоу Лаундж“. И да не ми извъртиш някой номер, Бърни.

Бърни се качи обратно в Тойотата с напрегнато лице. Беше притеснен. Нещо отвътре го предупреждаваше, дълбоко в себе си усещаше, че поема глупав риск да продава крадени кредитни карти, когато е пуснат под гаранция и само дни го делят от произнасянето на присъдата.

— Не са крадени, намерих ги — промърмори Бърни на себе си, но добре знаеше, че след като не са предадени в полицията, все едно са откраднати. Освен това продаването дори на „намерени“ карти беше криминално деяние.

Бърни знаеше, че сега би трябвало да се занимава с онова, което го посъветва адвокатката му Дона О'Дей — да подрежда разпилените парчета на живота си във възможно по-представителен вид, но въпреки това не можеше да устои на изкушението да спечели бързи и лесни пари. Тези кредитни карти му паднаха от небето като дар Божии. Щеше да е неблагодарност, дори грях да подмине подобен дар. Кой знае? Ако успееше да се спазари, можеше да получи две стотачки за картите — златната сигурно струваше най-малко сто, а му трябваше всеки цент, който можеше да събере.

Бърни ЛаПланте често правеше лъжливи изказвания за своята „кантора“, но ако наистина имаше кантора или място, където си сключваше сделките, това беше „Шадоу Лаундж“. Работнически грилбар на една задна уличка в бедняшките покрайнини на града, „Шадоу Лаундж“ беше място по вкуса на Бърни — мъжки бар с ниски цени, леко долнопробен, със стени, облепени с фотоси на спортисти, и достатъчно тих, за да може на спокойствие да си върти финансовите работи, без разни любопитни да си пъхат носа наоколо. Собственик и барман беше един веселяк с бебешко лице па име Чик, за чиято фамилия Бърни така и никога не бе полюбопитствал. Чик беше дружелюбен и вежлив, обичаше да разговаря за маловажни неща, но се открояваше със способността да си гледа работата, когато ставаше въпрос за сериозни неща. Не една от съмнителните сделки на Бърни бяха сключени в този бар. Чик винаги си затваряше очите, стига Бърни да не предизвикваше скандали и да не водеше ченгетата.

Познатият мирис на застояла бира успокои обонянието на Бърни, когато влезе в „Шадоу Лаундж“ същата вечер около осем и петнадесет.

Навън валеше като из ведро силен ноемврийски порой, затова заведението бе почти пусто. Чик заемаше обичайното си място зад бара и с парцал в ръка бършеше плота, докато следеше един футболен мач по телевизора, който се намираше над рафтовете с напитки.

— Бърни! Къде се губиш, бе, човек? — лицето на Чик грейна.

Очите на Бърни ЛаПланте бързо обходиха помещението и провериха масите и сепаретата, като търсеха неговите клиенти.

— Да са идвали да ме търсят, Чик? Едни испанци?

— Едни испанци? — повтори Чик, клатейки глава.

— По работа е. Я дай „Севън“ и „Севън“, моля те. — Бърни седна на бара и погледна часовника си с безпокойство. Тези кредитни карти се обезценяваха с всяка изминала минута. Ако двамата потенциални купувачи не се появят тази вечер, по-добре да изхвърли проклетите картончета. Той бръкна в джоба си и извади една двадесетачка, която постави на бара.

Чик погледна банкнотата с лека изненада, докато поставяше високата заледена чаша с уиски „Сийгръм Севън Краун“ и „Севън Ъп“ пред Бърни. Обичайното платежно средство на Бърни бяха пет долара, двадесетачки се смятаха за доста пари по тия места.

— Какво има, не съм те виждал насам от близо пет дни?

Бърни се навъси — това беше деликатна тема и дори обсъждането ѝ го влудяваше.

— Щото съм затънал до гуша в лайна, затова! Първо, съм разорен и второ, имам проблеми със закона... Значи никой не ме е търсил, а? — той се огледа нервно, взирайки се още веднъж в слабо осветените сепарета.

— Не — отговори Чик. — Щом имаш проблеми със закона, трябва ти добър адвокат — отбеляза той, винаги готов да подхване продължителен разговор.

Бърни горчиво се усмихна.

— Адвокатката ми току-що е завършила право и е само с няколко години по-голяма от сина ми, за бога!

Веждите на Чик се извиха нагоре, а на кръглото му лице се изписа почуда.

— Имаш дете? Ти? На колко е години?

Мисълта, че Бърни ЛаПланте е баща на дете, изглеждаше наистина невероятна.

— Май на девет — отвърна Бърни кисело, пресмятайки наум. — Или десет. Да, десет. Добро дете е.

Бърни ЛаПланте — баща. Чудесата явно нямаха край! Чик остави парцала и погледна приятеля си.

— Значи имаш десетгодишна адвокатка, а, Бърни? — ухили се той.

Бърни се заоплакваше:

— Нямам пари за нещо по-добро. Бившата ми жена наложи запор върху заплатата ми за плащане на детската издръжка. — В този момент вратата се отвори и в бара влезе облечен в шлифер мъж, който се насочи към едно сепаре. — Случайно да търсите Бърни ЛаПланте? — провикна се той.

Мъжът поклати отрицателно глава и си поръча пиене от единствената сервитьорка, която „Шадоу Лаундж“ можеше да си позволи.

Дете. Бърни ЛаПланте имаше дете. Чик все още се чудеше на тази нова информация, опитвайки се да я вмести в своята база данни, но тя никак не се връзваше.

— Дори не знаех, че имаш дете.

Бърни откъсна за малко вниманието си от деловите въпроси и се замисли за Джон, за часовете, които двамата прекараха заедно този следобед и за явното благоговение на момчето към баща си. Бърни си даваше сметка, че това обожание се гради единствено върху крехка плетеница от лъжи, полуистини и евтини измами. Той наистина беше добро момче, сваятно дете и щеше да е много жалко, ако откриеше що за неудачник е неговият старец. Не „ако“ разбере, добави мислено Бърни, а по-скоро „когато“ разбере. Тази мисъл го потисна още повече.

— Работата е там, че всички деца са... толкова млади! — каза Бърни умислено. — Нищичко още не знаят. Когато си дете, мислиш, че като пораснеш, ще станеш „прекрасен човек“, а не някой задник, каквито са всички останали. — И в този миг той реши в четвъртък вечер да заведе Джон на филма, който момчето искаше да гледа. Разбира се, защо не? Беше баща, нали така?

Чик се усмихна разчувстван. Откриваше нови черти в стария си приятел. Това философстване не беше в стила на Бърни ЛаПланте. Чик не беше чувал Бърни да говори за нищо друго, освен за правене на пари или за сделката, която върти в момента.

— Значи всички сме задници, а, Бърни?

Но Бърни беше потънал дълбоко в горчивите си размишления.

— Когато бях дете, мислех, че ще стана невероятна, прекрасна, героична личност...

— Ти ли си Бърни Плант? — един груб глас прекъсна унеса му и Бърни се обърна. Двама латиноамериканци се бяха приближили зад него. Единият беше висок и с мустаци, а другият нисък и гладко избръснат, но и двамата изглеждаха измачкани и злонамерени.

— ЛаПланте — поправи ги Бърни. — Бърни ЛаПланте.

Той беше може би единственият дребен престъпник в света, способен да съобщи истинското си име на двама непознати.

— Бъни ли ви изпраща, а? — като слезе от столчето на бара, той поведе двамата към едно сепаре отзад. Варгас и Еспиноза се огледаха подозрително, проверявайки бара, но накрая неохотно се пъкнаха в сепарето. Когато тримата седнаха, Бърни извади от джоба си кредитните карти и ги постави на масата.

Без да отронят дума, латиноамериканците ги разгледаха внимателно; възряха се отблизо в тях, за да проверят автентичността на холографския знак, прокараха пръсти по вдълбания код и няколко пъти си ги размениха. Накрая Еспиноза ги хвърли обратно на масата към Бърни и заговори с рязък, загрубял глас на уличен престъпник.

— Три часа е много, човече, твърде много.

Бърни се напъна и придаде откровен и възмутен израз на лицето си.

— Ей, той може изобщо да не е усетил, че липсват. Възможно е да не разбере още няколко часа.

— От джоба му ли ги сви? — попита Варгас подозрително.

Бърни сви рамене притеснено.

— Да, кажи-речи. Повярвайте ми, съвсем пресни са.

Латиноамериканците се спогледаха колебливо, после тримата скупчиха глави и почнаха да се пазарят.

Следващия следобед, в другия край на града и на хиляда светлинни години разстояние от „Шадоу Лаундж“, в сърцето на гъсто застроения с небостъргачи търговски център, Гейл Гейли — водеща репортерка в Новините за Канал 4 — беше в разгара на едно

изключително важно интервю с Джефри Бродман, мултимилионер, филантроп и спортист, около петдесетгодишен усмихнат мъж с безупречни обноски. Намираха се на терасата в сградата, където се помещаваха брокерските кантори на Бродман. Острият ноемврийски вятър разрошваше кестенявата коса на Гейл и галеше нежно реверите на шития по поръчка от най-реномираната фирма и струващ четири хиляди долара костюм на Бродман.

Зад Гейл, с работеща камера на рамо, снимаше Чъки — младият напорист оператор от Новините на Канал 4. Само двадесет и пет годишен, Чъки беше проникателен, умен и истински гений зад обектива. След като веднъж бе работила с него, Гейл отказваше да снима с друг оператор.

— Но в това няма никакъв смисъл, господин Бродман — каза Гейл, като протегна микрофона за отговора на бизнесмена.

Бродман се усмихна с рядко срещана миловидност. Когато говореше, гласът му извикваше във въображението мисли за Гротън и Йейл, за бели платна, носещи се по неспокойни сиви солени води, за мириса на фина кожа, от каквата са изработени английските седла, за много стари и много високи рододендроновы храсти, сплетени в сводест проход над криволичещ чакълест път, който води до величествено имение в късен готически стил. Плътният му школуван глас говореше за живот на удобство, безгрижие и лукс.

— Да ви кажа право, аз също не виждам смисъла, госпожице Гейли — отговори откровенно Бродман, сякаш нямаше какво да крие, и погледна право в обектива на Чъки. — Нещата, изглежда, вървят към оправяне, а различията ни с Комисията по борсови въпроси и ценни книжа се разрешиха благоприятно. Вярвам, че сме направили завой, в деловия смисъл на израза.

Красивото лице на Гейл беше вторачено с интерес в Бродман. Тя беше висока, дългокрака, изключително стройна млада жена на около тридесет години, облечена в тъмночервен велурен шлифер, чийто пристегнат в кръста колан открояваше тънката ѝ талия. Червеникавокестенявата ѝ коса бе подстригана късо и падаше на вълни около необичайно високото ѝ чело. Гейл беше красавица.

Фактът, че е толкова фотогенична на екрана, бе важен за поста, който заемаше в Новините на Канал 4, но в никакъв случай не беше единственото или дори основното преимущество в работата ѝ. Гейл

Гейли беше интелигентна, амбициозна, трудолюбива, страхотно добра коментаторка и ненадмината репортерка в разследвания, притежаваща здрав разум. Освен това притежаваше пословичен нюх към новините, онова особено чувство, което подсказва на репортера кога и къде ще се случи нещо важно.

Но преди всичко Гейл притежаваше един рядък и необикновен талант — да представи новината така, че да извади на преден план човешките стойности и да направи своите зрители съпричастни с тях. В репортажите на Гейл Гейли всеки разбираше скрития смисъл на всяка новина, която тя отразяваше, а това умение струваше милион долара в мисловно ограничения свят на шестдесетсекундните телевизионни внушения.

Сега някъде в далечината тя чуваше настойчивия писък на виещи сирени, които се приближаваха. Долавяше се и стържещият звук от радиотелефони и повелителното грачене на радиостанции. Този репортаж се превръщаше във все по-голям хит с всяка изминала секунда. Като журналистка тя усещаше много отчетливо напрежението в създалото се положение.

— Господин Бродман, жена ви и децата са на път за насам, докато ние говорим. Не мислите ли...

Но Бродман я прекъсна с жест и се усмихна още по-широко. Гласът му оставаше спокоен, дори блажен.

— Смятам, че съм преуспял в живота си. Радвам се на добро здраве, прекрасно семейство, голямо богатство. Но сега, струва ми се, ме е обзело някакво отчаяние. Имам чувството, че всичко отук нататък ще върви... по нанадолнище. В момент като настоящия мисля, че имам правото „да избира печелившата карта“, както гласи поговорката, и да поставя на преден план собствените си нужди. Това, в общи линии, изчерпва всичко, което имам да кажа. Благодаря, че дойдохте тук и ми позволихте да поговоря с вас и вашите зрители.

Казал всичко, което си беше наумил, Бродман пристъпи спокойно напред. После, без да се обръща назад, той се хвърли от широкия перваз пред прозореца му, шейсет етажа надолу към улицата и сигурната смърт.

Ужасена, Гейл ахна и инстинктивно направи крачка назад по терасата, където тя и Чъки бяха стояли заедно с Бродман и бяха говорили с него през последните десет минути от охолния му живот.

— О, Боже! — възкликна тя. — Чъки, наведи камерата надолу!

Сетне сложи ръка на устата си, отвратена от автоматичната си журналистическа реакция към самоубийството на един човек — нареждане камерата да продължи да снима.

— Господи, аз ли го казах?

Младият оператор вече я беше изпреварил. Той бе запечатал на видеолента цялото падане на Джефри Бродман, от първата му крачка във въздуха до потресаващия удар в земята, и продължаваше да снима, докато полицаи и лекари се трупаха около тялото долу. Те прибраха остатъците от самоубиеца в черен гумен чувал, докато наблизко чакаше линейката, за да го прекара, подобно на Харон през реката Стикс, до моргата.

— Да, заснех го. Тренинг от спорта. Научаваш се да следиш топката. Ей, Гейл, какво ще кажеш за един финал тук горе? Ще снимам в панорама ей онзи небостъргач, ще фокусирам върху теб, а после ще покажем падането.

Все още разстроена, но както винаги професионалистка, Гейл кимна утвърдително. Тя вдигна микрофона към устните си и даде знак с глава на Чъки да започне да снима.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Започнал кариерата си като дописник в един провинциален вестник, Джеймс Дийкинс беше прекарал тридесет от своите петдесет години в новинарския бизнес. По време на тези десетилетия той бе видял как вниманието на света се пренасочи от всекидневниците към шестдесетминутните телевизионни новини. Бе наблюдавал как всекидневната прогноза за времето се преобразява от кратък параграф до заглавката на вестника: „Дъждовно, с временни превалявания. Следобед — проясняване. Температура — около 5 градуса“, в петминутен откъс със сателитни карти, препоръки за домашните животни, пожелания за рождените дни на възрастни хора и ексцентрични фланелки. Беше станал свидетел как отразяването на войната премина от подробни разкази в печата, които се публикуваха няколко дни след битката, в телевизионни сводки на всеки кръгъл час, давани от телегенични офицери, които си правеха майтап с международната преса.

Циничен до мозъка на костите си, Дийкинс знаеше всичко, не съжаляваше за нищо, вярваше в малко неща и смяташе новините за стока за разпространение като всеки друг продукт на „цивилизацията“ на двадесети век. Като директор на редакция Новини в Канал 4, Дийкинс беше най-подходящият човек в най-подходящото за целите на това разпространение място. Нищо не можеше да го развълнува и почти нищо не го изненадваше, но все още си падаше по добрата история, особено ако изпреварваше другите телевизии. Какъвто беше случаят с последното интервю на Гейл Гейли с финансиста Джефри Бродман.

Четирима мъже гледаха монитора в кабинета на Дийкинс. Дийкинс, който както обикновено беше по риза, а скъпото му сако лежеше небрежно захвърлено върху облегалката на един стол, се намираше в компанията на Чарлс Сампсън Уолас III, мениджър на телевизионната станция, човек на компанията, оформен по съвсем

различен калъп от този на директора на Новините, и почти с цяла глава по-нисък от високия над метър и деветдесет Дийкинс.

Уолас беше продукт на добри училища, който не познаваше опита на улицата. Всички копчета по дрехите му бяха винаги закопчани и обикновено носеше костюм на моделиера Джей Прес и вратовръзка на университета Харвард, които бяха негова униформа още от следването му. Над издадената напред долна челюст на Уолас обикновено стърчеше голяма лула. Откакто беше отказал цигарите преди пет години, в лулата нямаше тютюн и тя никога не се палеше, но за Уолас действаше като успокоително и като символ за мъжественост, затова той държеше на нея с упоритост, каквато рядко проявяваше в живота.

Другите двама мъже в стаята бяха Чъки, операторът, който бе донесъл скъпоценната касета, и Къртис „Ед“ Конклин, репортер за Новините по Канал 4, цялото съществуване на когото, изглежда, бе подчинено на стремежа да настигане и надмине Гейл Гейли. В периферията на групата се навърташе Сет Паркър, двадесет и две годишният неосъществен репортер и разсилен на Дийкинс, към когото директорът на новините се отнасяше като към подвижна мебел.

На малкия монитор Гейл Гейли представяше обобщението на материала за Бродман. Красивото ѝ изразително и емоционално лице говореше пряко със зрителя. Камерата, прикована почти любовно във високите ѝ скули и извивката на брадичката ѝ, явно я обожаваше.

Очите на Гейл бяха дълбоки и тъмни и сякаш примамваха зрителя в своите дълбини. Изражението на тези очи придаваха човечност на всеки информационен материал. Носът ѝ беше правилен и леко вирнат на края, чудесен нос, който бе достатъчно фин, за да се нарече аристократичен. Но дори и този нос не беше най-красивата ѝ черта. Онова, което я отличаваше от всички други красиви жени на екрана, бяха устните на Гейл Гейли. Те бяха големи и чувствени, естествено наситени и червени. А когато се усмихнеше и на двете ѝ бузи се появяваха дълбоки трапчинки.

Но сега тя не се усмихваше. На монитора Гейл обобщаваше трагичния завършек на един човешки живот и тъмните ѝ очи сякаш се препълниха с тъга и съжаление.

— Сто тридесет и седмият самоубиец за тази година в града не беше нито пропаднал, нито самотен човек, а един преуспяващ

директор с любящо семейство и четиридесет милиона долара в банката. Ако в кабинетите на директорите се шири някакво безименно „отчаяние“, какво може да се каже за шестдесет етажа по-надолу, където гладните и бездомните, оскотелите и наркоманите водят всекидневната си борба за оцеляване? — Гейл погледна право в камерата сякаш търсеше там отговора. — От терасата на шестдесетия етаж с вас беше Гейл Гейли за Новините на Канал 4.

Беше майсторски направен репортаж, един от най-добрите импровизирани обобщения, които Дийкинс беше гледал. Той изсумтя одобрително.

— Какво ще кажеш за кадрите на падането, шефе? — гордо запита Чъки. — Човекът пада цели двадесет етажа на идеален фокус, в центъра на кадъра.

— Страхотни снимки, Чък, чудесни са — Дийкинс извади касетата от монитора и я подаде на своя разгален. — Паркър, свали я долу на Фрейзиър и му кажи да започне с нея новините в 6, 11 и 7 сутринта.

— Обзалагам се, че го е блъснала — промърмори Конклин, позеленял от завист. — Само заради страстната снимка. От сляпа амбиция.

Малкото лице на Уолас преbledня, изглеждаше потресен.

— Да го е блъснала! О, господи, не е възможно!

— Той се шегува, господин Уолас — увери го Чъки. — Завижда, понеже историята не е негова. Всъщност тя се измъчваше от угризения, че не сме спасили човека. Мислеше, че ако му беше подала ръка...

— Да му подаде ръка! — ахна Уолас, сега вече наистина ужасен. — Не... не!

В този момент в стаята се втурна Гейл, спретната и весела, напълно доволна от себе си.

— Здравсти, шефе — обърна се тя към Дийкинс. — Хареса ли самоубийството?

— Никога не протягай ръка — извика Уолас на Гейл. — Никога!

— Здравейте, господин Уолас — каза Гейл с озадачен вид.

— Прав е — каза Дийкинс. — Непрофесионално е.

— Ако протегнеш ръка, може и тебе да издърпат — обясни настойчиво Уолас. Той си представи цялата сцена с ужасяваща яснота:

как ръката на Гейл се протяга към Бродман, как пръстите им се докосват, после как силната ръка на Бродман се увива около тънката китка на жената и дърпа, дърпа, докато тя губи равновесие. В мислите си той видя как двамата се носят шестдесет етажа до улицата — самоубиецът и жертвата му, а Гейл през цялото време крещи неистово. Уолас премигна, опитвайки да отърси въображението си от ужасното видение.

Но Гейл не можеше да знае какво мисли Уолас. Тя беше в пълно неведение.

— За какво говорим? — поиска да знае тя. — Да подам ръка за какво?

— Казах им, че се притесни, задето не спасихме човека... — започна Чъки, но Дийкинс го прекъсна.

— Спасяването на хора не ни влиза в работата — каза той рязко на Гейл. — Не по-малко нередно е да се намесиш и да спасиш някого, отколкото да го бутнеш.

Уолас не можа да схване напълно всичко.

— Не би блъснала човека, нали?

Но отговорът на Гейл беше за Дийкинс.

— Не съм казала, че според мен е трябвало да го спасим...

— Не си ли? — зяпна Уолас.

— Казах, че ми се иска поне да ми беше хрумнала мисълта да го спасим.

— И с какво щеше да помогне това? — попита Дийкинс настойчиво.

Като се настани върху ъгъла на бюрото на Дийкинс, Гейл си пое дълбоко дъх. Този въпрос я мъчеше още откакто Бродман се самоуби. Можеше ли да направи нещо? Можеше ли да му попречи да скочи? С думи? С проявено съчувствие? А дори и да бе предотвратила самоубийството на Бродман, каква полза от това? Човекът щеше да има хиляди други възможности да сложи край на себе си.

— Така щях да се почувствам като човешко същество, а не като цинична закоравяла репортерка — отговори бавно тя. После се ухили накриво. — Освен това нямаше да е лош репортаж, нали? „Репортерка спасява самоубиец.“

— Непрофесионално — присмя се Дийкинс.

Гейл поклати глава.

— Просто не понасяш добрите новини — заяде се тя.

Дийкинс само изсумтя.

— Седнала си върху билета си.

Гейл се извърна и измъкна изпод дупето си плик със самолетен билет.

— Билет ли? Какво става? — попита Уолас, който винаги последен научаваше всичко.

— Ще лети до Ню Йорк — Дийкинс се опита да скрие гордостта си, но малко гордост все пак се промъкна и омекоти сухотата на думите му. — Номинирана е за Сребърния микрофон...

— Сребърния микрофон! — подсвирна Уолас с удоволствие, като широко се усмихна на водещия си репортер. — Ще ни покриеш със слава.

Гейл поклати глава.

— Още не съм го спечелила — спокойно отбеляза тя. Вдигна билета и го разгледа. — Забелязвам, че си ми резервирал обратен полет един час след церемонията — посочи сухо тя на Дийкинс. Стиснатият му негодник; мразеше да я пуска в почивка, дори и да получи награда, спечелена за компанията.

— Час след това! — избухна Уолас. — Дийк, за бога! Нека поне остане една вечер в Ню Йорк. Ще я настаним с приятеля ѝ в хубав хотел...

— Тя скъса с приятеля си — озъби се Дийкинс. Той се обърна към Гейл. — Виж какво, малката, нужна си ни тук. Трябва да продължиш със скочилия, да намериш човешката страна в безкрайната мрачна неволя, която извира от нараненото сърце на безпощадния град. — Той се ухили саркастично, но всъщност говореше сериозно.

Гейл Гейли набърчи с неприязън малкото си носле. Добре знаеше за какво намеква Дийкинс.

— Историята отвътре, грозният скандал, който се крие зад падналия милионер. Имаш предвид мръсотията.

Дийкинс вдигна рамене.

— Също и това — призна той. На Гейли не можеше да ѝ убегне нищо, помисли си той с пестеливо възхищение. Мозъкът ѝ винаги беше нащрек.

Гейл се обърна решително към мениджъра на станцията.

— Компанията ще ме настанили в добър хотел? — попита тя.

Уолас се усмихна широко.

— Разбира се! — винаги се радваше на възможността да се наложи над Дийкинс, а това рядко му се удаваше.

— Ще приема — Гейл се усмихна и се запъти към вратата.

— Добре, по дяволите! Шапка на тояга! — извика Дийкинс подире ѝ. — Нали така се казва? Ще измисля нещо.

Когато Гейл се беше отдалечила достатъчно, той се обърна към другите.

— Само се прави на човек. А всъщност е репортер. Залагам петдесет долара, че ще се върне с първия полет.

— Приемам облога — каза Уолас.

— Само едно не разбирам — обади се внезапно Чъки. — Не ми е ясно защо тип, дето е решил да скача, иска да говори с телевизионен репортер. — Чъки беше само на двадесет и пет години, затова въпросът беше простим.

Дийкинс се ухили саркастично.

— Защото как иначе ще разбере, че е скочил, ако не се появи в новините в шест?

Пред сградата на кметството имаше само едно свободно място за паркиране, и то беше за инвалидни коли, но Бърни ЛаПланте пресече пътя на едно такси и със свирещи спирачки вкара камионетката в забранения участък, изключи двигателя и слезе.

Бърни беше облечен в работен гащеризон с избродиран на гърба надпис „Суперпочистване на килими — Гъмли“, буквите на който се виеха около опасан с ресни килим, изобразяващ усмихнато лице. Същата емблема беше изрисувана отстрани на камионетката. Над джоба му отпред бе изписано името Уоли. Бърни не работеше достатъчно дълго в „Гъмли“, за да заслужи свой собствен гащеризон, а и шефът му хранеше съмнения дали това някога ще стане.

Поглеждайки евтиния часовник на китката си, Бърни разбра, че ще закъснее за уговорения час, затова забърза нагоре по стълбите на внушителната сграда. Трябваше да спре пред указателя в мраморното фоайе, за да разбере къде се намира отделът по надзора, а после бе принуден, нетърпелив и беснеещ, да чака четиридесет и пет секунди да пристигне проклетият асансьор.

Последните няколко метра по коридора към кабинета взе на бегом и пристигна запотен, размъкнат и задъхан, а косата му стърчеше на влажни кичури отстрани на челото. Едва ли представляваше олицетворение на спретнатост и трезвеност, което Дона О'Дей го беше инструктирала да внуши.

Инспекторът по надзора, професионален държавен служител на име Патрик Дюк, не губеше време, а се захващаше направо със случаите. Пред него на бюрото лежеше дебела папка, надписана с името на Бърни ЛаПланте и сърцето на Бърни се сви, когато я видя. Един Господ знае какви лъжи за него съдържаше. Папките бяха опасно нещо.

Целта на Бърни за тази среща с инспектора по надзора беше да се представи като човек с постоянна работа, примерен данъкоплатец и добър баща, който съвсем случайно и не по своя вина се е забъркал в една съвсем мъничко незаконна операция и който, по-скоро от невежество, отколкото от престъпен дух, си е навлякъл гнева на закона и сега се предаваше на милостта на Патрик Дюк. Адвокатката му се бе постарала да му набие всичко това в главата.

Може би това беше целта, но понеже Бърни си беше Бърни, той веднага я изгуби от поглед и се зае да сипе обвинения срещу несправедливостите на правната система, като по-скоро си изплакваше болките, отколкото да се опита да спечели инспектора на своя страна.

— Не разбирам какво имате предвид под „формалност“, господин ЛаПланте — каза сухо Дюк. — Признат сте за виновен в законен съд от съдебни заседатели, които...

— Да — прекъсна го Бърни, — но искам да кажа, че ченгетата не следваха правилната процедура с доказателствата. „Веригата от доказателства“, нали така. Съвсем я оплескаха.

— Това е нещо, което вашият адвокат е трябвало да установи по време на процеса — отбеляза Дюк. — Тук ние се опитваме да установим...

Бърни загуби търпение от онова, което се опитваха да установят. Беше дошъл, за да се оплаче от нещо далеч по-важно. Гласът му се извиси почти до писък.

— Тъкмо *там* е работата! — изкрещя той. — Аз съм *разорен!* Назначиха ми служебен адвокат, ясно ли ви е? Тя е още хлапе, *нищо* не

разбира! Трябваше да ме пуснат! Един истински адвокат щеше да ме измъкне, всички доказателства бяха объркани!

Патрик Дюк изгледа ледено Бърни. Не изпитваше ни най-малко съчувствие към този креслив ядосан дребосък, който явно беше загубил представа — ако някога изобщо я е имал — за целта на срещата им. Случаят беше приключен, решението бе взето и на Бърни ЛаПланте беше даден последен шанс да си извади кестените от огъня. Но, изглежда, той не беше способен да използва този шанс.

— Господин ЛаПланте — инспекторът каза строго, моята работа днес е да дам препоръка за присъдата въз основа на този разговор и друга информация, предоставена от вас...

— Точно това ви казвам — прекъсна го Бърни яростно. Мъничките му черни очи блестяха трескаво. — Аз не съм мошеник! Купил съм крадена стока, просто малка подробност. Да не съм ограбил някого? Да не съм ударил някого? Не! Защо ще пълните затворите с такива като мен. Затворите са за главорезите, за хора, на които им харесва да се пребиват, да вдигат тежести и да се чукат един друг. Аз не мога да излеждавам присъда в такива условия!

Бърни ЛаПланте беше близо до истерия, лицето му бе преbledняло, а в крайчетата на устата му се виждаше слюнка. Капки пот избиха по челото му и се плъзнаха надолу по бузите. Ефектът не беше никак окуражаващ.

— Човек като мен, напълно миролюбив, аз не съм за такова обкръжение! Дайте ми възможност! На практика не съм сторил *нищо*!

Инспекторът дори не си направи труда да вдигне поглед, а спокойно продължи да пише бележки в досието на Бърни, което вече беше пълно с надраскани на ръка бележки от пъстрото минало на Бърни. Със свито сърце Бърни ЛаПланте осъзна, че пак е оплескал всичко, както винаги. Трябваше да послуша адвокатката си; въпреки че беше още хлапе, говореше смислено. Като бръкна в почти празния си арсенал, той извади последното си оръжие, онова, с което трябваше да започне атаката.

— Вижте, имам и дете... — каза той умолително, а очите му отбягваха погледа на Дюк. — На девет, не, на десет години е. Довечера след работа ще го водя на кино. Джон. Той ме *боготвори*. Ако вляза в пандиза, как ще се почувства детето? — Бърни погледна инспектора по надзора да види дали думите му имат някакъв ефект.

Не. Никакъв ефект. Както обикновено Бърни ЛаПланте беше закъснял с един ден и не му достигаше един долар. Патрик Дюк въобще не се трогна. Бърни се изпоти още по-силно, почти напълно отчаян. Що за човек беше този инспектор, чието сърце не трепва за едно невинно детенце?

— Аз му служа за проклет *пример*, за бога! — изрева Бърни, напълно пламнал от гняв.

Гаден късмет, Бърни. Това беше единственият ти шанс, а ти всичко оплеска. Още веднъж, като използва голямата си уста вместо оръжие, сам си простреля крака. Сега ще те приберат на топло, Бърни. След няколко дни ще ти се разкаже играта и ще танцуваш затворническа полка с Били Боб Буба — един тип с татуировка „Роден да иде на електрическия стол“.

Колкото и да не ти се вярва, Бърни, за всичко това можеш да виниш единствено себе си.

ГЛАВА ПЕТА

Колкото и равнодушна да изглеждаше на пръв поглед, вътрешно Гейл Гейли се вълнуваше като дете на цирк. Да бъдеш номиниран от Американската асоциация за радио и телевизия за Сребърния микрофон, наградата на професионалната организация за журналистически разследвания в ефира, беше голяма чест и огромно професионално признание. „За заслуги в търсене на истината“ — както пишеше на гравирания надпис. Ако го спечелеше, Гейл наистина щеше да покрие Новините на Канал 4 със слава, както се беше изразил Чарлс Уолас.

Гейл бе благословена с късмета да има сензационна професия, за която се трудеше упорито, но знаеше, че освен упоритата работа и късмета, тя просто беше добра. Виждаше, че е добра всяка вечер, докато се гледеше в новините. Усецаше го с мозъка на костите си, когато тръгваше по следите на някоя сензация, и пълните торби с писма на нейни зрители почитатели потвърждаваха това. Знаеше, че Дийкинс също я смята за добра, макар че се скъпеше на похвали. А чекът за седмичната заплата на Гейл беше достатъчно тлъст, за да потвърди доверието на шефа на новините в нея.

И все пак нищо не топлеше така, както официалното признание на нейните колеги. Това бе същността на Сребърния микрофон — номинирането на Гейл Гейли означаваше вот на доверие в нейните способности, гласуван от други мъже и жени репортери. Дори да не спечелеше, самата номинация беше висока похвала.

На път за Ню Йорк в реактивния самолет Гейл си казваше, че не е възможно да спечели, че няма шанс, че може би догодина... Но тайничко мислеше, че всъщност може и да има шанс, при това доста добър. Мечтаеше да застане горе на онзи подиум със Сребърния микрофон в ръце — вещественото потвърждение на нейните качества и постижения в професията, присъдено ѝ от колегите. И ако все пак спечелеше, тя щеше да е на ниво. Беше си подготвила няколко

красноречиви слова. За всеки случай. Кой знае, мечтата ѝ можеше и да се изпълни.

И ето че сега тази мечта *наистина* се осъществяваше. Гейл беше седяла нервно по време на изискания банкет в балната зала на хотел „Каталония“. Седеше под ослепителната бяла светлина, струяща от хилядите кристални свещи на величествения полилей. Седеше облечена в бутиков вечерен костюм, който ѝ струваше хиляда долара, заобиколена от усмихнати лица, и се мъчеше да хапва колкото може по-малко от своето „Пиле по киевски“ заради тръпките, които се блъскаха из стомаха ѝ като изгладнели соколи. Беше седяла, както ѝ се стори, цели часове, докато връчваха наградите в другите категории, като репортажи на военни конфликти, операторска работа, серийни репортажи.

Сребърният микрофон за най-добър единичен репортаж се връчваше последен за вечерта; обикновено за тази награда се водеха най-ожесточените спорове в журито, надпреварата беше най-яръстна и професионализъмът — на най-голяма висота. Гейл изслуша номинациите, сред които бе и нейното име, прочетени от Едгар Меленкамп — тазвечершния водещ, един от най-известните телевизионни ветерани в бизнеса. Тази година Гейл се състезаваше с няколко вдъхващи респект конкуренти, защото деветдесетте години са десетилетие, в което корупцията стига върхната си точка. Добри материали се намираха навсякъде, под всеки камък при политиците и bankerите.

След обявяването на номинациите последваха видеозаписи за всеки номиниран репортер — клипове от сензационните репортажи, заради които бяха избрани за Сребърния микрофон. Материалът на Гейл третираше проблема за един местен фонд за рушвети, създаден от и в служба на неколцина градски законодатели с разтеглив морал. Парите, изсмукани от благотворителни дарения и събирани долар по долар за изхранване на бездомните, се прахосваха за ваканции на Карибските острови и вили в Аспън и Вейл.

Разкритията на Гейл удряха право в целта. Тя назоваваше имена и цитираше суми, откраднати от нуждаещите се. Проследяваше анулираните чекове и пътя на парите от дарителите до истинските консуматори. Трябваше доста да се порови, за да измъкне фактите наяве; на всяка крачка Гейл бе срещала съпротивата на корумпирани

борсови посредници, които не можеха да позволят историята да се разгласи. Бяха я заплашвали, че ще загуби работата си, дори с физическа разправа, но това не я възпря. Когато някои от тайните ѝ информатори млъкнаха, уплашени от заплахите, тя успя да убеди други да проговорят. Телевизионната компания, която беше получила подобни закани за отнемане на лицензионните ѝ права, я подкрепяше през цялото време, благодарение на Джеймс Дийкинс и Чарлс Уолас, които ѝ имаха пълно доверие.

Новините на Канал 4 пуснаха сензационните разкрития на Гейл Гейли в специално предаване и отзвукът обхвана не само въпросното градче, но и целия щат. Хората изразиха своя гневен протест, но още по-гневно реагираха законодателите, които бяха хванати да бъркат в кацата с мед. Колкото и да се опитваха да zlepоставят Гейл обаче, нейните източници и телевизионната ѝ компания, виновните политици не можеха да опровергават дори една дума от репортажа на Гейл, защото всичко беше истина.

Благодарение на документираното разкритие на Гейл, големи суми пари бяха върнати на бездомните мъже, жени, деца и изразходвани за закупуването на храни, одеяла, топли дрехи и за осигуряване на временен подслон за останалите без приют.

Като гледаше сега касетата с разкритията, Гейл почувства прилив на самоувереност. Репортажът ѝ беше добър и силен, и наистина беше променил живота на много хора. Не беше ли точно това целта на добрата журналистика? Да преодолее обществената апатия, да промени нещата? Въпреки че всички видеоклипове на другите номинирани бяха стойностни, нейният изпъкваше с върховен драматизъм. Отличаваше се с някаква трескава дързост. За пръв път Гейл позволи на мечтата си да спечели Сребърния микрофон да завладее въображението ѝ.

После, сякаш *наистина* беше сън, Едгар Меленкамп прочете името ѝ на публиката.

— Наградата печели Гейл Гейли, от Новините на Канал 4, окръг Кук, щата Илинойс, за разкритията ѝ за кражби от високопоставени личности.

Като в мъгла Гейл чу бурните ръкопляскания, видя усмивките, с които я поздравяваха седящите на нейната маса, приятелски подадените ѝ ръце. Други ръце я потупваха по рамото. Тя се изправи,

приглади полата на вечерния си костюм от копринен брокат и пъргаво се отправи към подиума, където водещият я очакваше да ѝ връчи така желанния Сребърен микрофон.

Протягайки леко треперещите си ръце, Гейл пое наградата — малко сребърно копие на истински микрофон — и здраво я стисна. Тя си пое дълбоко дъх и се обърна към публиката, където разпозна няколко души, които познаваше професионално, и други, с които не се познаваше, но за чиято работа бяха създадени легенди. Изведнъж почувства, че принадлежи тук, беше една от тях и те току-що ѝ го бяха показали с тази награда. Тя беше журналистка, истински репортер следовател.

Гейл беше свикнала да стои пред микрофони и камери, така си изкарваше прехраната. Но тези микрофони и тези камери бяха някак по-различни и тя внезапно се почувства срамежлива и беззащитна. После погледна Сребърния микрофон, който държеше в ръце, и усети как през тялото ѝ преминава тръпка на гордост. Гейл позна радостното удовлетворение от лобре свършената работа и овациите на хора, чието мнение не е без значение. Това ѝ вдъхна увереност да говори.

— Много ви благодаря — Гейл вдигна Сребърния микрофон. — Благодарна съм за това. Тъй като всички тук сте мои колеги, знаете какъв екип е необходим, за да се появи един репортаж на екрана. Не е нужно да ви обяснявам какъв принос имат операторът, монтажистът, редакторът, директорът на Новини и много други, за да получа тази награда.

После тя положи наградата на подиума, зарови в портмонето си, извади нещо и го вдигна високо, за да го видят зрителите. Това беше лук, най-обикновен градински лук.

— Това е лук — каза усмихната тя. — Метафора на новинарския репортаж. Само преди няколко часа стоях на една тераса, шестдесет етажа над улицата, и интервюирах човек, който впоследствие скочи долу и умря. Човек с четиридесет милиона в банката, с щастлив брак и в добро здраве. *Страхотен сюжет!*

С дългите си лакирани в червено нокти Гейл обели външните люспи на лука и ги остави встрани.

— Но трябва да има и още, нали? Все пак сме професионалисти? Някаква извънбрачна история може би? Още един добър сюжет! —

като държеше лука високо, за да го виждат, тя обели още един слой. Помещението се огласи от тих изблик на одобрителен смях.

— Може би човекът е бил обвинен в тормоз на дете. Фантастичен сюжет! — още един слой от лука беше свлечен. — После се оказва, че обвинението било фалшиво. Прекрасно! Още един сюжет.

Публиката седеше смълчана, приковала цялото си внимание в говорещата, докато под дългите пръсти на Гейл лукът все повече и повече се смаляваше и под всеки нов слой се разкриваше... още един слой.

Публиката напълно притихна, не се чуваше потракване на сребърните прибори, нито звън на чаши за кафе или вино. Ласкаеха Гейл с пълното си внимание, погълнати от нейната метафора.

— Може би предполагаемата любовница е лъгала и му е играела номера. Сензационен сюжет! — лукът беше вече съвсем малък, оголен почти до сърцевината. — Продължаваме да ровим, да разследваме. Изкарваме наяве целия му живот, семейството му. Защо? Защото сме професионалисти! Защото... — Гейл направи драматична пауза, вперила тъмнокафявите си очи право в унесената публика, също както от екрана — *ние търсим истината!*

Тя спря да говори, вдигна ръката си и я погледна; натам гледаха и всички останали хора в залата. Сега между пръстите ѝ не бе останало почти нищо, само малка безформена маса. Гейл я стисна и я пусна на земята. После се обърна отново към колегите си, но гласът ѝ беше различен, по-плътен и разтреперан от чувство. Усмивката бе изчезнала от красивото ѝ лице, заменена от сериозно изражение.

— Но какво ще стане, ако след цялото ни ровене и цялото ни мъчително разследване, какво ще стане, ако *се окаже, че не е имало никаква истина?* Просто сюжети! Един сюжет след друг, един пласт след друг, докато не остане нищо. И ако това е така, длъжни ли сме да спрем някъде? Или просто продължаваме да ровим и да ровим, да белим и да белим, докато не обелим всичко, докато не унищожим напълно онова, което сме захванали да разследваме?

Гласът на Гейл се сниши още, но колкото и да бе тих, по микрофона все пак се чуваше съвсем ясно.

— Обзалагам се, че всички вие като мен копнеете за поне един сюжет, който да не е свързан с оголването на слой след слой човешки

слабости. А сюжет, който на всеки нов етап в разследването разкрива нещо още по-красиво и благородно, нещо дори... вдъхновяващо.

Тя млъкна, защото нямаше какво повече да каже. Избухна буря от силни и продължителни ръкопляскалия. Мнозина от публиката дори станаха на крака. Гейл Гейли стоеше и слушаше как я поздравяват, а когато аплодисментите утихнаха, каза просто:

— Благодаря ви, колеги. Благодаря ви за доверието към мен. Благодаря за Сребърния микрофон — и напусна подиума.

Но не се върна на масата. Вместо това, замаяна от щастие и нежелаета да го споделя с никого, Гейл си взе палтото от гардероба, слезе с асансьора до улицата и мина по шестте дълги улици от „Каталония“ в западната част на Манхатън до своя хотел на „Лексингтън Авеню“. Беше много ветровито, особено докато се приближаваше към реката, където ветровете ставаха по-остри и студени, но Гейл не обърна внимание. Връщаше се в хотела, за да се преоблече и да опакова багажа си.

Дори в онзи миг, когато на глас изрази желанието си да се захване с някой вдъхновяващ сюжет, Гейл Гейли разбираше, че няма да прекара нощта в Ню Йорк. Тя щеше незабавно да се прибере у дома, за да се разрови в мръсните подробности за продължението на материала за Джефри Бродман, точно както Джеймс Дийкинс се беше обзаложил. Гейл бе хваната в капана на работоманията, същият капан, който ѝ бе отнел стабилната четиригодишна връзка с един свестен мъж, който я обичаше, но който започна да чувства, че идва на втори план след работата ѝ.

Тя бе в крайна сметка професионален репортер, журналист следовател, а сюжетът, за който се молеше, сюжетът, който би разкрил по-красивите и благородни страни на човешкия дух, може би дори не съществуваше. Засега поне Гейл ще трябва да се примири с онова, което ѝ се предлага.

Като стана дума за по-благородните страни на човешкия дух, Бърни ЛаПланте отчаяно се нуждаеше незабавно да намери отнякъде няколко долара. Скромната сума, която Еспиноза и Варгас му бяха платили за кредитните карти, едва беше покрила няколко питиета и

лясало ядене в „Шадоу Лаундж“, а работещият човек си има своите разходи, нали така.

Тъй като на хоризонта не се виждаше далавера, а перспективата за затвора се приближаваше с всеки час, Бърни реши да продаде вещите си. Ако не го стореше, след като го приберяха зад решетките те и без това щяха да изчезнат, да се изпарят като капка вода в горещия тиган на Чик. Дори и петгодишно хлапе можеше с лекота да се справи с долнопробната ключалка на входната врата на апартамента му.

Но когато се стигна до това да направи опис на имуществото си, Бърни се оказа почти без нищо ценно. Живееше в три малки тесни стаи и ако изобщо имаше някакви прилични мебели, те щяха да са още по-малки и по-тесни. Притежаваше матрак и пружина, фотьойл с хлътнало седалище и нещо, което някога сигурно е приличало на канапе, но беше преминало през трудни времена още преди Бърни ЛаПланте да го намери на улицата и да го довлече горе в апартамента си. Очуканото старо бюро беше тук, когато Бърни се нанесе, и щеше да остане, когато Бърни се изнесеше. Кой би си дал труда да го вземе?

На пода имаше мъхнат мокет, но той беше на повече от двадесет години и беше невъобразимо износен. Пердетата на прозорците бяха скъсани и в транспарантите зееха големи дупки, но тъй като прозорците гледаха само към тухлена стена, Бърни така и не си направи труда да ги оправи. Толкова за апартамента и обзавеждането му. Неособено подходящ материал за страниците на „Вътрешен дизайн“.

Що се отнася до дрехите в гардероба му, всички взети заедно, струваха по-малко от мокасините с пискюли, с които Бърни толкова се гордееше. Останалата част от апартамента беше задръстена от пода до тавана и от стена до стена с неща, които Бърни се опитваше да продаде от месеци, но без успех. Ако след хиляда години някой археолог се зарови в апартамента на Бърни ЛаПланте, би бил доста затруднен да отгатне за какво са служили всички тези кашони, които в действителност представляваха един вид история на професионалния му живот. Кашон върху кашон бяха натъпкани с неща, които бе отмъквал от местата, където бе работил, като например пет престилки, няколко дузини лъжици и шест кутии с омазнени прибори, които датираха от времето, когато Бърни беше мияч на чинии. Имаше кутии

с моторно масло и препарати за почистване на автомобилни стъкла от няколкото седмици, в които се беше трудил като механик в сервиз.

Понеже Бърни понастоящем работеше в „Суперпочистване на килими — Гъмли“, приспособленията за почистване на килими бяха струпани най-близо до вратата. За да ги заобиколиш, бе необходима голяма ловкост. Имаше четирилитрови кутии с разтвор за химическо чистене, пластмасови бутилки със силни препарати, чисто нови четки и галванизирани метални кофи с все изстисквачките. Бърни дори беше успял да измъкне някак една почти неупотребявана прахосмукачка.

От живота му като търговец на крадени вещи бяха останали най-разнообразни боклуци, които не се бяха продали, но които все някой ден можеха да се продадат, да речем, на тринайсетия ден от Коледа. Сред тях имаше двадесет вентилатора за бюро с пластмасови перки, празни видеокасети, произведени от никому неизвестна фирма, чадъри, които щяха да се разпаднат в първия дъждовен ден. Нито една от тези крадени стоки не можеше да се изтъргува сега, макар че в съвкупност биха довели някой противопожарен инспектор до инфаркт.

Освен всичко това Бърни можеше да нарече свой само един телевизор, може би не в най-добрата си форма и с неособено голям обхват — само пет канала, но все пак беше цветен телевизор и имаше дистанционно управление. Значи щеше да продаде телевизора. Нуждаеше се само от тъпак, който да го купи.

Единственият човек, когото познаваше, и който може би бе достатъчно тъп, за да купи телевизора му, беше Сеймур Уинстън, обитаващ съседния апартамент. Уинстън беше дебел, охранен мъряч, който живееше по потник и парцаливи панталони, които не се закопчаваха на издутия му корем, и пантофи от кадифе, но беше напълно безобиден, дори понякога симпатичен. Той изпълняваше някои портиерски услуги за сградата, като например да сменя крушките в коридорите три-четири месеца, след като бяха изгорели.

— Ще ти дам добра отстъпка — обеща Бърни, затова Уинстън дойде да го разгледа. И разбира се, телевизорът, който не ставаше дори за утешителна награда на стрелбище, избра точно днес да се държи по-зле от всякога. ЛаПлантски късмет.

Като повъртя копчето, Бърни се спря на един документален филм. Бездомна скитница с увита в парцали глава се оплакваше.

Лицето ѝ беше бледожълто със зеленикави оттенъци, а около раменете ѝ се виеше нещо, наподобяващо закачлив дъгоцветен дух.

— Виж какъв лайнян цвят! — възропта Уинстън. — Тоновете на кожата не са истински.

Бърни грабна дистанционното от топчестите пръсти на дебелака и нетърпеливо засменя каналите.

— За бога! — изсумтя той. — Бездомните винаги имат гаден цвят на кожата. Виж! Това е по-добре.

Той започна да сменя цифрите, като търсеше нещо, *каквото* и да е, само да е по-добро, и накрая спря на една реклама за бира, в която напращяла блондинка, натъпкана в микроскопични бикини, се наливаше с бутилирана бира. Бюстът ѝ беше така издут от силикон, че никой не би забелязал, че кожата ѝ е оцветена във виолетово на едри зелени точки.

— Ето ти сега! Тен на кожата! — изкиска се триумфално Бърни. — Слушай, или кълвеш, или отпадаш от сделката. Не бих го продал, ако няхах тия проблеми със закона. Обичам си телевизора, страхотен е! Не искам да се разделям с него. Двеста и петдесет. Това е. Хайде, че трябва да изляза и да заведа хлапето на кино довечера. Закъснявам. — Той зарови из гардероба за някакви по-прилични дрехи.

Зяпнал изкусителната блондинка с огромни цици, Уинстън облиза устни.

— Давам деветдесет и нито цент повече — каза той дрезгаво.

Деветдесет? Ушите на Бърни се настриха и той закова на място със скъпоценните си мокасини в ръка. Не очакваше да получи повече от сто и петдесет. Но деветдесет! Ама че грабеж!

Само че какъв избор имаше? Вече беше преминал дори етапа на пословичния гол гъз и чифтето пищови, а Уинстън го знаеше и се възползваше от това.

— Уинстън, нека бъдат сто. Струва поне два пъти повече. — Бърни се помъчи да прогони отчаянието от гласа си. Уинстън изсумтя, а малките му свински очички се присвиха в размисъл, после кимна:

— Добре, стотачка.

— Взимай го, твой е. И да го ползваш със здраве! — Пожеланието беше почти чистосърдечно. След това, докато се пресягаше за овехтялото си спортно яке, Бърни забеляза една кутия на

пода, препълнена с евтини крадени часовници, същите като този на ръката му.

— А какво ще кажеш за часовник? Ще си купиш ли и един часовник?

ГЛАВА ШЕСТА

Полет номер 104 на авиокомпания „Мидуестърн“ беше почти празен, предназначен да превозва 180 пътници, сега той взеше по-малко от 55. В този час на никой не му се пътуваше от Ню Йорк до Чикаго. Летейки на височина 8400 метра с постоянна скорост 912 километра в час, свръхзвуковият самолет беше тих, с изключение на шепота на пътниците от време на време. Хората, предприели краткия полет, бяха уморени и отегчени, нетърпеливи да стигнат по-бързо, да се приберат у дома и да си вдигнат краката нависоко. Няколко деца пътуваха с родителите си. От другата страна на пътеката до Гейл седеше баща с около десетгодишно момче, отзад в кабината дремеше малко бебе, а на седалката пред Гейл пътуваше едно послушно осемгодишно момиче на име Кели с майка си Сюзан.

Гейл Гейли, облечена в любимото си свободно италианско кашмирено сако и ленени панталони за пътуването, се беше изтегнала на три седалки в задната част на самолета. Беше прекарала по-голямата част от тричасовия полет в дрямка и подготвяне на списък с въпроси за продължението на материала за Бродман. От време на време разлистваше информационно списание, но дори и с цветните си илюстрации то не притежаваше непосредственото въздействие на телевизионните новини.

Полетът беше почти към края си. След по-малко от час трябваше да кацнат на летище О’Хеър. Тя погледна скъпия си часовник — Дийкинс сигурно е още в телевизионното студио, преглеждайки бележките си за вечерните новини в 11 часа. Ще му се обади и ще му каже, че скоро ще си е у дома.

Той ще се изненада, но Гейл знаеше, че ще е доволен от бързото и завръщане. Дийкинс се беше запалил по историята с Джефри Бродман. Гейл подозираше, че зад самоубийството на финансиста е подушил далеч по-сензационна история. Тя се изправи и тръгна по пътеката към носа на Боинга, където пред кухненския бокс беше

монтиран обществен телефон — удобен, но престъпно скъп за ползване.

Чудесно. Телефонът бе свободен. Като пъхна служебната си телефонна кредитна карта в процепа, Гейл набра директната линия на Джеймс Дийкинс. Чу свободния сигнал и нетърпеливо зачака шефа на Новини да вдигне слушалката. След четири-пет позвънявания слушалката бе вдигната рязко и гласът на Дийкинс изръмжа едно нетърпеливо: „Да?“

— Аз съм — каза Гейл весело. — Спечелих.

От другия край последва мълчание и Гейл разбра, че Дийкинс се опитва да сдържи радостта си и да говори равнодушно. После той каза енергично:

— Браво на теб, кукло. Гордея се с теб.

— Благодаря — отговори Гейл сухо. — Голяма работа.

Щом ще си играят на равнодушие, тя нямаше да отстъпи на Джеймс Дийкинс.

— И какво ти дадоха? — директорът на Новини се засмя. — Някой отвратителен боулинг трофей?

— Не, всъщност е много хубав — Гейл също се засмя. — Изработен е с вкус. — Тя се порови из чантата си и извади Сребърния микрофон.

— „За заслуги в търсене на истината“ — прочете тя надписа отдолу. — Така пише тук. Слушай, исках да кажа, че все пак си взех билет за ранния полет, тъй че... Какво?

При следващите думи на Дийкинс гласът на Гейл секна от ужас. От вълнение тя изпусна голямата си кожена чанта, която падна на пода на самолета. Отвътре се пръснаха бележникът, гребенът, червилото й, ключове, тефтерчето, малкото портмоне за монети и портфейлът й, от който на свой ред се изръсиха кредитни карти. Все пак успя да задържи Сребърния микрофон.

— Казах ти да не бързаш. Възложих продължението на материала за Бродман на Конклин — каза Дийкинс, като се ухили злорадо на телефона, като знаеше, че тя не може да го види.

— Как така си го дал на Конклин! — Гейл бе толкова възмутена, че почти крещеше. — Конклин не беше на онази тераса! Конклин въобще няма нищо общо с тази история!

От другия край на линията Дийкинс сложи ръка върху слушалката, захили се ликуващо и намигна на Уолас. Сетне отново заговори на най-добрата си репортерка.

— Гейл, забрави ли, че беше решила да се позабавляваш? Да се настаниш в луксозен апартамент за сметка на компанията, да идеш на някое шоу, може би да свалиш нещо. Какво очакваше да направя?

Дийкинс протегна ръка към Чарлс Уолас и потърка красноречиво пръсти — безмълвен жест, който означаваше: „Плащай.“

— Е, не съм в Ню Йорк, само на около 100 мили от О’Хеър с полет 104 на „Мидуестърн“! След около 12 минути ще прелетя над главата ти! След пет минути да си отрязал Конклин от този материал, иначе кълна се най-тържествено, че ще пусна нещо тежко от самолета и ще ти строша главата!

— Добре, добре — Дийкинс вмъкна с примирителен тон, който беше напълно фалшив, тъй като той въобще нямаше и най-малкото намерение да дава на Конклин материала за Бродман. — Ако се върнеш тази вечер, ще отстраня Конклин от работата по материала ти. Успешен полет и поздравления за наградата.

Като затвори телефона, той взе петдесетдоларовата банкнота, която Уолас му подаде и победоносно я пхна в сгъваемия си портфейл.

— Какво ти казвах, а? — подсмихна се той. — Всички печени журналисти са такива. Като наркомани не могат да се откажат от добрия материал.

Гейл затвори и се наведе да събере пръснатото съдържание на чантата си. Малката Кели дойде при нея, щастлива, че може да стане от мястото си и да помогне, а малките ѝ ръчички лесно се мушнаха под седалките, за да измъкнат вещите на Гейл.

— Много ти благодаря — усмихна се Гейл. Ама че сладко момиченце.

Сюзан, майката на Кели, хвърли поглед иззад седалката.

— Има още една кредитна карта на пода — посочи тя приятелски.

Гейл забеляза златистата си „Виза“ и я вдигна, като се усмихна в знак на благодарност. Май си бе събрала всичко. Все пак по-добре да провери кредитните карти. Да бъде сигурна, че всичките ѝ неща са налице. Тя се върна на мястото си и сложи портфейла в скута си.

Портфейлът беше нейна любима вещ, подарък от бившия ѝ приятел. Когато ѝ го подари, той бе казал: „Скъп и изискан, точно като теб.“ Кожата беше тъмночервен марокен, гладка като коприна и мека на пипане. Щампиран в златисто с малкия запазен знак. „Марк Крос“, портфейлът съхраняваше парите ѝ, репортерската ѝ карта и шофьорската ѝ книжка, като оставаха достатъчно отделения за кредитните карти. Гейл пхна картите една по една; всичко си беше на мястото — десет отделения и десет карти. Изглежда, нищо не липсваше.

Внезапно назъбена мълния разцепи нощното небе, последвана от мощна гръмотевица. Зад самолетните люкове беше започнало да вали.

Докато Боингът бръмчеше в нощта и се приближаваше към града, Бърни ЛаПланте излезе от дома си, отключи античната си Тойота и включи двигателя. Той се задави и се покашля в знак на протест, а после прояви немощни признаци на живот. Бърни излезе от паркинга и се насочи към дома на Евелин, за да вземе Джон. Щеше да го заведе на кино, защото утре нямаша училище. Виждате ли, все пак не беше забравил. Бърни имаше среща със сина си.

Бърни ЛаПланте се беше поразмислил, което едва ли беше типично за него. Това просто ви показва колко разтърсен бе от мисълта, че ще излежава присъда. Дойде му наум, че може би ще отсъства известно време. Колко дълго щеше да реши съдията, но без съмнение щеше да изпусне още един период от детството на сина си. И без това вече беше пропуснал по-голямата част.

Докато беше на свобода, никога не се бе замислял за израстването на Джон, но скоро щеше да бъде под ключ и нямаше да има избор дали да го вижда или не, както диктуваха „деловите му ангажименти“. Джон щеше да отрасне без баща си. Тази мисъл започна наистина да тормози Бърни.

Струваше му се символичен жеста на Евелин да прибере снимката му в униформа, въпреки че на себе си не го формулира точно така, защото Бърни ЛаПланте не го биваше особено в абстрактното мислене. В действителност мислите му течеха така: Защо, по дяволите, не я беше оставила, че Джон да го види в най-добрата му светлина? Спокойно можеше да я остави, какво толкова ще ѝ стане, ако я гледа?

Искаше му се да има някакъв начин да върне часовника назад, може би да се заеме с момчето в една по-крехка възраст, но това беше безумна идея, като повечето от идеите на Бърни. Връщане назад няма. Какво толкова, по дяволите. Нали щеше да го види довечера? Другото няма значение.

По радиото бяха казали, че ще вали, затова Бърни навлече стария си шлифер върху якето. Нямаше подплата, тъй че едва ли щеше да го топли. Нямаше да го предпази и от дъжда, понеже с годините водоустойчивостта му се беше изпарила, но това беше единственият му шлифер, а по радиото бяха казали, че ще вали. И докато излизаше с Тойотата на магистралата, наистина започна да вали, първо заръмя, после премина в постоянен порой, който бързо се преобърна в потоци изливаща се като из ведро вода.

Поройният дъжд, носен от вятъра, биеше предното стъкло на Бърни. Той пусна чистачките. Те се помръднаха и потрепнаха като сънуващо старо псе в зимна нощ, после предадоха богу дух и застинаха. Псувайки, Бърни ги изключи, сетне пак ги включи. Изключи, включи. Нищо не стана. Никакъв ефект, по дяволите.

— Знам защо вали — оплака се той горчиво на глас. — Можех да го предвидя. Вали, защото са ми се скапали чистачките. Ако чистачките ми бяха наред, гадното слънце щеше да пече сега. През нощта!

Взирайки се в тъмнината през облените с вода стъкла, Бърни се опита да различи светофарите, пътните знаци, изходите от магистралата, каквото и да е. Нищо не се виждаше. От време на време назъбена мълния осветяваше небесата за секунди, а зеленикавото ѝ сияние превръщаше земята отдолу в мрачен и зловещ пейзаж.

Да, точно така, каза си Бърни кисело. Сега остава да ме удари мълния. ЛаПлантски късмет.

Кое дете не е поглеждало към небето, когато преминава самолет, и не се е чудело кои са хората, издигнали се толкова високо над земята, и дали през живота си ще срещне някого от тях, а ако го срещне, как двамата ще разберат, че отдавна, много отдавна, единият от тях е прелетял над другия, който в същия миг е гледал зачуден нагоре?

Всяко дете рано или късно поглежда нагоре. Всяко дете, с изключение може би на Бърни ЛаПланте. Една от многобройните слабости на Бърни беше, че никога не поглеждале към небето, очите

му винаги бяха забити в земята. Бърни би ви обяснил, че това е, защото никога не е намирал 25 цента в небето, но има и други причини. Дълбоко в себе си Бърни се страхуваше да изгуби от очи това, което е, и да погледне към онова, което би могъл да бъде. Защо да витае из облаците, когато е по-безопасно да стои тук долу, стъпил здраво на краката си и да усеща твърдата земя под себе си.

Но да си представим за миг, че не вали и че Бърни ЛаПланте не седи в колата си, мъчейки се отчаяно да види през този шибан порой къде е отбивката от тази шибана магистрала. Да приемем, че стои в ясна нощ, може би наскред открито поле, и гледа нагоре към звездите. Невъзможно, но да забравим това за момент и да приемем предположението. Значи стои си там, а полет 104 на авиокомпанията „Мидуестърн“ преминава над главата му на път за летището. Възможно ли е на Бърни да му хрумне да се запита какви хора летят в този самолет, що за съществуване водят те и дали някога ще срещне някого от тях? Изключено. Ако ще и животът му да зависи от това.

И все пак Бърни далеч не беше глупав. Вечно губещ, може би, и несъмнено изумителен неудачник, но не лишен от някаква инстинктивна животинска интелигентност. Ако точно в този миг беше вдигнал поглед нагоре, може би щеше да предусети съдбата си. Може би щеше да почувства, че нещо се задава насреща му, нещо много голямо.

Защото нещо много голямо наистина се задаваше срещу Бърни ЛаПланте. Съдбата се готвеше за скок.

Съдбата беше накарала една малка червена предупредителна светлина да грейне застрашително в пилотската кабина на Боинга. Съдбата беше накарала помощник-пилотът внезапно да се изопне, да впери поглед в стрелките, да се разтревожи, да включи няколко от сложните копчета на контролното табло и да събуди пилота. Пилотът също изглеждаше обезпокоен, защото малката червена светлина сигнализираше за проблем с хидравликата, вероятно нещо блокирало. А блокирането на хидравличната система означаваше, че задкрилките не могат да се управляват. Без задкрилки самолетът не можеше да се приземи на обикновено летище. Проблемът беше сериозен.

Пилотът предаде по радиото на летището, че полет 104 на авиокомпания „Мидуестърн“ ще се опита да кацне принудително.

Съдбата приближаваше този закъсал Боинг все по-близо до Бърни ЛаПланте. След няколко минути самолетът щеше да прелети над главата му. Съдбата се готвеше да поеме живота на Бърни и живота на Гейл и да ги тласне в по-особена посока. Всички те — самолетът, хората в него и старата Тойота на Бърни — се движеха към една точка на сблъсък.

У Бърни нямаше и капка подозрение, че преди да изтекат тези няколко минути, съдбата му ще се преплете със самолета и с хората на борда му, особено с тази на Гейл Гейли, и че неговият живот, нейният живот и животът на всички други пътници, унесени в дрямка на полет 104, ще се промени завинаги, че ще бъде написана нова страница в историята.

Историята е пълна с хипотези, започващи с думичката „ако“. Ако Александър Македонски се беше родил не в семейството на цар, а на овчар, щеше ли все пак да покори света? Ако британският парламент беше гласувал да включи представителство на американските колонизатори, щеше ли да избухне революция през 1776? Ако Адолф Хитлер беше преуспял в бизнеса с домашното обзавеждане...? Ако Ганди бе имал по-добър апетит...?

Ако не валеше дъжд, тази история щеше да има съвсем различен завършек. Ако Бърни ЛаПланте не караше браква с развалени чистачки, може би щеше да се изплъзне от замисъла на съдбата. Но Бърни бе платил само 200 долара за Тойотата, когато я купи на трета ръка (поне), и с тази злокобна покупка бе направил крачка към такова бъдеще, каквото никога не си бе представял. Дъждовното време тази вечер и нулевата видимост само запечатаха окончателно съдбата му.

Ако Гейл Гейли беше останала да преспи в Ню Йорк, ако беше отишла да види някое шоу или да свали някого, историята щеше да има напълно различен край. Но тя бе обсебена от работоманията, жадно се вкопчваше в добрия сюжет „като наркоман“, както я бе нарекъл Дийкинс. И беше прав. Гейл не можеше да се откаже. Целият ѝ минал опит, който допринасяше за успеха ѝ като репортер, който бе оформил нейната решителност и амбиция, сега я поставяше, без право на връщане назад, в точно тази редица и точно това място на полет 104 на авиокомпания „Мидуестърн“ и решаваше съдбата ѝ.

Целият минал опит на Бърни ЛаПланте, който бе допринесъл за провала му като мъж, баща и човек, който му бе внушил тази объркана

представа за живота, сега невъзвратимо го теглеше към бъдещето, до точното място и време, когато съдбата му щеше да се изпълни по начин, какъвто въобще не би си представил. Не, Бърни не знаеше какво му готвеше съдбата. Сега той знаеше единствено, че в това гадно, скапано, лайняно време вероятно е подминал проклетата отбивка към дома на Евелин и се е изгубил безнадеждно в шибания дъжд.

ГЛАВА СЕДМА

Внезапният остър електронен сигнал при светването на надписа „Затегнете предпазните колани“ стресна Гейл, защото прозвуча толкова неочаквано. Тя сложи списанието настрана, закопча предпазния си колан и си погледна часовника. Той ѝ показа, че е още твърде рано за кацане. Освен това още не беше изпитала онова чувство на потъване, когато самолетът губи височина. Гейл погледна озадачено през люка, а тъмните ѝ очи се взряха в земята.

Навън бурята се засилваше с всяка изминала минута. Дъждът се блъскаше в корпуса и затрудняваше виждането. Но докато тя се визираше в тъмното, внезапно избухнала мълния раздра облаците и Гейл надзърна през пролуката, търсейки светлините на летището, на контролната кула или на пистата. Нищо. Самолетът явно още не беше стигнал О'Хеър. Тя се загледа за улични лампи или светлини от къщи, които биха показали, че Боингът се носи над покрайнините на града. Но нямаше никакви светлини, а и не се усещаше промяна на височината. Странно, помисли си Гейл с леко притеснение. Много странно. Нюхът ѝ към новини ѝ казваше, че нещо не е наред.

— Дами и господа, говори вашият капитан — гласът идваше по уредбата, силен и мъжествен, но успокояващ. Сякаш казваше, че поема нещата в свои ръце, че трябва да му се има доверие. — Един от нашите индикатори отчита високи показания. Шансовете, че е някаква повреда в уреда са десет към едно, но като предпазна мярка ще ви помоля да затегнете предпазните колани, докато стюардесите ви запознаят с някои правила за безопасност. Поднасям своите извинения за тази необходимост и за причиненото ви неудобство.

Стреснати, пътниците започнаха да шушукат помежду си тревожно. Повреда? Просто предпазна мярка? Правила за безопасност? Тези думи ги притесняваха. Какво ставаше? Какво означаваше съобщението на капитана? Беше ли полет 104 в опасност? Щеше ли да се разбие самолетът? Невъзможно, за катастрофите можеш да прочетеш във вестниците или да ги видиш в новините по

телевизията. Те се случваха на други хора, но не и на теб. Никога на теб.

Очите на Гейл срещнаха тези на Сюзан, която бе прегърнала спящата Кели на предната седалка, и жените си размениха тревожни погледи. Стюардът — тъмнокос младеж на име Фреди Мур, и стюардесата — много симпатична млада блондинка на име Лесли Шугър, заеха местата си на двете пътечки при предните изходи на пътническата кабина, където можеха да бъдат видени от всички пътници. Дватама се заеха да демонстрират техниките за оцеляване при принудително кацане.

— Първо, проверете дали предпазните ви колани са добре затегнати — каза Лесли. — После подпрете ръцете си на предната седалка ето така. Може да използвате възглавници и одеяла...

— Мамо, какво става? — попита сънливо Кели, будейки се от гласа на Лесли.

— Всичко ще бъде наред, мила — каза Сюзан, като прегърна дъщеря си. Тя и Гейл отново се погледнаха и размениха храбри усмивки. Но Гейл долови страх в очите на Сюзан. Тя усещаше страх из целия самолет, докато пътниците с вълнение слушаха обяснението на Лесли за напускането на самолета при аварийно кацане.

— Когато стигнете края на улея, трябва незабавно да се отдръпнете възможно най-далече от самолета, в случай на пожар в...

Пожар! От тази дума устата на Гейл пресъхна, а изплашените пътници ахнаха в един глас. Гейл се огледа и видя напрегнатите им лица, пребледнели под светлините в кабината. Тя видя как се гушат един в друг и се успокояват, бащата беше обгърнал сина си — господин Флетчър и Ричи, въпреки че Гейл щеше да научи имената им много по-късно, двама съпрузи на средна възраст — господин и госпожа Браун, здраво стискаха ръцете си, Сюзан прегръщаше Кели, други пътници се молеха тихичко на глас.

Изведнъж Гейл осъзна, че всеки имаше човек, с когото да сподели страха си и от когото да почерпи сили. Освен нея. В целия самолет само Гейл Гейли беше сама.

— Онези от вас, които могат, трябва да помогнат на другите, които трудно се придвижват бързо — продължи Лесли възможно най-спокойно, без да показва страх или паника. Въпреки това пътниците все по-ясно осъзнаваха, че Боингът беше в опасност. Самолетът щеше

да се опита, може би неуспешно, да извърши принудително кацане. Всички усещаха, че има съвсем реална и ужасна възможност полет 104 да се разбие.

Това беше същински пъкъл, нещо невъобразимо. Пороят удряше по покрива на Тойотата като дяволски копита, така че главата на Бърни започна да се цепи от болка. Без изправни чистачки не можеше да види дори проклетата ръка пред лицето си. Трябваше да предприеме нещо. Бърни ЛаПланте отби Тойотата от магистралата и спря на банкета при следващия изход. Опита се да разчете пътния знак през забуленото от дъжд стъкло, но не се получи. С промърморена псувня той се измъкна от колата и излезе под дъждовната буря.

Само за секунди лекият му шлифер се просмука целия и Бърни стоеше, треперейки като мокър териер. Зъбите му започнаха да тракат, докато се опитваше да разчете думите на знака. Но дори отвън Бърни не можа да разчете пътната табела, защото дъждът се изливаше на такива порои, че замъгляваше буквите.

Страхотно, простена Бърни ядосано на себе си. Като че ли си нямам други проблеми. Само това ми липсваше. Нямаше представа къде, по дяволите, може да се намира. Беше отсечка от празна магистрала, която сякаш не водеше наникъде и той се движеше към това никъде. А още по-лошо, когато се обърна към Тойотата, Бърни забеляза, че един от шибаните фарове беше угаснал. Жестоко, без грешка. Чудничко положение.

Мокър от глава до пети, Бърни се качи обратно в колата и се настани зад волана, като яростно изброяваше всичките си несполуки.

А ето кои бяха несполуките на Бърни ЛаПланте: Първо, беше се загубил, нямаше ни най-малка представа къде е или как да стигне закъдето е тръгнал. Второ, валеше като из ведро, може би това беше бурята на века. Трето, чистачките му се бяха скапали. Четвърто, имаше само един фар. Пето, шлиферът му беше пълен боклук — беше просмукан до кости и премръзнал до смърт, сигурно щеше да си навлече някоя пневмония. Шесто, Евелин щеше да го убие, когато най-накрая се появи, заради закъснението му. Седмо, Джон още веднъж щеше да се разочарова от баща си.

И всичко това, защото беше любещ баща, който се опита да заведе сина си на кино. Ама че гадост, за работещия човек нямаше почивка. Единственото, за което Бърни се сещаше, беше да се измъкне от проклетата магистрала при този изход и да се върне на улиците, където да помоли някого да го упъти.

Бърни включи двигателя. Колата се задави, но отказа да запали. Духът ѝ искаше, но ръждясалият метал беше слаб. Бърни се намръщи и завъртя ключа един, два, три пъти. Моторът отказваше да запали. Напълно безпомощен, той заудря ядосано но волана с юмруци.

— Хайде! И без това закъснях! Не ме предавай сега, за бога! Не му е сега времето! — той си пое дълбоко дъх и отново завъртя ключа.

Този път запалването проработи и двигателят запуфтя едва-едва. Давейки се и пъшкайки, Тойотата на Бърни излезе от магистралата и се понесе по неосветен път.

Бърни ЛаПланте нямаше представа къде щеше да го отведе пътя, но всъщност той караше по второкласен път, който пресичаше малка плитка река, почти поточе, незначителен приток на пълноводната Илинойс. Над реката се простираше тесен мост, по който минаваше движението. Пороят бе препълнил реката и тя бе по-дълбока от обикновено, носейки се покрай бреговете с голяма скорост. Заради дъжда пътят и мостът бяха практически пуси. Трябва да си пълен идиот да излезеш навън в такава нощ. Ужасна нощ за шофиране.

За полет 104 нощта също беше ужасна. В пътническата кабина всички бяха физически подготвени за принудително кацане, но колкото и готови да изглеждаха, нито един от тях не беше готов да приеме възможността за предстояща смърт. И как биха могли? Само преди няколко минути съзнанието им бе заето със съвсем различни неща. *След колко време ще се прибера у дома и ще си легна? Не забравих ли да изключа всички лампи, когато излязох от къщи? Ще мога ли да намеря колата си на паркинга на летището в тоя дъжд? Всичките ми ключове ли са у мен? Имам ли достатъчно пари за такси? Дали са ме търсили по важни въпроси, докато ме нямаше?*

Сега единственият въпрос в главите им беше: *Ще успея ли да го преживея? Ще оцелее ли някой от нас или всички ще загинем?*

Самолетът вече бързо губеше височина, насочил нос надолу през водната стихия към невидимата земя.

Пороищата се сипеха по люковете и удряха като бомби по корпуса. Навън непрекъснато проблясваха мълнии и при всяко стряскащо озарение пътниците възкликваха и се вкопчваха един в друг. Няколко деца, сред които и Кели, хлипаха на глас, а някъде в края на кабината непрекъснато плачеше бебе, докато майка му напразно се мъчеше да го успокои.

Изведнъж Гейл бе обхваната от прилив на гадене, предизвикано от рязкото спускане на самолета и подсилено от давящия я страх, но стисна зъби. Няма да се поддам сега, си каза тя яростно. Трябва да съсредоточа всичките си усилия, за да преодолее следващите няколко минути, камо ли да се мъча да оцелея. Така или иначе всичко скоро ще свърши.

От седалката си в дъното на кабината Гейл чуваше хлипанията и хълцанията на ужасени хора, изправени изведнъж пред нелеката истина за собствената им крехка смъртност. Човек можеше почти да подуши страха от смъртта, който се носеше навсякъде из кабината като тежко зловоние. Това беше кошмар, не е възможно да стане в действителност. Почти бяха стигнали у дома, как може да се случи, когато са почти у дома? Къде беше логиката?

Гейл вдигна поглед и очите ѝ срещнаха тези на Лесли Шугър, стюардесата. Лицето на младата жена бе мрачно, но тя не издаваше нито звук. Храбра е тази Лесли, помисли си Гейл. Отказвам да бъда по-малко храбра от нея. Тя се приготви за удара. Когато самолетът се удари в земята, сякаш настъпи краят на света.

— Хайде, хайде! — молеше се Бърни. Колата все още издаваше предсмъртни стонове, а пътят под износените гуми беше потънал във вода и много хлъзгав. Това не беше хубаво, никак не беше хубаво.

Тойотата на Бърни стъпи на моста над придошлата река. Сега античната машина сякаш достигна пълни обороти, но се движеше бавно, а шумът от двигателя бе почти оглушителен. Трябваша му няколко дълги секунди, преди да разбере, че шумът, който се извисяваше все повече като приближаващ гръм, не идва от трогателните стари четири цилиндъра на Тойотата, а отвън. В ушите

на Бърни това беше мощен, свиреп и кръвожаден рев като на онзи лъв в зоопарка, където заведе преди време Джон.

Някъде отпред, съвсем наблизко нещо много голямо беше препречило пътя на Бърни и заплашваше живота му. В паниката си той удари силно спирачките. Колата се понесе бясно по хлъзгавия мокър път, готова всеки миг да изхвърчи от моста. Бърни стискаше здраво волана, бореше се да обуздае уплашената кола и с всички сили се мъчеше да остане на пътя.

Изведнъж в ушите му избухна най-ужасяващият звук, който някога бе чувал, толкова мощен, че можеше да разклати планини и да раздруса континенти, звук на разцепващ се и раздиращ се метал, предизвикан от сблъсъка на стотици тонове машинария със земята. В същия миг някакво чудовище — грамадно и с неясни очертания — се надигна пред предното стъкло на Бърни, само на сантиметри разстояние. Явно настъпваше краят, какво друго? Той щеше да умре.

Бърни ЛаПланте стисна очи, а Тойотата най-сетне спря. Сърцето му бумтеше така силно, че заплашваше да изскочи през ризата, а ръцете му на волана бяха влажни от пот. Той беше убеден, че е на път да срещне своя Създател, на когото ще трябва да даде задоволителни обяснения за всички простъпки в пропиляното му съществуване.

Но нищо не се случи. Нямаше сблъсък, нямаше смърт, нито Създател. Колата бе спряла.

Майната му. Жив съм, каза си Бърни с искрено изумление. Какво, по дяволите, става?

През предното стъкло виждаше нещо огромно, което се издигаше право пред него, но не знаеше какво е, защото дъждът замъгляваше очертанията му. Опита се, но не можа да разбере. Бърни изпъшка и слезе от колата, за да види по-добре.

Очите му се ококориха от учудване. Колата бе заковала на около половин метър от нещото; ако спирачките бяха отказали като чистачките и фара, щеше да се фрасне право в него и да иде на кино. Нещото беше опасната част на Боинг 727 на авиокомпания „Мидуестърн“, която се извисяваше в небето поне на седем метра височина.

Самолетът се беше ударил в моста, бе го разцепил и забил нос в реката отдолу. Сега предната му част лежеше в реката, а опашката се беше заклезила в парапетите на моста. Може би „лежеше“ не е най-

точната дума — корпусът беше силно наклонен под ъгъл от 45 градуса спрямо реката и моста, така че едната страна на самолета беше ниско, почти във водата, а другата се извисяваше в небето. Беше само на около 10 метра от брега на реката.

Ама че щуротия. Да се блъсне в самолет, разбил се в обществен мост, беше последното нещо, което Бърни бе очаквал от вечерта. Той постоя малко, загледан в останките, без да знае какво да предприеме. Нощта бе странно тиха. Дали всички в самолета бяха мъртви?

— Ей, помощ! Помощ!

Внезапният вик идваше отдолу, откъм носа на самолета. Бърни отиде до перилата и се наведе надолу, но не видя никого. Нищо не помръдваше.

— Моля ви, помогнете! Заклецени сме! Ей? Има ли някой? Моля ви! — завика отново гласът умолително.

Бърни се разкърши притеснено в мокрия си шлифер. Да помага на непознати не беше по неговата част, а да се занимава с паднал Боинг 727, вероятно пълен с пътници, не влизаше в представите му за приятно прекарана вечер, но все пак той с неохота и известна изненада чу собствения си глас:

— Какъв е проблемът, приятел?

Проблемът беше следният: полет 104 беше заклецен в съвсем буквалния смисъл на думата. Боингът имаше шест изхода. Пробивайки моста, корпусът му се беше извъртял като тирбушон и така се бе оплел с арматурата на моста, че двата задни изхода на опашката бяха блокирани. Крилете се бяха откъснали при сблъсъка със земята и на тяхно място стърчаха масивни издатъци от нагърчен метал, които блокираха двата изхода при крилете. Четири изхода от възможните шест бяха напълно въвн от строя.

Това оставяше само двата предни изхода, близо до носа на самолета. Заради ъгъла, под който се беше заклецил самолетът, един от тях се намираще високо във въздуха, твърде далеч от земята, или по-скоро от реката, за да бъде безопасен изход, особено за по-възрастните и децата. Спасителният улей не беше достатъчно дълъг, за да стигне от самолета до реката.

Тогава оставаше само един изход — левият преден отвор, който на практика беше в реката. Но с вратата му също имаше трудности. Не можеше да се отвори повече от 15 сантиметра — тинята по речното

дъно, разпенена от дъждовната буря, не позволяваше да се отвори по-широко, за да минат пътниците и екипажът.

Умолителният глас имаше право. Хората вътре бяха заклещени.

ГЛАВА ОСМА

В останките на полет 104 цареше пълен хаос. Пътниците бяха раздрусани и изтърсени като съдържанието на кутия със зърнени храни в по-ниската част на самолета. Освен тънките редици от лампи по пода осветлението не работеше и тъмнината в кабината беше почти непрогледна.

Тъгълът, под който се бе разбил самолетът, правеше почти невъзможно придвижването по пътеките, тъй като едната част се беше забила в реката, а другата се издигаше в небето. Всички бяха разтърсени и натъртени от удара, имаше доста наранявания, някои от които сериозни, въпреки че за щастие нямаше убити. Но страхът, примесен с болка, все още свиваше сърцата на хванатите в капан оцелели и главната кабина се огласяваше от техните стонове и плач, както и от пронизителните писъци на ужасеното бебе.

Сега, когато вече бяха на земята, опасността от пожар от реактивното гориво, което се изливаше от резервоарите в разбитата опасна част, ставаше все по-реална и тези 54 души трябваше да се измъкнат от самолета, преди огънят да се разгори. Но без функциониращи изходи те бяха практически запечатани вътре в самолета. Той можеше да се превърне в тяхна гробница. Каква горчива ирония — да оцелееш при разбиване на самолет и само след минути да умреш в ужасни мъки!

Лесли Шугър, стюардесата, взе фенерчето си и запълзя към крилото. Тя провери изходите и разбра, че са блокирани, а после сантиметър по сантиметър се промъкна към носа по опасно наклонената пътека. Лицето ѝ беше разкървавено и натъртено, униформата ѝ — скъсана, а тялото си усещаше като премазано, сякаш току-що е бита от банда главорези, но тя бързо осъзна необходимостта да изкара пътниците вън от самолета и с цялата си сила забута единствения неповреден изход.

Вратата се отваряше навън. Отначало тя се съпротивляваше на усилията на Лесли Шугър, но когато момичето продължи да се бори,

опряло рамо в ръкохватката, вратата се поддаде и накрая се отвори, но отворът беше широк само 15 сантиметра. Вратата се беше отворила право в реката и калта я заклещваше. Речната вода нахлу в самолета и направи локви около глезените на Лесли. Ще трябва да положи още по-големи усилия, за да преодолее натиска на тежката мокра тиня. Необходима беше по-голяма сила от нейната.

— Някой да ми помогне! — извика тя. — Трябва да отворим този изход!

Изведнъж от дъното на самолета се чу злокобен плисък и се разнесе несъмненият мирис на реактивно гориво.

— Горим! — изкрещя паникьосан глас. Охкания и викове отвсякъде огласиха кабината.

Лесли повиши глас, за да надвика врявата.

— Нека да запазим спокойствие! Моля ви, запазете спокойствие. Успокойте се! Всичко ще се оправи, ако сме спокойни. Нека някой ми помогне с тази врата.

Въпреки цялата сила в гласа ѝ, в думите на младата жена се долавяше лек трепет. Огънят и димът можеха за броени минути да убият всички.

Като използваше фенерчето си, за да разсее тъмнината, Лесли огледа кабината за доброволци. Колегата ѝ стюард Фреди Мур не можеше да ѝ помогне. Тя го видя проснат на пода до кухненския бокс, но не знаеше дали е само ранен или мъртъв. Лъчът светлина осветяваше ужасени лица, стенещи мъже и жени и отпуснати, неподвижни тела. Гледката беше покъртителна и отчайваща.

— Помогнете на хората около себе си, моля ви! — подкани ги Лесли. — Всички да си помогнат един на друг.

Няколко души се изправиха в отговор на молбата на Лесли Шугър и някои от тях заслизаха бавно надолу по стръмно наклонената пътека, за да помогнат на Лесли с вратата. Сред тях беше и Гейл Гейли. Но докато се промъкваха напред, от тежестта на телата им Боингът внезапно се наклони силно под още по-голям ъгъл, а лявата му част затъна още повече в реката. Надигнаха се писъци на ужас и всички панически се втурнаха към единствения изход, борейки се отчаяно да се измъкнат от обречения самолет.

Разклатени от рязкото движение на самолета, капаците на отделенията за багаж под покрива се отвориха и ръчният багаж се

посипа като куп ракети. Една чанта удари Гейл Гейли силно по главата и я запрати назад към седалката, където тя се просна наполовина отвън, а кракът ѝ се заклеци под седалката. В същото време друг пътник полетя и се стовари върху нея, а тежестта му падна върху свитата ѝ ръка.

С болезнен пукот ръката на Гейл се счупи като кибритена клечка. Болката беше внезапна и раздираща като удар в слънчевия сплит; тя изкара въздуха от дробовете на Гейл и я принуди да изкрещи, докарвайки я почти до несвяст.

Не мога да припадам сега, си каза тя мрачно през яркочервената пелена от болка под клепачите ѝ. Трябва да се измъкна оттук. Пътникът с мъка се изправи и се запромъква по пътеката към вратата на носа. Тя се опита да се изправи, но разбра, че кракът ѝ се е заклецил в железата под седалката. Не можеше да мръдне. Димът от горящата опашка на самолета се носеше на талази в главната кабина и дишането ставаше все по-трудно.

Сега минаваха покрай Гейл, боричкайки се панически да стигнат до изхода, въпреки че вратата беше препречена от тинята. На тези петнайсет сантиметра чист въздух не можеше да се устои. Те олицетворяваха малката вероятност да оцелеят, а инстинктът за оцеляване у човешката раса е силен и дълбоко вкоренен. Вместо да си помагат един на друг, те се блъскаха, бутаха и драскаха, за да изпреварят онези, които се блъскаха, бутаха и драскаха зад тях.

Сюзан се озова разделена от Кели. Някъде напред чуваше как дъщеря ѝ плаче за нея, но не можеше да я достигне, защото останалите все я избутваха от пътеката в паническото си втурване към носа на самолета. Тя погледна към Гейл с молещи за помощ очи. Трябваше да стигне до дъщеря си.

— Аз... не мога да мърдам... — очите на Гейл също молеха. — Заклецих се.

Но в този решителен момент, когато Сюзан може би щеше да протегне ръка към Гейл, Кели извика някъде по-напред в кабината. Младата майка моментално загуби интерес към когото и каквото и да било освен детето си. Без да погледне Гейл, тя също се заблъска напред. Изтощена от болката, Гейл загуби съзнание.

* * *

„Някои хора се раждат велики, писа Уилям Шекспир в *Дванайсета нощ*, други постигат величие, а при трети то идва неканено.“

Бърни ЛаПланте в никакъв случай не се бе родил велик и нищо във вродената му природа и оформен характер не би могло да доведе до постигането на величие. Така че какво остава? Остава един твърде неохотен Бърни ЛаПланте, който волю-неволю щеше всеки момент да бъде сполетян от величие.

Съдбата му погоди номер. От всички тъпи места, където един самолет можеше да се опита да кацне, мостът бе навярно най-идиотското. И все пак точно там беше заклещен. Що се отнася до Бърни, той би предпочел да е навсякъде другаде, само не тук, но тъй или иначе той се намираше на този скапан мост и понеже беше единственият присъстващ, явно беше избран. Дори Бърни ЛаПланте, царят на егоизма, не можеше да изостави самолет, пълен с хванати в капан човешки същества. С цялото си сърце искаше да може да си тръгне, но просто не беше такъв човек. Това е слабост, реши той, недостатък на характера, да се държи като някакъв сълзлив тъпанар. Възползваха се от него, а той ги оставяше да им се размине, просто защото бяха претърпели самолетна катастрофа.

И така, бавно и предпазливо, отворен от онова, което прави, Бърни заслиза по стръмния тревист бряг, който се спускаше към реката. Тревата беше подгизнала от поройния дъжд и хлъзгава, а кожените подметки на мокасините на Бърни непрекъснато се плъзгаха по земята, заплашвайки всеки момент да го повалят долу. Трябваше да използва всичката си сила, само за да се задържи на крака. Бърни ЛаПланте не беше точно на върха на физическата си форма, но беше слаб, жилав и удивително силен за мъж, който тежи може би 65 килограма с дрехите. Той си запроправя път надолу към самолета и реката. Дъждът удряше в лицето му, а капките влизаха в очите му, но Бърни само тръсна глава, за да вижда по-добре. Майната му. И без това вече беше мокър като воден плъх, едва ли щеше да се намокри повече, ако погази в реката.

От вътрешността на засукания корпус се чуваха виковете на десетки молещи гласове. Бърни се начумери нетърпеливо. Тъпи задници. Не знаеха ли, че идва? Не можеха ли да потърпят малко? Движеше се възможно най-бързо. Все пак не беше някакъв си проклет герой.

— Хайде, дръжте се, дръжте се. Една минута — извика им той раздражено. За кого го мислеха, за супермен ли? Не можеше да лети. Бедрата и прасците вече го боляха от усилието да не падне върху мократа трева, а тези загубеняци му даваха зор. Ама че наглост!

— Ей сега идвам. Задръжте само минутка, а? — промърмори той.

Зад него над останките от моста в опашката на самолета избухна ярка топка оранжев пламък, който се понесе напред към корпуса. Но Бърни, който слизаше внимателно надолу по брега с очи, вперени във водата под него, не го видя. Огънят започна да се разпростира по-бързо.

Заплахата от дима и пламъците беше ужасяваща, но действителният пожар беше нещо много по-лошо. В самолета се разнесе паника и малкото хора останали отзад, за да не ги премажат блъскащите се към предния изход, сега се втурнаха като приливна вълна, като бутеха и тласкаха онези пред тях. Никой не можеше да стои прав заради ъгъла, под който беше наклонен корпусът, но хората лазеха и се влачеха, докато пред вратата се събра цяла тълпа. Господин и госпожа Браун бяха стигнали първи вратата и господин Браун я буташе, рамо до рамо с Лесли Шугър.

Само шепа пътници бяха останали отзад. Някои, като Гейл, бяха приковани на местата си, а други бяха в безсъзнание като лошо ранения стюард Фреди Мур и бащата на Ричи, господин Флетчър. За тях опасността от смъртоносно обгаряне беше близка и ужасяваща.

— Татко! Татко! Татко, събуди се! — Ричи крещеше в ухото на баща си и разтърсваше рамото му, но господин Флетчър не помръдваше. Беше в безсъзнание, може би дори мъртъв. Обезумяло, момчето се завтече да намери помощ, като се наведе ниско към пода на самолета и тънкото му телце се запромъкна между по-едрите и бавно подвижни пътници, за да стигне отпред, където добрата стюардеса щеше да му помогне.

— Запазете спокойствие, всички да запазят спокойствие! — Лесли вече буквално ги умоляваше, но без полза. Когато димът се

пренесе напред от опашката и вътрешността на кабината се затопли от горещите пламъци, чувството на паника сред мъжете и жените се засили.

Няколко пътници, облеgnати на изхода, го блъскаха с цялата си сила, но без успех. Вратата се беше заклещила много яко в тинята на речното дъно. Трябваше да се отвори със сила отвън от някой, който би могъл да се опре здраво на нея и да упражни натиск. Всички усилия отвътре водеха единствено до това, че долният край на вратата затъваше все по-надълбоко в тинята.

Един от пътниците, господин Браун, който се беше облеgnал на вратата и надзърташе през петнадесетсантиметровия отвор, забеляза човешки силует, някаква движеща се фигура по брега на не повече от десет-дванадесет метра разстояние.

— Идва някой! — провикна се той.

Този някой беше Бърни ЛаПланте, който пристигаше точно навреме, за да срещне съдбата си и да я осъществи.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Бърни най-после беше стигнал реката и застанал под моста, се опитваше да си поеме дъх, като наблюдаваше останките от полет 104 без особен ентузиазъм. Раменете му бяха приведени. Речният бряг, обикновено тревист и красив, сега беше море от тиня благодарение на дъжда, а и реката не изглеждаше особено обещаваща. Голям съм тъпанар, дето се забърквам в това, си каза той за десети път. Трябваше да си остана у дома и да гледам телевизия. После си спомни, че вече няма телевизор, че той бе станал притежание на Уинстън и си пое дълбоко въздух с кисело примирение. Всички проклети неща бяха срещу него тази нощ.

На първо място в мислите на Бърни стояха безценните му мокасини, единствената прилична стока, която притежаваше. Нямахше намерение да ги рискува. Като ги изхлузи, той застана с обувки в ръце и се огледа за безопасно място, където да ги сложи, но нищо не му се видя подходящо. Не очакваше да намери калъпи за обувки, но малка площ суха земя щеше да свърши работа. Междувременно уплашените викове и писъци от Боинга ставаха все по-силни и още по-настойчиви, тъй като огънят пълзеше напред и опасността от експлозия придобиваше реални очертания.

— Ей! Помогнете ни! Моля ви, помогнете ни!

— Чакай бе, приятел! — измърмори Бърни. — Тук имам обувки за сто долара. — Едно не можеше да му се отрече на Бърни ЛаПланте, той винаги подреждаше нещата по важност.

Накрая намери приемлив участък трева и неохотно и внимателно постави там безценните си обувки една до друга. След това с изписана на лицето неприязън Бърни нагази предпазливо във водата и затрепери, когато тя облиза глезените му. Бавно влезе по-навътре, джапайки към едната страна на падналия самолет. Когато стигна Боинга, Бърни мина покрай корпуса към носа, воден от настойчивия и постоянен звук от гласовете на пътниците.

Водата не беше дълбока, но реката течеше бързо, придошла от дъжда. Това извади Бърни от равновесие, той залитна и падна напред по лице в тинестата вода.

— Боже господи! — изхлипа той, изправи се с мъка на крака и се изтръска като мокро псе. Беше покрит с кал, особено ръцете и лицето му. Борейки се със силното подводно течение на реката, със затънали в лепкавата хлъзгава тиня крака, той бавно тръгна напред като пореше с бедра водата, докато стигна изхода.

Бърни веднага видя какъв беше проблемът. Големият ъгъл, под който се намираше корпусът, беше вкопал вратата в тинята и заради това не можеше да се отвори напълно. Той пъкна ръце в процепа и започна да дърпа.

От другата страна на вратата господин Браун буташе неподатливия авариен изход. Той надникна през цепнатината към покрития в кал мъж.

— Помогнете ни, моля! Не можем да излезем!

Бърни дръпна с все сила. Браун буташе с все сила.

Нищо не стана.

— Не, трябва да бутате, а не да дърпате! — извика Браун. — Бутайте силно!

— А ти к'во си мислиш, че правя? — изръмжа Бърни в отговор, но после разбра, че пътникът е прав. Те си пречеха един на друг. Като заобиколи с труд от другата страна на вратата и се промуши в петнадесетсантиметровия отвор, пухтейки и напрягайки се, Бърни захвана да бута отвън, докато пътниците бутаха отвътре. Той заби босите си пръсти в коварната тиня, подпря с рамо вратата и забута с все сили.

— Бутай! — викаше господин Браун. — Трябва да буташ силно!

Бърни се намръщи, но лицето му бе така покрито с кал, че въобще не можеше да се различат чертите или изражението му.

— К'во си мислиш, че правя? — изсумтя той, почти без дъх. Разкрачи крака по-широко, за да има по-добра опора в бързотечащата река, пое дълбоко въздух и отново забута.

Този път вратата се помръдна. Само няколко сантиметра, недостатъчно, за да излезе някой от самолета, но все пак беше крачка напред.

— Хайде пак! — извика Браун въодушевено. — По-силно, бутай по-силно!

— Бутам! — изхриптя Бърни. Пръстите му се бяха схванали и изранили, раменете го боляха от необичайното натоварване, панталоните му бяха толкова мокри, че краката му се бяха вдървили, а не виждаше почти нищо от спечената по челото му кал и биещия в очи дъжд.

— Пак! По-силно! Давай!

— Бутам... я... бе... приятел.

— По-силно! — настояваше Браун, обзет от отчаяното желание да излезе.

Бърни стисна силно зъби. Още веднъж бутна с все сили вратата.

— Бутам... я... бе... задник такъв!

В това време отвътре около вратата се бяха скупчили още повече пътници и наблюдаваха как малкото късче външен свят малко по малко се разширява, докато вратата се отваряше сантиметър по сантиметър. Сърцата им се бяха качили в гърлата, докато гледаха, защото ако щяха да се измъкнат, всеки миг сега беше жизненоважен. Димът вече се носеше на талози през главната кабина.

— Един човек отваря вратата! Отваря я! — изкрещя някой и още пътници залазиха през седалките в отчаянието си да достигнат единствения функциониращ изход.

Гейл Гейли остана, прикована на седалката, със здраво заклещен крак. Беше потънала в пелена от болка от счупената ръка. Идваше в съзнание, после пак го губеше за часове, както ѝ се струваше, но всъщност бяха само няколко минути. Около нея пътниците от полет 104 се бутаха, за да стигнат носа, бяха заети да се блъскат един друг и никой не ѝ обръщаше внимание. Остър парлив дим изпълни дробовете ѝ и тя се закашля. Имаше реална опасност да се задуши от пушека.

— Моля ви! — умоляваше тя, някого, когото и да било, който да ѝ помогне. Но никой не я чуваше. Кого го е грижа, човек мисли първо за своята кожа. Почти всички пътници се бяха скупчили при вратата на изхода, в задната част на Боинга Гейл беше сама.

Бърни ЛаПланте блъсна с цялата си тежест вратата. Силата на движението го тласна напред, той се залюля на пръстите на краката си и губейки равновесие, отново се плъсна по лице във водата, нагълтвайки се с тиня. Изправи се, давейки се и пръскайки слюнки,

още по-оплескан с кал отпреди. Но беше успял. Вратата на изхода вече беше отворена, не широко, но достатъчно, за да позволи на възрастен човек с малко извиване и гърчене да се промъкне през нея.

Първият пътник, който излезе, беше господин Браун. Той беше до отвора през цялото време и само чакаше да дойде моментът. След него излезе госпожа Браун, измъкната през тесния изход от съпруга си. След като се озоваха навън, те изтичаха през водата към брега, нетърпеливи да се отдалечат от горящия самолет. Никой от двамата не спря да погледне назад да види дали другите ще бъдат спасени. Ако бяха погледнали, щяха да видят, че опасната част е изцяло обхваната от пожар, а пламъците започват да се разпростират надолу по корпуса към носа.

Лесли Шугър — силна, смела и овладяна от чувство за отговорност, стоеше до вратата с фенерчето си и помагаше на хората да минат. Беше по-безопасно, ако минаваха един по един, но напливът от обхванати от паника човешки същества беше извън контрол. Пътниците се бутаха и някои без съмнение щяха да бъдат прегазени, ако Лесли не беше там.

— Моля ви, всички, един по един. Моля ви, един по един. Когато излезете, веднага се придвижете възможно най-далеч от самолета. Ако видите някого, който се нуждае от помощ...

Но тези думи останаха нечути от пътниците, които се стремяха да спасят единствено себе си. Лесли усети, че някой дърпа полата ѝ и погледна надолу. Дърпаше я малкият Ричи Флетчър. Лицето му беше сбръчкано и обляно в сълзи.

— Моля ви, госпожице, баща ми не може да се движи. Не може да се движи — умоляваше момчето, хлипайки.

Лесли го грабна и то промуши през вратата навън.

— Ще се опитам да му помогна — обеща тя. — Ти почакай отвън. Отиди възможно най-далеч от самолета.

Тя се обърна да види къде е господин Флетчър, но в това време пилотът и помощник-пилотът, наранени и окървавени, но все още живи, излязоха, залитайки, от пилотската кабина. Малкият Ричи и опасното положение, в което се намираше баща му, тутакси изхвъркнаха от главата на Лесли в желанието ѝ да помогне на колегите си да напуснат Боинга. Помагайки си един на друг, двамата мъже се доवлякоха до брега. Пилотът се обърна и видя как пожарът се

разраства от опашката. Не след дълго целият самолет щеше да хвъркне във въздуха.

В далечината се чу вой на приближаващи се сирени. Спасените пътници тичаха във всички посоки, но един мъж, неузнаваем заради размазаната по лицето му кал, се мотаеше отзад сякаш търси нещо.

— Не спирай! Бягай! — подкани го пилотът.

— А ще ми купиш ли нов чифт обувки, приятел? — поиска да узнае Бърни ЛаПланте. Тук някъде трябваше да се. Ясно си спомняше...

— Сър! Моля ви, сър. Сър, баща ми не може да се движи! — едно ясно, тънко и изпълнено със сълзи гласче се разнесе някъде около лакътя на Бърни. Той погледна надолу. Около десетгодишно момче го гледаше почти набожно, а на измъченото му лице беше изписана красноречива молба.

— Баща ти? — Бърни се огледа да види къде е човекът, но детето сочеше към Боинга.

— Вътре ли е? — Бърни поклати глава. Да влезе вътре? В горящ самолет? Как ли не. — Виж, детенце, идват ченгетата... и пожарникарите. Те... ъ-ъ... Те имат екипировка и съоръжения за такива неща... те са... ъ-ъ... специалисти.

Но сирените все още бяха далече, а мъжът — под носа му. Ричи се вкопчи в Бърни като единствена надежда, като негов спасител, а пръстчетата му се впиха в мокрите панталони на мъжа.

— Моля ви, сър! — умоляваше той. — Моля ви! Има пожар! Той не може да се движи!

Бърни ЛаПланте погледна лицето на Ричи Флетчър — детско личице, изпълнено с мъка и страх, с надежда, вяра и очакване. През краткия миг на този поглед се случи нещо необяснимо и изключително важно. Времето сякаш спря и загуби смисъл. Очите на Бърни ЛаПланте се отвориха за първи път в живота му. Какво видя Бърни? Дали видя лицето на собствения си син, момчето, на което толкова често бе изменял, но което въпреки всичко му вярваше? Дали видя как глупаво си беше похабил единствения живот, който му бе отреден? Дали не видя възможността за още един шанс? Дали реагира от сляпо подчинение на някаква вътрешна необходимост, която преди не бе признавал и познавал? Или просто откликна на молбата на едно малко

момче, която достигна и трогна мъжа, който толкова отдавна дремеше в Бърни ЛаПланте?

Ние с вас никога няма да узнаем отговора. Дори Бърни ЛаПланте няма никога да разбере. Защото в онова безкрайно спиране на времето мина само секунда действително време, преди Бърни да се пречупи и да предаде дребното си кльоцаво тяло на съдбата, най-последно приемайки плаща на героизма, която тя цели четиридесет години бе възнамерявала да метне връз тесните му рамене.

— Къде е той? — попита той, като отново се плъосна в реката.

— Вътре. В самолета е...

— Знам, че е вътре! От коя страна? Как се казва?

Докато се приближаваше към падналия самолет, той чу момчето да вика зад него:

— Флетчър! Името на баща ми е Флетчър!

Джералд Уайт Джонсън някога писа: „Героите се създават от общественото търсене, понякога и от най-окаяния материал.“ Е, ще ви трябва доста време, за да намерите по-окаян материал от онзи, който е отишъл за създаването на Бърни ЛаПланте.

Лесли Шугър все още стоеше на поста си при изхода и продължаваше да помага на пътниците да излязат, когато изведнъж изходът бе заприщан от нисък мъж, толкова покрит с кал, че не би могла да го познае дори майка му. Той избута настрана пътниците, промъквайки се в кабината.

— Сър, не може да влизате вътре! — възпротиви се Лесли. — Сър, блокирате изхода! Сър, почакайте!

Но дребната фигура се шмугна покрай нея в горящия самолет, препречвайки пътя на всички, които се опитваха да излязат.

Разбитият самолет се пълнеше с тежък остър дим. За броени секунди Бърни започна да кашля и да се дави. Освен това беше тъмно. Не можеше да си види проклетата ръка пред проклетото лице. Къде, по дяволите, беше господин Флетчър? Дяволски голямо чудо беше този Боинг 727. Трябваше му фенерче.

Ето! На пода лежеше едно фенерче сякаш оставено там от някоя божествена ръка. Бърни се пресегна и го хвана.

— Боже господи! — извика той и пак го пусна. Фенерчето наистина се държеше от ръка, но не божествена. Ръката беше отпусната и окървавена. Бърни се наведе по-предпазливо и взе

фенерчето, после освети тялото, което лежеше свито и в полунесвяст на пода до кухненския бокс. Тялото изстена. Беше живо.

Бърни се поколеба. Този носеше униформа на стюард. Явно не беше господин Флетчър. Бърни беше поел ангажимента да спаси само господин Флетчър. Такава беше уговорката. Въпреки това не можеше да остави човека да лежи тук. Той започна да влачи и да тегли кървящия Фреди Мур по пода към изхода.

— Ей, някой да го издърпа, чувате ли? Помогнете му, по дяволите! — изрева той.

Накрая някой до вратата му обърна внимание и един от пътниците, с помощта на Лесли, измъкна Фреди от самолета.

— Отнесете го далеч от самолета. Помогнете му — Лесли даде инструкции и обръщайки се, видя как кашлящият, покрит с кал дребен мъж, се затича обратно в кабината.

Кой луд би направил подобно нещо? Да напусне безопасното място, за да се върне към такава заплаха? Странно, но думата „герой“ въобще не дойде наум на Лесли Шугър тогава. Чак после.

Следващите пътници, които напуснаха самолета, бяха майка и дете — Сюзан, прегърнала хълцащата и давеща се Кели в ръцете си. При вратата майката се поколеба, после се обърна и каза на Лесли:

— Там отзад има една жена... — тя се спря да се изкашля, защото тежък дим пълнеше дробовете ѝ. — Заклецила се е.

— Идете възможно най-далеч от самолета — даде ѝ указания Лесли. Нямахте време да мисли за други освен за пътниците, които можеха сами да излязат. Що се отнася до останалите... Господ да им е на помощ. Той единствен можеше да го стори.

Изкачването към задната част на самолета беше трудно. Беше така стръмно — все едно се катериш по скала, без да се хващаш никъде. Димът беше много по-плътен в тази част на кабината, защото бе по-близо до горящата опашка. Майната му! Нямахте представа какво, по дяволите, търси тук, псувайки и кашляйки като някакъв тъп задник, освен че беше обещал на малкото момче да спаси баща му. И като че ли не беше способен да наруши обещанието си, същият Бърни ЛаПланте, който никога не беше казвал истината и никога през всичките си жалки четиридесет години не бе спазил дадената дума. Иди че го разбери.

— Господин Флетчър! Ей, господин Флетчър! — провикна се той. — Флетчър, къде си, по дяволите, бе? Ей, човече, къде си, да го вземат мътните!

Бърни насочи фенерчето пред себе си, като обхождаше седалките с лъча. Но димът беше толкова плътен тук отзад, че светлината почти не го пробиваше и ужасно трудно се виждаше. Въпреки това Бърни видя, че седалките са празни. Нямаше никого. Искаше да хвърли фенерчето и да избяга, да се махне от тая бъркотия, но упорита решителност и обещанието към момче на същата възраст като сина му го накара да продължи.

— Флетчър! Ей, Флетчър, обади се! — димът изпълни устата, гърлото и дробовете му и той се преви надве от кашлица. — Ей, Флетчър, не бъди задник!

Отговор нямаше. Бърни завъртя наоколо фенерчето и изведнъж дочу стенание. Внимателно пристъпи напред и се препъна. Беше стъпил върху някого! Флетчър, слава Богу! Сега двамата можеха да се измъкнат бързо оттук и Бърни щеше да продължи живота си.

Но не беше Флетчър. Бърни беше стъпил върху жена. Беше Гейл Гейли.

— Майната му! — избухна Бърни, разбираема реакция предвид обстоятелствата. Не беше се разбрал за това да има други за спасяване. Беше тук само за да намери господин Флетчър и детето му да спре да плаче.

А сега, по дяволите, се бе натъкнал на някой друг! Не беше честно. Лицето на жената беше изкривено от болка и тя стенеше, почти в безсъзнание.

Когато чу гласа на Бърни, Гейл отвори очи. Клепачите ѝ затрепкаха и тя се помъчи да ги задържи отворени. Защото при нея имаше някого. Видя тънък лъч светлина от фенерче и лице. Гейл премига. Лицето. То беше почти невидимо. Нямаше черти, защо? В мъглата от болка и димната завеса Гейл не можа да съобрази, че чертите на мъжа бяха скрити от слой речна тиня. Лицето му беше загадка, появила се сякаш във видение. Но нямаше значение как изглежда мъжът. Важното беше, че друго човешко създание ѝ се беше притекло на помощ.

— Кракът ми се е заклешил — каза тя тихо.

Бърни насочи фенерчето към крака на Гейл и в лъча му видя и чантата ѝ, която лежеше зад главата извън полезрението ѝ. Беше скъпа кожена чанта, безпризорна и много изкушаваща, великолепна възможност за дребен кокошкар като Бърни ЛаПланте. С огромно умствено усилие той успя да се откъсне от чантата и да насочи фенерчето отново към крака на Гейл.

Жената имаше право. Кракът ѝ се беше заклецил доста здраво между двете седалки. Щеше да ѝ е трудно да го измъкне, дори с помощта на двете си ръце, а по неестественото положение, в което тя държеше дясната си ръка, Бърни забеляза, че беше счупена.

— Можете ли... можете ли да ме измъкнете оттук? — попита боязливо Гейл.

— Да, разбира се, сигурно — отговори Бърни разсеяно, защото мислите му се въртяха около портмонето.

Не бъдете твърде строги към Бърни ЛаПланте и не очаквайте твърде много отведнъж. Не е ли достатъчно, че спасява хора? Това значи ли, че не може — както правеше в момента — да излезе от полезрението на Гейл сякаш оглежда крака ѝ от друг ъгъл, да издърпа тайничко чантата към себе си и да я мушне под якето си, пъхвайки я в колана на панталоните си? Хайде, не очаквайте твърде много от човека. По едно добро дело на ден, моля.

След като прибра чантата на сигурно място, Бърни обърна внимание на крака. Той остави фенерчето на пода и се залови за работа с две ръце, кашляйки от усилието да диша в дима. Тъй като кракът се беше заклецил между две седалки, трябваше да употреби доста сила, за да го освободи.

Гейл изстена и затвори очи. Когато ги отвори, видя мъжа надвесен над нея, лицето му близо до нейното, тайнствено осветено от лъч светлина. Лицето беше като маска без черти — тъмна и неразгадаема. Дали беше лице или видение? Халюцинация? Дали от болката не ѝ се привиждаха разни неща? Тя изстена отново, прехапа устни и като тигър се вкопчи да не изгуби пак съзнание.

— Добре, мадам, ще трябва да се понапънете — оплака се Бърни. — За нещастие не съм проклет атлет.

Пъшкайки, той издърпа крака на Гейл и започна да я измъква от седалката.

Гейл Гейли издаде още един приглушен вик и отново потъна в несвяст.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Лесли Шугър помогна на последния пътник да се провре през пролуката — мъж с наранявания, който едва се бе довлякъл до вратата.

— Отдръпнете се бързо от самолета. Може да избухне — даде тя указания може би за хиляден път. Огледа се за следващия пътник, но зад нея нямаше никой. Беше сама. Като се облегна на вратата, Лесли си пое дълбоко и дрезгаво дъх — гърлото и гърдите я боляха нетърпимо от дима, който бе погълнала. Натъртванията и раните ѝ започваха да си казват думата и цялото ѝ тяло се разкъсваше между болката и вцепенението. Тя отчаяно се помъчи да мисли, да изчисли броя на хората, които се бяха спасили, и да се опита да пресметне дали всички са извън самолета.

Пилотът, помощник-пилотът и стюардът бяха навън в безопасност. Беше напълно сигурна, че всички бебета и деца заедно с майките им бяха спасени. През вратата бяха излезли поне още четиридесет и пет души. Колко оставаха? Беше загубила представа.

Лесли насочи лъча на фенерчето си към задната част на кабината, но видя само тъмнина. В цялата бъркотия беше забравила, че Ричи я помоли да потърси господин Флетчър, че Сюзан бе съобщила за заклещена в седалка жена, че един дребен луд мъж тичаше нейде вътре в самолета.

Боингът можеше да експлодира всеки момент. Огънят си пробиваше път напред към резервоарите с реактивно гориво при крилата. Трябва да се измъкна оттук, помисли си Лесли. Да се спася и да се махна далеч от този смъртоносен капан. Но все пак нещо, някакъв инстинкт, някакво усещане за несвършена работа може би, я възпираше да си тръгне.

Изведнъж от тъмнината и дима се появи странна фигура, която кашляше. Беше безликият дребен мъж, а на рамо, като мравка с твърде тежка за нея троха, влачеше безжизнено отпусната жена. Лесли зяпна от учудване. Това бе гледка, която никога нямаше да забрави, защото за кратък миг съзря истинския героизъм. По тялото ѝ минаха тръпки.

— Ще ми помогнеш ли, сладурче? — оплака се тайнственият силует, давейки се от дима. Заедно те избутаха почти изгубилата съзнание Гейл Гейли през вратата в ръцете на Ърни Дентън, пожарникар в огнеупорен костюм.

Най-после беше пристигнала помощ, и то в големи размери. Приличаше на сцена от филм на ужасите, само че два пъти по-объркана. Няколко линейки вече потегляха от брега, откарвайки пострадалите до близките болници. Пристигаха още линейки, а санитарите изкарваха от тях носилки. Полицейски служители и медицински персонал помагаша на онези пътници, които бяха зашеметени, кървяха, с прокъсани дрехи, но все още се държаха на крака. Една линейка беше приспособена за медицински пункт, в който се даваше първа помощ на хората, на които не се налагаше да влизат в болница. Имаше кислородни маски, превързочни материали, антисептични средства. Навсякъде гъмжеше от спасителни работници.

Няколко хеликоптера кръжаха отгоре, извън обсега на евентуалната експлозия, и насочваха силните си аварийни прожектори надолу, за да осветят мястото. Група пожарникари нагласяха работните си прожектори, големи и ярки като тези пред холивудските кина преди премиера. Щатската полиция очертаваше безопасна зона за оцелелите и насочваше мъже и жени в нея, далеч от Боинга. Непрестанното пиукане на десетина или повече радиостанции звучеше като събиране на едно място ято патици.

Воят на приближаващи сирени ознаменува притока на още полицейски части, пожарни коли, лекари и санитарии. Събитието беше сензационно — катастрофирал реактивен самолет. Разгръщаше се мащабна спасителна операция. Вестникарски репортери тичаха към мястото с фотографите си, а от телевизионните компании към мястото на катастрофата вече пътуваха операторски екипи. Пожарникарите бяха поели пълен контрол върху операцията и техният шеф издаваше заповедите.

— Разкарайте тоя боклук! Махнете го от моста! — изкрещя един капитан и трима пожарникари вече избутваха Тойотата на Ърни встрани от горящата опашка на самолета, насочили пожарогасителите си към пламъците.

— Преместете онези хора назад! Придвижете ги оттам! — крещеше капитанът, докато зашеметените, но иначе леко пострадали

пътници бяха отведени далеч от опасността.

Ричи Флетчър спря и се обърна, втренчил ужасен поглед в самолета. Някъде вътре беше баща му, а сега всички крещяха, че самолетът всеки миг ще избухне, щом пламъците достигнат резервоарите. Твърде късно беше за онзи човек, който и да бе той, да го спаси. Сълзи на отчаяние изпълниха очите на момчето и се търкулнаха по бузите му. После от нощния мрак внезапно се появи една мъжка ръка и докосна рамото му. Ричи вдигна поглед.

— Татко! О, татко! — извика той, без да вярва на очите си.

Господин Флетчър, последният пътник, когото Лесли беше извела от самолета, грабна детето в прегръдките си, притискайки го плътно до себе си. Той също плачеше от радост.

— Сине! Слава Богу! Не можех да те открия. Бях ужасен... ужасен!

Един полицаи, отговарящ за пострадалите, ги избута към безопасния периметър. Ричи беше така щастлив, така замаян от преживяното и от изтощение, че съвсем забрави за дребния мъж, който бе влязъл в самолета, за да спаси баща му.

— Вие също, госпожице! — каза пожарникарят Дентън на Лесли, докато санитарите поставяха Гейл на носилка. — Трябва да се махнете оттук! Ей сега ще избухне.

Но Лесли не беше напълно готова да тръгне.

— Аз... мисля, че обърках бройката... Май всички са навън... Сър, вие видяхте ли още някого вътре? — тя се обърна да чуе отговора на Бърни, но с ужас осъзна, че него го няма. Беше се върнал в задимената задна част на самолета. Някъде отзад чуваше носовия му глас, през суха и дрезгава кашлица, да вика господин Флетчър.

— Хей, Флетчър! Обади се бе, да го вземат мътните!

Тази работа започва да става смешна, помисли си Бърни. Човекът може би е мъртъв. Да, разбира се, точна така. Флетчър беше мъртъв, беше се отървал. И за Бърни ЛаПланте също бе време да отърве кожата. Пушекът е едно, а пожарът съвсем друго нещо. Бърни изгледа ярко оранжевите пламъци с истинска тревога. За пръв път го осени прозрението, че ситуацията беше не просто неприятна, но и опасна за живота. Да си вдигам задника оттук, каза си той, и се обърна да си ходи.

— Тук! Насам! Помогнете ми, моля! — гласът беше слаб, раздиран от кашлица заради дима, но беше мъжки глас. Е, най-последно! Флетчър!

Бърни насочи фенерчето си по посока на гласа.

— Къде си, по дяволите, приятел?

— Ей тук — извика гласът между пристъпите кашлица. — Кракът ми е счупен. Трябва ми помощ.

Бърни пристъпи напред и видя мъжа да пълзи по пода към носа, а безчувственият му крак се влачеше след него. Бърни се надвеси и хвана човека под мишниците. Започна да го тегли, но изведнъж му хрумна, че не е зле да провери.

— Флетчър, нали?

— Смит — изпъшка мъжът, стенойки от болка.

— Ти не си ли Флетчър?

Мамка му! Бърни рязко го пусна. Този Смит определено не влизаше в сметките. Беше се разбрал за Флетчър. Беше се съгласил само за Флетчър. Момчето чакаше Флетчър. И без това вече изоставаше от графика, забавен от стюарда и жената. Положението ставаше твърде напечено и Бърни не можеше да губи повече време. Нямахше да рискува кожата си за друг освен Флетчър.

— Моля ви, помогнете ми — умоляваше мъжът, вдигнал жално ръка. — Казвам се Смит.

Бърни ЛаПланте поклати глава. Никакъв Смит. Нямахше да си рискува живота за един Смит. Може би Флетчър беше тук някъде. Той насочи фенера към вътрешността. Само дим и пламъци, но затова пък в огромни количества.

— Търся Флетчър — каза той твърдоглаво. — Ей, Флетчър!

Фенерчето изведнъж угасна и в кабината настъпи пълен мрак.

— Майната му! — изръмжа Бърни с безсилие и неприязън, и удари фенера в една седалка. Повреденото фенерче беше последната капка, която преля чашата. Нищо не вървеше както трябва.

— Не ме оставяйте! Моля ви, не ме оставяйте — молеше се раненият Смит.

Бърни въздъхна. Какво пък, по дяволите! Щом и без това беше тук...

— Добре де, добре — промърмори той, примирен със съдбата си, въпреки че думата „герой“ въобще не му дойде наум. Сети се обаче за

„тъпак“, както и „кретен“. В момента Бърни бе готов да се признае за такъв. Той сграбчи отново Смит под мишниците и го повлече напред, неособено нежно, но възможно най-бързо, докато мъжът викаше от болка.

— Ей, Смит, не се радвай предварително — изсумтя Бърни. — Нищо не виждам!

Пожарникарят Дентън, облечен в обемистия си огнеупорен костюм и шлем, не можеше да се промъкне през тясната пролука в самолета, но стоеше точно пред изхода и викаше вътре на Лесли Шугър.

— Трябва да излизате оттам, госпожице. Веднага! Това чудо ще избухне!

Лесли неохотно напусна самолета, като се промъкна през вратата, а после се обърна да го погледне за последен път. Видя неясните очертания на силует, който с мъка се придвижваше напред и разбра, че това сигурно е онзи щур дребосък.

— Почакайте! — извика тя на Дентън. — Има още...

— По дяволите, тръгвайте незабавно! — кресна пожарникарят, като хвана Лесли и я задърпа далеч от Боинга. — Хайде!

Двамата преджапаха един до друг реката и се заизкачваха по брега.

— Ей! Помогнете ми! Ей, ти! Ти в заешкия костюм! Ела да ми помогнеш с тоя човек!

Дентън се обърна. При изхода на самолета той видя окалян дребен мъж, чието лице бе толкова почерняло от мръсотия и дим, че беше неузнаваемо. Мъжът изтикваше един пострадал пътник през тесния отвор. Затруднен от неудобния си предпазен костюм, пожарникарят се затътри през реката към Боинга.

— Аз ще му помогна, приятел, а ти бягай — каза той на Бърни, като се опита да поеме Смит от него.

Но Бърни не го пускаше. Флетчър все още бе в мислите му, както и обещанието му пред сина на Флетчър. Този въпрос беше за него идея фикс. Нямаше как да знае, че бащата и синът са се намерили, че и двамата се намират в безопасност. Знаеше само, че трябва да удържи на обещанието си. Да измъкне Флетчър по един или друг начин.

— Аз ще се справя с този. Ти иди за човека, който е още вътре — каза той на Дентън.

Но пожарникарят вече бе нарамил Смит в класическа пожарникарска стойка.

— Махай се оттук, приятел, ще избухне!

Челюстта на Бърни увисна от изумление. Той изгледа предпазното облекло на другия, което би му позволило да лети в орбита около Сатурн.

— Няма ли да влезеш? — настойчиво запита Бърни. — Вътре има човек! Нали си облечен в шибан костюм!

Дентън нагази тромаво в реката, залитайки под товара си, докато пренасяше Смит на безопасно разстояние.

— *Самолетът ще експлодира, тъпо копеле такова!* — изкрещя той на Бърни.

Яростта в думите на пожарникаря най-после проясни съзнанието на Бърни ЛаПланте. Когато някой в космонавтско облекло те нарича тъпо копеле с пълно гърло, навярно е време отново да се прецени положението. Бърни се обърна назад към самолета и видя как мощните пламъци поглъщат корпуса и за пръв път проумя, че всички явно казват истината. Катастрофиралият самолет *наистина* щеше да избухне всеки миг. Той преджапа реката след Дентън и скоро изпревари натоварения пожарникар. Очите му се бяха ококорили от внезапното прозрение, че безценният задник на Бърни ЛаПланте е в страхотно, ама страхотно голяма опасност.

Когато Дентън с мъка се изкачи на брега със Смит през рамо, Бърни отново търсеше скъпоценните си стодоларови мокасини. Опипваше калната трева и напрегнато оглеждаше земята. Оранжевият блясък от пожара в самолета улесняваше донякъде търсенето, но неособено успешно.

— Побързай, приятел! — подкани го пожарникарят.

Бърни победоносно изсумтя и вдигна една обувка. Само една, отгоре на всичко мокра и кална, но другата трябваше да бъде тук някъде. Той продължи да търси.

— Хайде, тъпако! — изрева разгневеният Дентън. Тоя тип сигурно беше най-глупавото същество, което пожарникарят бе виждал.

— Загубих си обувката! — озъби се Бърни в отговор. Не знаеше ли космонавтът кое е важно? Един мъж трябва да има обувки, нали така? И то две, те са чифт, вървят заедно. Само една нищо не струва. Трябваше да е там някъде. Без да обръща внимание на цялата олелия

около себе си, на прожекторите, сирените, писъка на линейките, строгите заповеди на пожарникарите и полицията, Бърни търсеше другата си обувка.

В следващия миг полет 104 на авиокомпания „Мидуестърн“ експлодира така внезапно и така ослепително, както се ражда нова звезда в Космоса. Трясъкът беше страхотен, а взривът разтърси земята. Бърни ЛаПланте падна назад и се озова седнал на калния бряг. Нощта бе ярко осветена от пламъците, които се издигаха до небето. Бърни изопна гръб, ужасен.

— Мътните го взели! — промълви той, а очите му се разшириха от уплаха. Не беше време да си търси обувката.

Изправяйки се бързо на крака, Бърни хукна да бяга далеч от самолета, колкото се може по-далеч. Забрави за обувката в ръката си, а загубата на другата напълно изхвъркна от ума му. Боингът зад него се готвеше за втори взрив.

И наистина избухна! Втората експлозия беше много по-силна от първата, като на супернова звезда. Светлината беше достатъчна за едно малко слънце, а чудовищният шум щеше да остане завинаги в ушите на всички, които го чува.

Бърни ЛаПланте тичешком хвърли поглед през рамо към самолета, който беше напълно погълнат от пламъци. Той се спря да види по-добре и под слоя кал и сажди лицето му беше тъжно. Сърцето на Бърни беше свито, защото бе нарушил обещанието си пред едно малко момче. Някъде в този ад изгаряше един мъж, мъж, когото Бърни трябваше да е спасил. Флетчър.

— Извинявай, приятел — прошепна той на глас. — Пфу! Ама че ужасна смърт!

Ед Конклин, младият журналист, облечен в репортерската си канадка, и Чъки, операторът на Гейл Гейли от Новините на Канал 4, бяха сред първите журналисти на местопроизшествието. Това беше новина номер едно, грабващо вниманието заглавие, най-важното събитие за сутрешните новини. Бяха разположили камионетката с подвижното оборудване на пътя над речния бряг, откъдето виждаха всичко. Чъки, загърнат в зелен войнишки дъждобран, не си бе губил времето и бе заснел много филмова лента с паникьосани пътници,

промъквачи се през тесния отвор и джапаци през реката с разкъсани и окървавени дрехи и със сковани от ужас лица. Беше фантастичен материал, а не по-малко фантастични бяха кадрите на страхотната стюардеса с подобаващо прокъсана униформа и един пожарникар в огнеупорен костюм, които бягаха от самолета един до друг. Пожарникарят носеше на раменете си пътник. Какви суперснимки, без грешка! Какъв герой! Какъв видеоматериал!

Под носа си Чъки започна да реди думи, както му идваха в главата, комбинация от психологичен анализ и коментар на цветовете.

— Едър план на пожара — си каза той, нагласявайки обектива. — Да... да... изтегляне. Навсякъде пламъци, спираме се на оцелелите, окъпани в огнени оранжеви отблясъци... да... да... внушително... голяма награда... оператор на годината... хайде, Чъки, давай! Господи, как снимаш само!

Шумът, пламъците, вълнението, прожекторите и студеният дъжд, стичащ се по лицето ѝ, възвърнаха напълно съзнанието на Гейл Гейли. Шокът от счупването отшумя. Изведнъж мозъкът ѝ заработи с пълна скорост и тя внезапно проумя какво се бе случило, беше участвала в самолетна катастрофа, един от пътниците я бе спасил, те бяха оцелели. Това беше най-страхотният сюжет в живота ѝ и тя трябваше да се заеме с него. Нямахше да позволи да ѝ го отнемат, докато се излежава на носилка.

Тя тръгна да слиза и двама санитаря трябваше да я задържат.

— Добре съм, моля ви, добре съм! — възпротиви се Гейл. — Аз съм репортер. — Когато нараненият ѝ крак докосна земята, тя се преви надве. — Оу!

— Госпожо, не сте добре — каза санитарят, опитвайки се да я върне обратно на носилката. Но Гейл беше твърдо решена и закуцука към множеството, като се подпираше на младия санитар вместо патерица.

— Госпожице, моля ви, имате счупена ръка.

Но ръката на Гейл вече беше безчувствена, почти не я усещаше.

— Кракът ми, той ме боли. — Изведнъж по-нагоре на брега тя забеляза камионетката на Новините на Канал 4. И там, полускрит под дъждобран, беше Чъки, момчето чудо, със залепено към обектива на камерата око, който снимаше неуморно.

— Чъки! Насам! Чъки, Чъки! — завика тя.

Прилича на... не, не може да бъде. Чъки се огледа да види откъде идва гласът, но Конклин пръв забеляза Гейл. Бяло-русите му вежди се повдигнаха от изненада, когато я видя да накуцва към тях, явно ранена, с разчорлена коса, ожулено лице, но със светнали очи. Той гледаше, не вярвайки на очите си, докато санитарите я грабнаха и поведоха обратно към носилката.

— Мътните го взели! Това е Гейли! — изпсува Конклин. — Гейли, на самолета ли беше?

Гейл се намръщи на неприятната поява на конкуренция. Конклин беше такъв натегач.

— Тоя материал е мой, Конк — отвърна рязко тя. — Аз го проучих.

Историята ставаше все по-интересна с всяка изминала минута, най-добрият репортер от Новините на Канал 4 беше сред оцелелите. Чъки нагласи видеокамерата си, насочи я към Гейл и започна да снима. Двамата санитарии я притиснаха на носилката и я подкараха към чакащата линейка.

— Моля ви — каза единият, като се опитваше да отстрани журналистите, — тя трябва да иде в болница.

Но Гейл не беше още готова да се предаде.

— Намери стюардесата — инструктира тя по-скоро Чъки, отколкото Конклин. — Тази, която стоеше при изхода. Също и един човек, от пътниците, който ме измъкна. Говори с него. После ела в болницата, където ще направя интервюто, въведението и финала на материала. На всяка цена...

Вратите на линейката се затвориха с трясък и прекъснаха последните инструкции на Гейл, после линейката потегли и отведе Гейл със себе си.

Ед Конклин поклати глава полураздразнен, полувъзхитен.

— Голяма работа е — каза той на Чъки. — Не е за вярване! „Материалът е мой. Аз го проучих.“ Да не повярваш! — Той се ухили малко притеснен и обзет от необяснимото чувство, че най-голямата сензация на годината току-що му беше някак изтръгната от ръцете.

Операторът зареждаше камерата си с нова касета.

— Няма да повярваш какви снимки направих там — каза той, като си спомни героя пожарникар със спасената жертва на рамене. — Големи награди!

Обут само с една обувка, Бърни ЛаПланте накуцваше. При цялата бъркотия около пожара, експлозията, линейките, репортерите, разпилените наоколо оцелели от катастрофата, никой не забеляза дребната, окаляна и кашляща фигура, в която едва ли имаше нещо героично. Той закуцука покрай Конклин, Чъки, Дентън, пътници, лекари, полицаи, пожарникари и никой от тях не му обърна ни най-малко внимание.

Мина покрай господин Флетчър и сина му Ричи и ако момчето го беше видяло и познало, всичко можеше да бъде по-различно. Ако Бърни ги беше видял двамата заедно, ако беше разбрал, че все пак Флетчър е жив, всичко щеше да е различно. Но никой не забеляза Бърни, Бърни също не видя никого, съдбата възтържествува и събитията се развиха в предначертания си ход.

Когато най-накрая стигна до моста, където беше оставил Тойотата, Бърни замръзна от ужас. Скапаната му кола не беше там. По моста като мравки сновяха пожарникари и пръскаха с пожарогасителите си горящия корпус. Но от Тойотата нямаше и следа.

— Господи! — гласът на Бърни се издигна до пронизителен писък. — Колата ми! Къде ми е колата? — А, не. Мамка му. Само това липсваше, за да му се разкаже напълно играта. Той изстена на глас.

— Къде сте ранен, сър? — едно щатско ченге се озова на стона на Бърни и се приближи със съчувствие. Приближаването на полицая доста го изнерви. Единствената мисъл, която се въртеше в главата на Бърни ЛаПланте, беше за откраднатата от самолета чанта, немного добре скрита в колана на панталоните му под якето. Бърни се притесни, че ченгето ще я забележи, ще го арестува и шансовете му за кратка присъда ще отидат на кино.

— А? Ранен ли? Каква рана? — той притисна ръката си към якето, за да прикрие очертанията на чантата. Полицаят изтълкува движението на Бърни като причинено от болка и го прегърна през същата му ръка.

— Какво ще кажете да дойдете при линейката, сър? Да ви прегледат медиците?

Бърни се отдръпна нервно.

— Ей, не ми трябва никаква линейка, просто си търся колата. Сигурно е изгоряла или нещо такова.

Той добре усещаше очертанията на чантата до тялото си, която сякаш прогаряше дупка в него. Как така не я виждаше и ченгето?

Но полицаят клатеше глава със снизхождение към дребния мъж, чийто мозък беше разбъркан от ужасното изпитание. Сигурно се намираще в шок.

— Не сте били в колата си, сър, претърпели сте самолетна катастрофа. Но всичко ще се оправи. Трябва да идем при лекаря...

Той поведе Бърни по посока на медицинския пункт, но в това време притича Сюзан с изписана на лицето тревога.

— Моля ви, офицер, моля ви, дъщеря ми се нуждае от лекарска помощ.

Бърни използва това разсейване, за да се измъкне от приятелската прегръдка на полицаия. Докато офицерът се обърна, за да помогне на жената, Бърни се изпари оттам, като затъкна откраднатата чанта още по-навътре в панталоните си. Пое си въздух с облекчение: за една бройка! За една бройка да го сгащят!

Чакай малко! Спри! Бърни се вторачи, премигна и пак се вторачи. Там беше колата му, безценната му Тойота, от едната страна на моста, покрита от дълбок слой противопожарна пяна. Вече не приличаше на кола, а по-скоро на сметанова торта. Беше толкова неузнаваема под пяната, колкото и Бърни под саждите и калта. Сега напълно си подхождаха, Бърни ЛаПланте и неговата Тойота.

Бърни закуца нещастно към колата си и я загледа с горчивина. Държиш се приятелски с хората и виж как ти се отплащат! Какъв късмет! Защо му трябваше да се забърква? Като въздъхна, той бавно изтри пяната от предното стъкло.

— Тая гадост сигурно ще съсипе боята — измърмори той.

Като цяло вечерта беше една от най-скапаните в живота ми, помисли си Бърни. Първо се загуби, после за малко не се сблъска със самолет, после падна в проклетата река и когато стана, беше целият в кал, с унищожени дрехи, после се опита да измъкне онзи човек от самолета, за да изпълни обещанието към сина му, но не успя. Освен това не беше удържал на уговорката да заведе собствения си син на кино, а сега проклетата му кола стоеше тук под одеяло от пяна и приличаше на лимонов еклер. Чувстваше се напълно изтощен и безполезен — беше поел една отговорност и не я беше изпълнил.

Това състояние беше съвсем непознато за Бърни ЛаПланте. Никога досега не бе изпитвал подобни чувства с такава сила и те заплашваха да го завладеят. Той тръсна глава, за да я опразни откъм мисли. Сега трябваше да иде у бившата си жена и да се опита да обясни на нея и на Джон какво се бе случило с него тази вечер. А и той самият едва можеше да го повярва.

Стоеше там мокър, мръсен, изтощен и кашлящ, и срещу това не беше спечелил нищо, освен може би някои ценности, които можеше да се окажат в чантата на жената. С изключение на чантата, вечерта за Бърни ЛаПланте беше безусловен и абсолютен провал.

А най-лошо от всичко — Бърни беше загубил една от скъпите си обувки.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато чу пухтенето на Тойотата, Евелин ЛаПланте отиде с твърда стъпка до входната врата на дома си и я отвори ядосано, като я затръшна в стената. На прага стоеше злощастна фигура — никому ненужният бивш неин съпруг Бърни, най-големият несретник на този свят. Мокър като плъх, с изцапано лице и само една обувка.

Тя дори не му даде възможност да отвори уста.

— Той те чака цели три часа! — изкрещя тя укорително.

Бърни не трепна. Господи, Евелин беше направо бясна! И щеше да побеснее още повече, когато чуе оправданието му. Дори и на него му звучеше като фантасмагория. Но все пак замънка като ученик пред директора.

— Няма да повярваш, Евелин! Направо фантастично! Както идвах насам...

— Толкова съм уморена от твоите дивотии, Бърни — прекъсна го Евелин с отпаднал глас. Крайчетата на устните ѝ увиснаха горчиво, което беше жалко, защото когато се усмихваше, беше направо красива. С внушителен ръст, десетина сантиметра по-висока от бившия си съпруг, Евелин ЛаПланте имаше големи и сиви изразителни очи, гъста къдрава коса, наскоро подстригана късо, и чудесна фигура. Когато се усмихваше, цялата стая светваше. Бърни си го спомняше смътно, защото беше изминало доста време, откакто Евелин му се бе усмихвала.

— Ев, вината не е моя! — Бърни пристъпваше на прага, мокър и нещастен. Евелин умееше така да го пронизва с поглед, че дори истината замръзваше на устните му. Той се опита да изглежда искрен, да я предразположи, но знаеше, че губи битката.

— Опитвам се да ти разкажа тази невероятна...

— Вината никога не е твоя, Бърни — отвърна рязко жена му, подемайки своите изтъркани реплики на все същата стара песен. — Никога! Ти провали живота ми, сега ще провалиш и живота на Джон, но никога няма да поемеш отговорност за каквото и било!

Бърни надникна зад Евелин в къщата.

— Тук ли е твоят приятел? Пожарникарят?

Евелин подсмръкна.

— Извикаха го по спешност, за *истински* спешен случай — каза тя подчертано, като наблегна на думичката „истински“. И двамата обаче не знаеха, че Елиът бе повикан при катастрофирания полет 104.

— Защо не ме пуснеш вътре, да не будим целия квартал? — увещаваше Бърни. Тук на прага се вкочаняваше от студ, може би щеше да получи чаша кафе от Евелин и ако изиграеше картите си правилно, можеше да получи дори сандвич. Но дори повече от храната Бърни желаше да си поговори, да изрази невероятното си изживяване с думи, да разкаже на друго човешко същество какво му беше минало през главата тази вечер. Може би това щеше да му помогне да разбере, защото все още не можеше да проумее всичко.

Но ако Бърни целеше това, беше дошъл на погрешен адрес. Евелин ЛаПлапте се бе наслушала на достатъчно негови лъжи, стигащи за два живота.

Присвит горе на вътрешната стълба, тих като мишка, Джон, който би трябвало да спи в леглото, наблюдаваше разиграващата се между майка му и баща му драма. Пусни го да влезе, мамо, молеше се той мълчаливо.

С неохота и нежелание Евелин пусна Бърни във всекидневната. Не можеше да проумее защо той упорства с глупавите си и невероятни оправдания. Никой дори и в детската градина не би му повярвал. Тя се опита да го прекъсне, за да му загатне за разочарованието, което синът му бе изпитал тази вечер, но Бърни не спираше да говори, дори й повиши глас.

— Ще ме оставиш ли да говоря, за бога? Опитвам се да ти кажа какво се случи. Стучи се така, че...

— Винаги се случва едно и също! — изкрещя му в отговор Евелин. Никога не я беше виждал чак толкова ядосана. В гласа ѝ дори се усещаха яростни сълзи. — Ти провали всичко! Но този път разби сърцето на сина си вместо моето! Беше толкова горд, нетърпеливо очакваше да иде на кино с баща си, а ти го предаде! Както предаваш всекиго, винаги! — Сякаш дори косата ѝ пропукваше от ярост.

Бърни трепна, а Евелин млъкна и го изгледа критично, сякаш го забелязваше за първи път.

— Какво, да не би да си правил кални бани?

— Точно това се опитвах да ти обясня — започна Бърни напористо, но студеният и неприязнен поглед на Евелин го възпря. — Добре, няма значение — измърмори той, — само ми позволи да поговоря с Джои... да му се извиня.

Той не вярваше, че Евелин ще му позволи да види момчето, щом смята, че ще си измисля някакво щуро алиби, задето не се е появил.

Евелин ЛаПланте скръсти ръце и се изопна като един от гигантските каменни воители, които са пазели дворците в древен Китай. Цялата й стойка изразяваше отказ.

— Той е в леглото! Няма да го будиш и му разправяш в рели-некипели, ясно ли ти е? Дойде си вкъщи от зоопарка и поиска да знае дали Елиът е „герой от войната“ като тебе. Искаше да знае колко души си убил.

— Елиът? — Бърни позволи лек сарказъм да се прокрадне в гласа му. — Проклетият герой пожарникар?

— Трябваше да му обясня склонността ти да... преувеличаващ — отвърна му Евелин. Никога не си бе позволила да каже на сина си, че баща му направо лъже. — Как в действителност си бил „в запас“ за около две седмици и как си убил не повече хора от другите чиновници машинописци в твоето поделение. Ни повече, ни по-малко.

— Три седмици, Ев — протестира Бърни. — И не съм му казвал, че съм убил някого. — В гласа му се долавяше искреност и огорчение, които бившата му жена взе за искрени.

— Може би не си — съгласи се Евелин неохотно. — Но си го оставил да го повярва, а това е също толкова лошо. А после трябваше да обяснявам за бездомните...

— Бездомните? — Бърни беше озадачен. Какво общо имаха скапаните бездомни?

— Как не всички те притежават апартаменти, как не всички играят на стоковата борса, как не всички возят бебета в количките, които бутат — Евелин вдигна големите си очи към небето, сякаш търси оттам сили. — Той е на десет години, Бърни! Впечатлителен е!

Изглежда, нямаше да му разреши да види Джон и Бърни започна да се поти. Кой знае дали ще може да го види, преди произнасянето на присъдата? Освен това искаше да каже на Джон какво се бе случило, да сподели със сина си обърканите и опасни събития на вечерта. Джон

щеше да го изслуша. Джон щеше да му повярва. Той вярваше на баща си. А имаше и доказателство — Бърни щеше да му покаже единствената си обувка и да му разкаже как е загубил другата.

— Слушай, трябва да го видя. Важно е. Ев, имам причини, много важни причини...

— Използвай телефона, Бърни. Потърси го утре, ще се радва да те чуе. Къде ти е другата обувка? Няма значение. Не искам да знам. Някакво фантастично приключение, нали? Нещо наистина налудничаво.

На площадката, където се криеше, Джон ЛаПланте усети как очите му се наливат със сълзи. Той не обичаше майка му да говори с баща му по този начин. А и изгаряше от желание да чуе оправданията на баща си. Дори нямаше търпение. Беше сигурен, че Бърни е преживял някакво истинско, фантастично приключение.

Чувствата на Бърни също бяха засегнати. Ев бъркаше в раната, без да подозира, че това, с което го подиграваше, бе самата истина. Ама че ирония, помисли си Бърни, след като не ми отдели дори минута, за да ме изслуша.

— Просто му давах някои съвети. Да го подготвя за живота. Нали не искаш да порасне мекушав, Ев. Животът навън е труден. Истинска джунгла.

Възможността бе твърде привлекателна, за да я изпусне. Евелин ЛаПланте отвори широко външната врата.

— Обратно в джунглата, Бърни — каза тя твърдо. — Лека нощ!

Вратата се затръшна силно зад гърба му. Бърни въздъхна и се затътри надолу по стъпалата към колата си. Тази среща с бившата му съпруга наистина преля чашата, подходящ завършек за една чудесна вечер. Когато отвори вратата откъм шофьорското място, той забеляза откраднатата чанта да стърчи изпод съседната седалка, където я беше захвърлил. Не е за вярване, но я беше забравил напълно. Като се провря зад волана, той взе чантата на Гейл Гейли в скута си и започна да тършува из съдържанието ѝ.

Първото нещо, което издърпа, беше наградата на Гейл — Сребърния микрофон. Бърни нямаше представа какво е това, но, изглежда, щеше да донесе някой и друг долар. Той го мушна в джоба на якето си за по-късно. Най-блазнец обаче беше портфейлът. Дори само кожата говореше за богатство — мека на пипане, еластична и

като коприна. Вътре трябваше да има мангизи, мангизи и кредитни карти.

Бърни не беше разочарован. Имаше тесте банкноти, няколко стотачки, доста по петдесет, най-малко десет по двайсет, а останалите бяха по десет и пет долара. Имаше най-малко осем-деветстотин долара. Кредитните карти също струваха нещо, повечето от тях бяха златисти, значи с неограничен кредит, и съвсем нови. Тъй като я бяха откарали в болницата, едва ли щеше да се сети да анулира кредитните си карти. Да, към тези карти Еспиноза и Варгас щяха да проявят жив интерес. Трябваше да уговори нова среща в „Шадоу Лаундж“.

Но първо се налагаше да свърши нещо друго. Като излезе от колата, той звънна на звънеца на Евелин.

Евелин ЛаПланте се намръщи, когато чу звънеца; прекрасно знаеше, че беше онзи безполезен червей, бившият ѝ съпруг, който друг можеше да бъде? Добре щеше да го нареди, да идва да безпокои почтените хора по това време.

— Да? Какво искаш? — попита тя с леден глас.

Бърни протегна една двадесетдоларова банкнота.

— Извинявай, Ев, че те безпокоя пак. Това е за Джон. Наградата му... за портфейла, който намери. Когато... ъ-ъ... го върнах, казах на човека, че трябва да награди с нещо сина ми, задето го е предал, за честността му. Да се научи детето, че честността се отплаща.

Очите му срещнаха тези на Евелин и в тях той прочете пълна безрезервна вяра във всяка глупост, която току-що беше надрънкарал. Знаеше, че с по-нататъшни спорове няма да я убеди. Затова прехапа устна и гласът му прозвуча покорно, почти примирено.

— Просто му ги дай, Ев — той напъха банкнотата в ръката ѝ, а дългите ѝ пръсти се затвориха около нея.

После външната врата отново се затвори, този път окончателно.

Е, случаят може да се запише като пълно крушение. Бърни си скъса задника да спасява непознати, Бърни загуби обувката си, Бърни не успя да се види със сина си, Бърни трябваше да изтърпи тона на Евелин, и сега, сякаш всичко това не бе достатъчно, Тойотата на Бърни избра точно този момент, за да предаде богу дух и да се строши. По

средата на магистралата тази проклета таратайка се задави веднъж или два пъти и замря. Безжизнен труп, готов за моргата.

С усилие Бърни ЛаПланте избута Тойотата от пътя в страничното платно на магистралата. Щеше да си стои там, докато не дойдат червеношийките и не я покрият с листа. Или докато щатските полицаи не я извлекат до сметището. Беше вече много късно, а рано сутринта Бърни трябваше да се яви в „Суперпочистване на килими — Гъмли“. Къщата на Евелин се намираше на края на света, а там не можеше да се върне. Май ще трябва да се кача на стоп до града, помисли си той.

Я помисли по-хубаво, Бърни. Кой ще спре хубавата си чиста кола, за да качи окъсан, покрит с кал скитник с една обувка? Само насън. Въпреки това Бърни застана встрани на пътя и вдигна палец. Изненадващо е какво оживено движение минаваше по това време на нощта, като най-съществената дума тук е „минаваше“. Не спираха тировете, не спираха джиповете, не спираха комбитата, натъпкани с друсани младежи, не спря дори един Кадилак, пълен с монахини. Бърни ЛаПланте стоеше на банкета с вдигнат палец и им гълташе праха.

Минаха часове, влачейки леденостудените си минути. Беше някакъв кошмар. По някое време спря да вали и просмуканите дрехи на Бърни започнаха да изсъхват, от което му стана още по-студено. Най-накрая тази ужасна нощ завърши с прозявка и на изток се появиха първите бледорозови отблясъци на ноемврийското утро. И тогава един автомобил спря да вземе Бърни.

Нека се върнем и допълним думата „автомобил“. Превозното средство наистина някога е било лека кола. През 1973 година, когато е слязла от поточните линии на „Форд“, е била семейно комби с място за деца и куче, а зелената ѝ боя е светела оптимистично и фаровете ѝ са работели като два маяка. Радвала се е на удобни тапицирани седалки, несмачкани калници, непропукани стъкла, а задната ѝ седалка не е била затрупана с боклуци, дъното на багажника не е било прогнило от ръжда, нито е било препасано с парчета овехтяло въже. Имала е ресори, амортизатори и гладко работещ двигател. Сега нямаше нито едно от тези неща. Можеше да се похвали само с изкорубена ламарина и ръжда, както и с колекция от парцаливи вещи, вързани за багажника

на покрива със старо въже. Сега това бе кола на бедняк, единственият дом на бездомника. Сега колата принадлежеше на Джон Бъбър.

Няма значение на какво приличаше, все пак спря, нали? Един несретник спря да качи друг, това беше другарството на пътя. Бърни ЛаПланте се качи уморено. Беше капнал от изтощение, всеки мускул го болеше. Настани се до Бъбър на предната седалка. От прокъсаните останки тапицерия на седалката изхвъркнаха оголени пружини и се забиха в раменете и задника на Бърни, но какво от това? Все пак се движеха, нали? Движеха се бавно през сутрешния поток коли, устремени към града, понякога едва-едва кретаха, но се движеха.

За първи път, откакто самолетът бе катастрофирал, Бърни разполагаше с публика, която нямаше къде да мърда. Умираще от желание да разкаже на някого какво бе преживял. Вече беше ужасно, полумъртво изтощен, очите му блестяха трескаво, а косата му стърчеше на малки кичури във всички посоки. Не изглеждаше напълно с всичкия си и историята, която той разказа на един дъх, приличаше на бълнуванията на луд. Но Джон Бъбър беше човек, който изслушваше другите, затова изслуша Бърни ЛаПланте, почти без да го прекъсва.

— Наистина ли влезе вътре? В горящ самолет? — Бъбър не можа да се въздържа от този въпрос, нито да прикрие недоверието в тона си.

— Вътре! — Бърни изграчи драматично. — *Вътре*, за бога! Направо се *задомих* в проклетото чудо! Щом обръщах гръб да си ходя, все се намираще по някой, дето да иска да го спася. Тъмно като в рог, навсякъде само дим... А после бу-у-у-м! Експлодира! Можех да умра!

Бъбър изгледа Бърни с леко съмнение. Ако някога един човек е изглеждал неспособен да спаси други при нещастен случай, това беше разчорленият мръсен дребен бърборко до него. Но Джон Бъбър беше преживял какво ли не и не бе склонен да се съмнява дори в най-невероятните измишльотини, докато не бъдат опровергани. Човек никога не знае.

— И ти измъкна хора оттам? Ти си... герой.

Герой. За пръв път тази дума се прокрадна в главата на Бърни ЛаПланте. Но той не можеше да я приложи за себе си.

— Не, оплесках всичко — каза той мрачно, като се сниши в неудобната седалка. — Опитвах се да впечатля онова дете, не ме питай защо. Щях да спася неговия старец, но не можах да намеря горкия негодник. Сигурно е хвъркнал във въздуха.

Джон Бъбър тъжно поклати глава.

— Загубих баща си, когато бях малък — каза той тихо.

Но Бърни не обърна внимание, захласнат единствено в собствения си разказ.

— Изпарих се колкото можах по-бързо. Нямах смелост да се изправа пред детето.

— Много хора не биха се и опитали — каза замислено Бъбър. — Било е много храбро дори да опиташ...

— Или по-скоро глупаво! — промърмори Бърни.

Бяха стигнали града. Задръстването беше страхотно и комбито напредваше съвсем бавно. На следващото кръстовище едно такси се вряза пред тях, като насмалко не ги блъсна и Бъбър заби спирачки. При внезапното спиране Фордът силно се разклати и един кашон от задната седалка полетя напред, като фрасна Бърни по главата и го посипа със смачкани кутии от бира.

— Съжалявам — извини се Бъбър. — Просто ги нахвърляй отзад.

Той продължи със своята тема, която силно го интересуваше и на която бе отделил толкова размисъл.

— Много хора биха казали, че героизмът е точно това: глупост. Да извършиш нещо, което — ако поразмислиш — не би направил. Защото не е в твой... интерес.

Бърни махна и последната бирена кутия от себе си и погледна с любопитство човека, който го беше качил. Видя развлечен мъж с маслинен тен на кожата, горе-долу на неговата възраст и облечен — ако изобщо можеше да се нарече така — в бракувани войнишки дрехи. Както повечето бедняци, той явно носеше всичките си дрехи, натрупани върху тялото му на обемисти слоеве. Под карираната риза и широките панталони с цвят какви бе навлякъл няколко жилетки, не един, а два шала, очевидно спасени от боклука, старо яке и овехтял маслинено зелен шинел. На ръцете си имаше ръкавици без пръсти, а върху дългата му черна коса вместо шапка се мъдреше вълнен чорап. Мъжът не беше се бръснал и тъмната четина допринасяше за противния му вид. Докато преценяваше Джон Бъбър обаче, Бърни не успя да долови интелигентността на хубавите му черни очи.

— Ти май имаш проблеми с пиенето, а? — Бърни вдигна бирената кутия.

Бъбър поклати отрицателно глава.

— Продавам ги на вторични суровини. Така вземам малко пари за бензин и храна.

Бърни се извъртя и с любопитство хвърли поглед на задната седалка. Беше отрупана с неща, които на пръв поглед изглеждаха боклуци, но той успя да различи стар войнишки спален чувал, нещо като преносима печка и разни пакети и кутии от обичайните за супермаркетите храни.

— Ама ти май живееш тук, за бога!

— В лошо време, да — кимна Бъбър. — През повечето време нощувам на лагер в гората. Мислех, че и теб е застигнал лошият късмет, когато те качих.

Косият му поглед се спря на окъсания вид на Бърни, оплесканото с кал лице и босия му крак.

— Лош късмет ли! — Бърни нададе възмутено вой. — Ей, нали ти казах, един проклет самолет ми се стовари от небето! В Америка, за бога! Виждаш ли тая обувка? — той вдигна обувия си крак, за да може Бъбър да се възхити. — Обувки за сто долара! Една обувка! — Като я събу, той я размаха ядосано пред носа на Бъбър.

— Трябва да я подариш на някой еднокрак — кротко предложи Бъбър.

Бърни му хвърли бърз поглед. Тоя човек май наистина говореше сериозно. Ама че смахнат!

— Еднокрак ли! Виж, защо не ме свалиш при следващата отбивка? Ще си взема автобуса.

Бъбър поклати глава.

— Ще те закарам докрая. Познавам такъв човек. На пункта за вторични суровини има един еднокрак...

Отвратен, Бърни пусна обувката долу на пода.

— Продай му я. Ще вземеш някой долар да ти компенсира бензина.

— Той едва ли има пари.

Но Бърни вече бе забравил за обувката. Сега размишляваше как можа този неудачник да го вземе за друг неудачник. Как е могъл да помисли, че са от една и съща черга — той, работещият човек, и този несретник, който преживява в багажника на колата си.

— „Лош късмет“ — промърмори той с яд, а после повиши глас на Бъбър. — Само дето съм поокалян. Имам хубав апартамент, телевизор... — Млъкна, защото с нежелание си спомни, че телевизорът вече беше минало. — Стереоуредба. И все още ще имам работа, ако стигнеш до центъра за по-бързо от шест месеца.

Джон Бъбър хвърли тъжен поглед на таблото, където плетеница от разкъсани жици и празен контакт говореха за бившето наличие на някаква аудиосистема.

— И аз имах навремето стерео, но го откраднаха. Жалко, че не можем да чуем новините, а?

— Новините ли! Какво, да не се тревожиш за стоковата борса? — присмя се Бърни.

— Самолетната катастрофа! Не те ли интервюираха?

За Бърни ЛаПланте това бе нова и неприятна мисъл.

Едно беше да говори за преживяното, а съвсем друго — да те свържат с мястото, където е била открадната чантата, и да те посочат като човека, който *не успя* да спаси Флетчър. Освен това Бърни имаше предостатъчно причини да избягва публични изяви.

— Да ме интервюират ли? Да не се шегуваш?

— Щом си бил при самолетната катастрофа и си измъквал хора... — Бъбър започна логично.

Бърни се начумери. Не му харесваше накъде отиват нещата.

— Не давам интервюта, приятел. Това са пълни глупости. Дръж се в сянка, това ми е девизът.

— Да, но не те ли снимаха? — попита Бъбър.

Бърни се намръщи още повече, докато размишляваше, после поклати глава. Всъщност в цялата онази бъркотия не беше забелязал, но не. Никой не го беше снимал. Беше почти сигурен. Все едно, темата силно го притесняваше, затова се помъчи да я смени.

— Слушай, имам някои правни проблеми. Адвокатите ми не желаят да говоря с журналисти. Не можеш ли да понатиснеш газта? Трябваше да бъда в службата още преди 10 минути.

Комбито Форд, модел 1973, което бе видяло много по-добри времена, се затътри напред в претовареното градско движение.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Болничната стая на Гейл Гейли можеше да се сбърка с интериора на цветарски магазин. Всяка плоска повърхност бе покрита със скъпи и сложно аранжирани букети, придружени с поздравителни картички от нейни приятели, семейството ѝ, колегите ѝ от Новините на Канал 4 и журналисти от конкурентни телевизионни станции. Стаята бе единична, приятна и слънчева, с яркожълти тапети, широкоекранен телевизор, щампи с птици по стените и няколко фотойла за посетители.

Но Гейл не даваше пет пари за цветята, щампите с птици, тапетите или фотойлите. Интересуваше я единствено голямата новина. Искаше да научи всичко възможно за човека, който спаси живота ѝ. Счупената ѝ ръка беше наместена и гипсирана, нараненият ѝ крак беше омотан в превръзки, раните по лицето ѝ също бяха превързани и беше на система с интравенозен физиологичен разтвор, но това въобще не я занимаваше. Умът ѝ беше в сюжета.

Сюжетът, който се струваше на Гейл все по-интересен и предизвикателен, особено на сутринта след самолетната катастрофа, когато тримата ѝ посетители Дийкинс, Чъки и Конклин ѝ разказаха всичко, което бяха научили. Беше вбесяващо малко.

— Не разбирам — възкликна Гейл, без да може да повярва. — Не можете да го намерите?

Дийкинс изглеждаше наистина притеснен, отчасти защото болниците го потискаха, отчасти защото никога не се чувстваше добре далеч от любимото си новинарско студио, отчасти защото не знаеше как да напъха тъпия букет, който носеше, във вазата, но най-вече, защото предварително знаеше, че Гейл ще му зададе точно този въпрос по точно този начин, а му беше неудобно да признае, че не знае отговора.

— Около случилото се снощи има много неясноти. Не се знае...

— Каза, че всички пътници са оцелели — обвини го Гейл. Поне един от тях трябваше да се е представил и да си е признал героичната

постъпка. Все пак нямаше нищо срамно в това.

— Очевидно човекът, който те е измъкнал, не е бил от пътниците — каза й Конклин.

— Санитар? Пожарникар? Не носеше униформа... — Вълнението все повече обхващаше Гейл.

Конклин вдигна притеснено рамене.

— От онова, което разбрахме, някакъв... така да се каже... „тайнствен човек“ е замесен — призна той.

— Сглобявахме различни версии за случая — вмъкна Дийкинс — и...

Гейл вече седеше права като струна в леглото, забравила за венозната система и нараняванията си.

— „Тайнствен човек“! Не е пътник — повтори тя озадачено. — Кой е тогава? — искаше да знае.

Конклин се затърчи като буболечка на карфицата:

— Не знаем кой е, той... ъ-ъ... той...

— Той изчезна — вмъкна Дийкинс с равен глас.

Големите тъмни очи на Гейл се разшириха и станаха още по-тъмни от вълнение.

— Един човек, който не е пътник и не е от спасителните служби, е влязъл в горящ самолет и ме е измъкнал, а после е *изчезнал*?

Ето какво става, когато разрешиш на аматьори като Ед Конклин да се набъркат в страхотния ти материал. Тя започна да се измъква от леглото, като се бореше с неблагоприятните условия, които я задържаха — чаршафите, одеялата, системата, превързания крак.

— Не само теб — каза Конклин. — Стана ясно, че именно той е отворил отвън аварийния изход.

— Всички! — присъедини се Дийкинс, като загуби прехвалената си въздържаност. — Спасил е всички в самолета! Заради него няма жертви! Не мисля, че трябва да се разхождаш така, Гейл. Свързана си с леглото.

Но никакви интравенозни системи не можеха да спрат Гейл. Гейли да се захване с историята, която започваше да се оформя като страхотна сензация! Тайнствен мъж, герой, който се отдалечава в залеза точно както Самотния рейнджър. „Кой беше онзи маскиран мъж?“ Исках да му благодаря. Всъщност тя разполагаше с почти всичко необходимо, за да започне разследването още тук в болницата

„Сейнт Дивайн“. Тук имаше няколко оцелели от полет 104, тук беше и Чъки с неговата видеокамера. Тогава какво още чакаше? Гейл издърпа иглата на системата от ръката си, наметна френския си копринен халат, изкомандва Чъки да я следва с камерата и двамата излязоха.

Първото интервю беше с Лесли Шугър, храбрата млада стюардеса, която не напусна поста си, докато всички не се измъкнаха. Тя не беше пострадала сериозно, но я лекуваха за натравяне с дим, многобройни натъртвания и ожулвания. Лесли бе човекът, влизал най-често в контакт с тайнствения спасител. Беше разговаряла с него, когато влетя в самолета и после когато измъкваше навън двама пътници.

— И изведнъж — каза тя пред обектива на Чъки в отговор на въпросите на Гейл — този цивилен се втурна в самолета. Докато се усетя, той вече извличаше Фреди навън — това е стюардът, — а после... после отново се върна вътре! — Тя поклати глава в почуда и една сълза на вълнение проблесна в окото ѝ. Чъки бързо мина в близък план и хвана в кадър сълзата. — Точно това ми даде сили да остана там, макар и да знаех, че самолетът може всеки миг да избухне.

— Как изглеждаше? — попита Гейл с притаен дъх. Въпрос за шестдесет и четири хиляди долара.

Лесли се поколеба, припомняйки си. Пред очите ѝ ясно изплува картината на героя, който се появи от задната част на кабината, първо със Смит, а после с Гейл, която висеше през раменете му. Въпреки че не беше едър или мускулест мъж, на нея ѝ се видя като олицетворение на сила. Но лицето му... лицето му оставаше в пълен мрак, забулено от кал и сажди. Лесли не можа да опише нищо от него. Въздъхна и разочаровано поклати глава. Всъщност въобще не бе видяла лицето му.

Спомените на господин Смит не бяха по-изчерпателни от тези на Лесли.

— Видях само едно лице, цялото в мръсотия. Просто се появи и тръгна към мен през дима. Наистина мислех, че ще умра.

— Каза ли ви нещо?

Смит се замисли.

— Попита ме... дали аз съм Флетчър.

Флетчър? Не беше голяма нишка, но единствената, за която можеха да се хванат.

Джон Бъбър остави Бърни ЛаПланте пред магазина на „Гъмли“ и затрополи с комбито по пътя си. Въпреки че бяха пътували заедно и бяха разговаряли надълго и нашироко, двамата мъже не се бяха представили един на друг и се разделиха като непознати. Бърни беше нервен, когато влезе в службата за почистване на килими. Знаеше, че е закъснял. Знаеше, че шефът му — лигав и дебел мъж на име Бил Робинсън — няма да повярва на нито една дума от разказа му. Но помислете в какво трудно положение се намираше Бърни — беше преживял какви ли не изпитания, като се почне от героизма му при разбития самолет и се стигне до счупването на колата. Не беше спал цяла нощ. Беше смазан. Беше разорен. Имаше неприятности със закона. Нямаше обувки. Отгоре на всичко пак беше закъснял за работа.

Но също така отделете малко внимание и на положението на Робинсън — пред него се е свила най-мързеливата, най-лъжливата, най-окаяната човешка отрепка, с която някога си бе имал работа. А това беше само за начало. Още по-лошото бе, че докато предишният Бърни ЛаПланте имаше поне прилично чиста и относително представителна външност, новият Бърни ЛаПланте изглеждаше, сякаш бе изстърган от дъното на кофа за боклук. А имаше и наглостта да му обяснява защо е закъснял. Освен че нанасяше щети на фирмата, го и обиждаше.

— Една дума! — изрева Робинсън с все сили. — Една дума, ЛаПланте, и си уволнен! Разбра ли? Една дума!

Бърни повлече изтощения си труп към канцеларията след Робинсън.

— Бил, аз...

— Не казвай „Бил“, Бърни! Не казвай нито дума! Не ти ли казах „Само една дума и си уволнен“?

— Аз...

— Знаеш ли защо? — попита риторично многострадалният Робинсън и продължи, без да изчака отговор. — Защото ще бъде извинение! Ще бъде извинение номер четири хиляди сто и шест! Не, по-скоро четири хиляди сто и дванадесет. Толкова извинения си ми пробутвал, Бърни. Броя ги с компютъра. Всичките ги знам наизуст, Бърни.

Но Бърни не успя да се въздържи. Беше невъзможно. Оставаше без всякаква надежда. Отвори уста и издаде слаб хленч, през който каза:

— Бил, имам някои затруднения със закона и...

Робинсън изду силно бузи, а лицето му придоби неприятно морав цвят.

— Край! Ти проговори! Уволнен си! Изчезвай отук! Вън! — косматият му пръст, треперещ от гняв, сочеше вратата.

— Бил, послушай... — замоли се Бърни. Беше отчаян, не трябваше да губи работата си. Гласът му се задави и секна.

Робинсън не можеше да бъде убеден.

— Вън! — изрева той, все още сочейки вратата. — Предупредих те! Боже господи, чакат ме клиенти! А ти щеше да се появиш в тоя вид, нали? Да се покажеш пред хората по шибани чорапи!

— Бил, имам финансови проблеми — умоляваше Бърни, но Робинсън не беше в състояние да прояви съчувствие, беше стигнал почти до апоплектичен удар.

— Не ме интересуват *твоите* проблеми, ще мисля за *моите* проблеми. *Ти* си един от моите проблеми! — Изглеждаше невъзможно Робинсън да изкрещи по-силно, но успя. — Вън! Вън!

Нямаше никаква надежда. С отпуснати рамене и дребно тяло, смазано от изтощение и напрежение, Бърни се затътри вън от „Суперпочистване на килими — Гъмли“. Нямаше кола, нямаше обувки, до апартамента му имаше цели пет километра. Валеше адски силно, а Бърни ЛаПланте беше единственият човек без чадър. Какво повече можеше да му се случи? По пътя към дома можеше да го блъсне автобус, друго не оставаше.

Смешното бе, че нито едно от тези неща не беше лъжа. Той *наистина* имаше финансови проблеми, *наистина* имаше неприятности със съдебните власти, а към това можеха да се прибавят семейните проблеми, проблеми с характера и доверието към него, а сега — и проблемът с дрехите и придвижването му. Но никой не се интересуваше, никой не желаше да слуша.

И така, Бърни ЛаПланте се завлачи уморено по посока на дома си. На няколко пресечки от „Суперпочистване на килими — Гъмли“ се намираше магазин за електроуреди, чиято витрина бе отрупана с телевизори. Бърни мина покрай нея, без да забележи, че всички

телевизори бяха включени на Канал 4, където показваха страхотните кадри на Чъки от катастрофата на полет 104. Нито пък видя човека, който го беше докарал — Джон Бъбър. Той стоеше на тротоара, втренчен в телевизорите, а очите му бяха станали квадратни от интерес.

Освен това Бърни ЛаПланте нямаше как да знае, че в същия този момент Гейл Гейли интервюира семейство Флетчър, по дирите на тази забележителна история. Тя ги бе открила по списъка с пътниците и сега се намираше в техния дом, а Чъки снимаше зад рамото ѝ.

— Той е питал за господин Флетчър — напомни тя.

— Синът ми и аз се загубихме в пушека и бъркотията — каза бавно Флетчър. — Онази невероятно храбра стюардеса на изхода ми каза, че синът ми се е измъкнал, затова и аз излязох. Но синът ми вече беше казал на този човек, че съм все още вътре.

Чъки фокусира камерата върху Ричи Флетчър, русоляво хлапе с големи сини очи.

— Мислех, че баща ми е все още... все още вътре. Затова помолих онзи човек да спаси баща ми.

— Какво каза човекът, Ричи? — попита меко Гейл.

Момчето се опита да си припомни.

— Той каза... ъ-ъ... той каза... „Ще го спася.“

Да, тези думи звучаха добре, според Ричи. Това би трябвало да каже непознатият, значи го е казал.

— „Ще спася баща ти.“

Гейл притвори очи. Благодаря ти, Господи, прошепна тя наум. Намери го, най-сетне бе намерила истинския, мечтания от нея материал. Историята, която винаги бе искала да отрази, за която бе чакала години и за която се бе страхувала, че никога няма да намери. Това бе сюжетът, който щеше да покаже по-благородните страни на човешкия род, както и себеотрицанието му пред лицето на смъртната опасност. Историята за героя.

В пълно неведение за цялото това вълнение героят стигна до апартамента си, но пряко сили. Е, поне беше у дома и споходилият го лош късмет беше свършил, мислеше си той. В края на краищата какво

още би могло да му се случи? Нищо повече. Вече не можеше да го сполети нищо по-лошо.

Като заключи вратата след себе си, той извади от джобовете си съдържанието на чантата на Гейл — парите и кредитните й карти — и ги хвърли на масата. После смъкна окаляното си яке и го огледа. Ръкавът беше раздран и Бърни го погледна отчаяно. Още лош късмет. Това беше най-хубавото му яке, по дяволите! Тъкмо щеше да го хвърли на канапето, когато усети някаква тежест в джоба. Бръкна и извади Сребърния микрофон, журналистическата награда на Гейл Гейли.

Бърни го претегли на ръка, опитвайки се да прецени стойността му. Дали беше истинско сребро? Твърде уморен да мисли за това сега, той се отпусна в хлътналия диван и за известно време просто седя, съжалявайки, че вече няма телевизор. Може би трябваше да включи радиото и да чуе някои новини. Може да кажат нещо за самолетната катастрофа. Но още докато мислеше за това, главата му клюмна на дивана. Напълно омаломощен от нощното си приключение, героят потъна бързо в сън.

Всички разкази на пътниците съвпадаха и всички бяха влудяващи поради липсата на полезна информация за героя. Онези, които го бяха видели, не бяха видели лицето му. Гейл също бе преровила паметта си до дъно, опитвайки се да си припомни някакви подробности за чертите му. Все пак той я бе спасил, а лицето му бе само на сантиметри от нейното.

Но единственото, което си спомняше, беше, че лицето му е много тъмно, толкова тъмно, че нищо не се забелязва. Лесли Шугър беше казала, че димът и калта са закрили чертите му, но Гейл си спомняше само, че беше тъмно... тъмно. И още една малка подробност, но толкова странна, че навярно си е внушила, че е чула думите в замъгленото си съзнание. Тайнственият мъж бе казал нещо за бодибилдинг. Но какво точно и по какъв повод, беше напълно изтрито от паметта на Гейл.

Но ако човешката памет е несигурна, а човешкият ум, изправен пред заплашваща живота опасност, не успява да забележи подробностите, то камерата е непогрешима и не лъже. Чъки беше

филмирал голяма част от спасителните операции и може би неговият обектив бе запечатал героя на лента.

Екипът от Новините на Канал 4 — Гейл, Конклин, Дийкинс, Чъки и Паркър, разсилният на Дийкинс — се събраха пред монитора в малката апаратна около младата монтажистка Джоан Айзакс и изгледаха отново и отново записа на Чъки в търсене на скъпоценната следа, която навярно им е убягнала преди.

— Пусни я пак — нареди Гейл. — От началото. Много бавно.

Пръстите на Джоан се задвижиха по големия контролен пулт пред нея и драматичните кадри на Чъки от полет 104 се явиха на монитора, кадър по кадър. Пожарът — ужасяващ и застрашителен при целия свой блясък, изпълни екрана. После камерата се изтегли назад и зрителят видя младия пожарникар Дентън, странно футуристичен в огнеупорния си костюм и каска, с мъка да се изкачва по брега с един оцелял на гръб. От едната му страна вървеше храбрата млада стюардеса Лесли Шугър, окървавена, с окъсана униформа. Беше чудесен репортаж, великолепен репортаж, който щеше да спечели награда. Колко жалко, че Дентън не беше героят.

— Върни! — извика внезапно Гейл. — Върни! Мина го.

Джоан превъртя лентата на висока скорост. Екранът пак се изпълни с огън.

— Сега! — каза Гейл тихо, вперила очи в екрана. — Пусни го пак.

Огънят запълзя надолу към носа на самолета.

— Продължавай — прошепна Гейл.

Полазиха я тръпки, обзе я някакво интуитивно, необяснимо усещане, че ще разкрие нещо от изключително голямо значение. На екрана Боингът щеше всеки момент да избухне. Ето! До небесата! Екранът се запълни от гигантско огнено кълбо, като при атомна експлозия.

— Тук! Точно тук!

Джоан стопира кадъра и всички се наведоха напред, за да погледнат къде сочи лакираният в червено нокът на Гейл. Долу, в крайния десен ъгъл на кадъра, в задния план, имаше малък силует, не по-голям от точица.

— Увеличи го, Джоан — притаи дъх Гейл.

Младата жена кимна и пръстите ѝ заиграха по копчетата. Малката фигура стана по-голяма, дойде в средата на кадъра, увеличи се още повече.

— Стоп! — каза Гейл, а тръпките, които лазеха по гърба ѝ, станаха толкова силни, че тя се разтрепери.

Образът замръзна на екрана, заемайки го изцяло. Беше уникално. Нищо подобно не бе показано преди. Притежаваше толкова вълнуваща тайнственост, че не можеше да откъснеш очи от него. Изображението показваше малка, слаба фигура, която очевидно тичаше, с вдигнати ръце, едната притисната към главата, а другата протегната към небесата. Лицето на силуета бе забулено в мрак. Открояваше се ярко на огнената стихия и контрастът беше зашеметяващ. На фона на пожара човекът изглеждаше нищожен, но въпреки това мъжът някакси омаловажаваше огъня поради простия факт, че е оцелял, че е бил по-силен от суровата му стихия.

В живота на човек има може би три или четири изображения, които не могат да бъдат забравени. Те са запечатани в паметта ви и предизвикват усещания, които не можете да потиснете. В наше време има две подобни картини: разплаканата млада жена, протегнала отчаяно ръце към невъзмутимите небеса, коленичила до тялото на заклан студент от Кент Стейт. Другата е невероятно трогателната гледка на Каролин и Джон Кенеди, докато стоят до забулената им в черен воал майка и гледат преминаването на погребалната процесия на баща им, а Джон-младши отдава чест.

Още едно такова изображение: мъж без лице, който оцелява под блясъка на зловеща експлозивна сила, сила, на която той погрещва, отнемайки от зейналата ѝ паст живота на много хора. Изображение на мълчалив героизъм. Това беше образът, който щеше да прикове въображението на цялата страна.

Всъщност картината изобразяваше Бърни ЛаПланте, вдигнал едната си обувка и уловен на лентата в мига, в който си бе изкарал ума от експлозията, но въпреки това бесен и псуващ като папагал на стар моряк. Обувката в ръката му се губеше в общата затъмненост на фигурата и не личаха никакви подробности. Само един тичащ мъж и ужасяващият взрив.

— Това той ли е? — недоверчиво попита Дийкинс, втренчен в изображението.

— Кой друг? — отвърна Гейл с въпрос. — Всички други са налице. Това е нашият герой!

— Дори не съм го забелязал — каза Чъки. — Бях фокусирал върху драматичния сюжет на преден план, един храбър пожарникар запълва кадъра.

Дийкинс размишляваше. После се обърна към монтажистката.

— Има ли възможност да направим електронно увеличение, според тебе? Да изсветлим картината и да го разпознаем?

— Никаква! — гордо каза Чъки. — Такава е камерата, има си свой собствен живот. В такива моменти, когато запечатваме исторически мигове в калейдоскоп от цветове и драматизъм, сякаш ставаме едно цяло с нея.

Трябва да простите на Чъки, много е млад и обича работата си.

Джоан се вгледа отблизо в екрана, като изучаваше изображението.

— Всъщност не се вижда лице. Няма откъде да се почне. Ще се получат само големи точки.

Гейл Гейли беше все още омагьосана от Образа.

— Погледнете този човек! Спасил е петдесет души. А сега ще изчезне. Кой ли е той?

Това беше въпросът на деня и скоро щеше да се появи в устата на милиони хора.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Без съмнение това беше най-трогателната история на десетилетието. За пръв път се появи в местната емисия на Новините по Канал 4, после като горски пожар плъзна из цялата страна, като възпламени въображението на милиони души.

Нищо подобно не се бе случвало от поколения насам — един мъж да спаси толкова човешки живота и просто да изчезне без следа, без някой да успее да му благодари. В тази история се съдържаше всичко — смелост, дух, кураж, опасност, унижение, красиви жени, малки деца, които отново виждат родителите си. Всичко, което да предизвика съчувствието и да възбуди емоциите на една публика, която е преситена да слуша за рецесия, наркотик, убийства, изнасилвания на знаменитости и политическа корупция. Публиката искаше отново да се почувства добра, добра към себе си като към съвкупност от човешки същества, загрижени един за друг, а историята на полет 104 изпълваше всички хора с оптимизъм за бъдещето на човешката раса.

Нищо не закрепи толкова мощта на телевизионната медия, колкото сагата за полет 104. С непосредственост и увеличаща задушевност, каквато никое друго средство за масова информация не можеше да предостави, телевизията влезе във всекидневната на зрителя и го грабна, приземи го на мястото на катастрофата и го държа прикован към стола, с притаен дъх за изхода на събитията.

Вълнуващият репортаж на Гейл Гейли за Канал 4 предизвика завистта на другите медии в града, щата и дори страната. Си Ен Ен го оцени високо и на всеки кръгъл час пускаше кадрите на Чъки, придружени с коментара и интервютата на Гейл с оцелелите. Из цяла Америка се пишеха уводни статии за дребния мъж, който мълчаливо спасил живота на много хора и после изчезнал, а във всички тях се споменаваха и Гейл.

Гейл беше лично заинтересована от историята, защото мъжът беше и неин спасител. Без него тя или щеше да умре от задушаване от пушека, или щеше да стане на парченца при експлозията. А това

придаваше на историята особено очарование — гледката на тази ослепително красива млада жена с гипсирана ръка и огромни, тъмни и сериозни очи, която като пряк участник и свидетел на събитието, говори за спасяването като по чудо на пътниците от полет 104. Разказва как самата тя е била спасена от сигурна смърт от тази тайнствена фигура. Не е чудно, че публиката на Гейл беше като омагьосана.

Без да могат да откъснат очи, те слушаха един след друг разказите на свидетелите. Преглъщаха сподавения си плач, докато малкият Ричи Флетчър със сълзи на очи обясняваше как мъжът казал храбро: „Ще спася баща ти“ и изчезнал в пушещия самолет. Ахваха на глас, когато красивата Лесли Шугър разправяше за дългото си бдение на аварийния изход, докато дребният мъж отворил със сила вратата, влетял в самолета и, без да го е грижа за собствената му безопасност, извлякъл навън един след друг трима ранени.

— Свестих се в линейката — каза Фреди Мур от болничното си легло с глава, покрита с превръзки. — Лесли, стюардесата, ми каза как онзи човек ме е издърпал до изхода. Ако не беше той, никога нямаше да оцелея.

Лесли се намеси от стола до леглото му. — „Ето, помогнете на този човек“, рече той. Докато се обърна, отново беше влязъл вътре, в целия онзи пушек...

Кадърът бързо премина върху господин Смит в неговата болнична стая, чийто крак беше в шина.

— С мъка пълзях по пода. Вече мислех, че с мен е свършено. После се появи той...

Накрая камерата се спря на Гейл за заключителния ѝ коментар. Чъки проследи в едър план дебелия превръзка на крака ѝ, превръзката на лицето и изящната ѝ ръка, неподвижна в гипса. Много драматично, но не толкова колкото искреното чувство в гласа ѝ и изражението на очите ѝ.

— От тъмнината — каза Гейл, — от дима и страха се появи мъж без име, без униформа... но с предостатъчно храброст.

Камерата на Чъки се приближи бавно за едър план, а после изображението се разля в Образа — страховитата картина на тайнствения мъж, чийто силует се очертава на фона на пожара, който сияеше около главата му като ореол на средновековен светец. Гласът на

Гейл продължи да звучи зад кадър, но Образът изпълваше екрана — потаен, завладяващ и покоряващ в своята многозначност. Незабравим.

— Един мъж, който мислеше не за себе си, а за другите, и рискува собствения си живот заради нашите. Той е там някъде... отвън... където и да си... аз и другите пътници от полет 104 ти казваме: Благодаря! Господ да те благослови!

Зрителите потръпваха, докато гледаха. Беше завладяващо. Потръпна и Евелин ЛаПланте, докато гледаше новините на малкия си телевизор в кухнята. Чик усети тръпки, зяпнал големия екран над бара в „Шадоу Лаундж“. На Джон и на всички от неговия клас им настръхна кожата, докато гледаха предаването в класната стая — извънреден случай за това много специално предаване. Джон Бъбър нямаше телевизор, но чу репортажите по радиото, което един от бездомните му приятели имаше в дома си от кашони.

Всеки, който чу за тази история — а това бяха милиони хора, — реагира по един и същи начин, от цялата си душа. Всички станаха част от случилото се, част от героизма и част от загадката. Репортажът на Гейл бе видян и попит с очи в барове и фризьорски салони, домове и ресторанти, затвори и центрове за здравно възстановяване, навсякъде, където можеше да се намери телевизор.

Единственият може би човек, който не успя да види репортажа на Гейл Гейли за чудодейното спасение на полет 104, беше Бърни ЛаПланте. Кое не е чудно, защото Бърни вече не притежаваше телевизор.

Докато наблюдаваше репортажа на Гейл на монитора в кабинета си, устните на Дийкинс потрепваха, той сумтя и дори почти се усмихна. Това беше невероятен пример за телевизионна журналистика, който навярно щеше да ѝ донесе още един Сребърен микрофон, и който щеше да се задържи поне седмица в новините, а ако се доразвиеше, дори по-дълго. От тази история имаше какво още да се извлече.

Като се завъртя на стола си, Дийкинс се обърна с лице към Гейл.

— Не е зле. Но ако трябва да носиш гипс, поне го показвай по-добре. Това е част от историята.

Гейл погледна към гипса си, прикрепен с обикновена еластична болнична превръзка през рамо. Той беше прав. Гипсът нямаше блясък, не беше секси. Трябваше да измисли нещо.

В този момент в кабинета влезе Уолас, директорът на телевизионната станция.

— Телевизиите взимат всичко, което им дадем — уведоми го Дийкинс доволно. — Искат да цитират нашите новини за съобщения дали сме намерили тайнствения мъж. Придобиваме национална известност.

— Репортажът е чудесен — Уолас се усмихна на Гейл, докато радостно дъвчеше незапалената си лула. — Наситен е с чувство. Харесва ми. Ти си център на вниманието.

— Ще показваме повече кадри на гипса на Гейл — информира го Дийкинс.

Гейл Гейли поклати глава.

— Гипсът ми е интересен, само докато се появи героят. После историята ще е в ръцете на онзи, който го намери.

— Това е добра причина да го откриеш ти, сладурче. И защо си тук? Трябваше да разследваш.

— Можем да ѝ помогнем, Дийк — каза жизнерадостно Уолас. — Ще предложим награда в замяна на ексклузивно интервю.

Той им се усмихна гордо; смяташе, че идеята е чудесна.

Телефонът върху бюрото на Дийкинс иззвъня.

— Пари и новини, Уоли — директорът на Новините поклати глава. Изглежда хранеше съмнения. — Влизаш в опасни води. — Той грабна слушалката. — Да? На телефона. Казвай.

— Прав е, господин Уолас — каза Гейл. — Особено когато не знаем как изглежда. Искам да кажа...

Но какво е искала да каже Гейл не се разбра никога. Дийкинс я прекъсна със силен вик.

— Какво! Какво са намерили? Веднага. Не мърдайте оттам. Веднага ще дойде.

Той тресна слушалката и погледна към Гейл с блеснали очи.

— Отивай веднага на мястото на катастрофата. Вземи Чъки и много лента. Изглежда са намерили пантофката на Пепеляшка.

Обувката беше издута от водата и покрита с кал, но иначе беше прилична кожена мокарина, която може би е принадлежала... не, която *наистина* е принадлежала на един герой. Тя лежеше, сгъшена в извивката на гипса на Гейл Гейли като свещена реликва, докато репортерката стоеше с лице към камерата на Чъки. Наоколо работата на мястото на катастрофата продължаваше, въпреки че беше нощ. Бяха монтирани ярки халогенни лампи, които осветяваха околността, сякаш беше ясен летен ден. Над останките от самолета витаеше някакво трескаво вълнение, сякаш щяха да разкрият голяма и прекрасна тайна.

— Проверката по телефона с оцелелите потвърди, че обувката не принадлежи на някого от екипажа или пътниците от полет 104 — разказваше Гейл на зрителите си, а гласът ѝ леко потръпваше от притаеното вълнение. Чъки даде едър план на мокасината. — Няколко свидетели си спомнят, че тайнственият мъж, който спаси петдесет и четири души, е споменавал неведнъж липсващата си обувка. Изводът е, че неизвестният герой, познат на мнозина като „Ангелът на полет 104“, е носел обувки с размер 10Б.

Намирането на мокасината даде на нейната история — както и на нашата, съвсем нова и забележителна насока.

— Джон! Вечерята! Хайде, изключи го.

Джон ЛаПланте разпозна заповедните нотки в гласа на майка си и неохотно изключи телевизора. Той следеше историята за полет 104 от самото начало, а въображението му беше пленено от драматичната спасителна операция, но най-вече от тайнствения герой. В момчешките мечти винаги присъства тайнствен герой. Той влезе в кухнята, където Евелин и приятелят ѝ, пожарникарят Елиът, бяха вече седнали на масата. Така се бе вживял, че бузите му горяха, а очите му блестяха.

— Загубил е едната си обувка — съобщи Джон.

— Кой си е загубил обувката? Измий си ръцете — заповяда Евелин.

Джон се подчини и отиде до кухненската мивка.

— Неизвестният герой — обясни той, като изсуши ръцете си в кърпата за съдове. — Намерили са обувката му близо до катастрофата.

— За супермена ли говориш? — грубо се изсмя Елиът. — И какво друго?

Ръцете на Евелин, които държаха голяма купа с картофено пюре, се спряха във въздуха.

— Елиът! Човекът е спасил стотици хора!

— Петдесет и четири — коригира я сухо приятелят ѝ. — Аз също бях там, нали помниш? Знаеш ли защо не влязох в самолета? Защото съм обучен пожарникар, затова. Част от екипа. От един дисциплиниран екип. Ние през цялото време поемаме рискове и спасяваме хора.

Елиът беше много чувствителен по темата за тайнствения герой и се оправдаваше за собственото си участие в спасяването на полет 104, още откакто се заговори за това.

— Но не поемаме глупави рискове. Този тип е направил нещо наистина *тъпо* и е извадил късмет. А телевизията пощурява заради обувката му, за бога! Какъв пример дават на младежта?

— А ти какъв пример даваш на младежта? — попита Евелин, като посочи с глава Джон. — Да се подиграваш на човека, за това, че се е изложил на опасност. За бога, все едно слушам бившия си мъж, господин Циникът.

Елиът стана от масата и сви рамене.

— Е, какво да кажа? — натърти той ядосано. — Да призная на бившия ти мъж, че е бил достатъчно умен, да не върши глупости. Може би човекът не е толкова лош. Отивам да гледам телевизия с надеждата, че не всичко е за супермени.

Той се отправи възмутено към всекидневната и включи телевизора, като остави Евелин и Джон сами в кухнята.

Очите на Джон все още светеха от вълнение.

— Баща ми беше само с една обувка... когато дойде тук.

Евелин погледна остро сина си. Откъде знаеше това?

— Ти нали беше в леглото?

Лицето на Джон помръкна и той изрече благородна лъжа.

— Видях го... от прозореца.

Не искаше да навлича неприятности на баща си затуй, че го е събудил.

Евелин се намръщи и се опита да си спомни всичко случило се между Бърни и нея в нощта, когато бе дошъл до тях, покрит с

мръсотия и просмукан с вода. Дали детето беше слушало? Какво е чул Джон? Беше прав: Бърни наистина беше само с една обувка. Дали би могло... Не, невъзможно. Изключено. Евелин познаваше бившия си съпруг достатъчно добре.

— Мислиш, че баща ти би извършил нещо подобно? Да спаси хора? — тя поклати глава и отговори на собствения си въпрос, не толкова с гняв, колкото с горчивина. — Баща ти е Бърни ЛаПланте, Джон. Да се излага на опасност противоречи на принципите му.

Евелин не искаше да бъде несправедлива или да нарани сина си, но искаше момчето, за разлика от баща си, да може да погледне действителността в очите.

Очите на Джон, които срещнаха действителността в строгия поглед на майка му, помръкнаха. Може би беше права. Почти винаги се оказваше права. Въпреки това, каза си той твърдоглаво, татко имаше само една обувка.

Когато Бърни ЛаПланте влезе в „Шадоу Лаундж“, той беше измит, с чисти дрехи и нов чифт евтини ежедневни обувки. Чик както обикновено беше зад бара и лъскаше опетнения от бира плот, докато с едно око следеше телевизора, който тази вечер беше настроен на програмата на Канал 4. По онова време почти всички в града бяха настроили телевизорите си на новините на Канал 4, за да следят най-новото развитие в продължаващата сага за тайнствения герой.

— Бърни, как си? — викна той весело, но Бърни с жест насочи разговора към по-делова тема.

— Не ти трябва да знаеш, Чик, не ти трябва — каза той мрачно. — Ония хора бяха ли тук?

Чик наля на Бърни обичайното му питие — „Севън“ и „Севън“, и постави високата чаша на бара, като пхна под нея подложка.

— Да не би да въртиш търговия с ония? — попита той предпазливо. — Не искам да си имам проблеми в заведението, Бърн.

Нещо не беше наред. Нервните окончания на Чик го сърбяха и това беше безпогрешен знак.

Бърни въздъхна дълбоко.

— Няма как да имаш проблеми, Чик, защото лично аз съм ги насъбрал всичките. Завладял съм целия проклет пазар. Направо няма да повярваш...

Той млъкна, когато Варгас и Еспиноза влязоха в бара с още един мъж — красив латиноамериканец, когото наричаха Мендоса.

— О, как сте? — поздрави ги Бърни, а очите на Чик се присвиха. Имаше нещо особено в този Мендоса, нещо не беше наред... Чик познаваше този тип отнякъде.

— Тоя път сме довели приятел, става? — каза Еспиноза, но това не беше въпрос.

— Извини ме, Чик, трябва да направя на тия хора една услуга — каза Бърни, като слезе от столчето на бара и последва Еспиноза и Мендоса в уединеното сепаре отзад. Чик се намръщи, в лицето му се четеше тревога. Почти бе напипал какво не беше в ред, може би къде е виждал Мендоса преди, когато внезапно съобщение от екрана на телевизора привлече вниманието му. Варгас също се бавеше до бара с впити в екрана очи.

— Ей, *vato! Vamos* — извика Еспиноза, а Варгас с жест му показа, че след малко ще отиде при тях. Както останалата част от обществеността, и той сериозно се интересуваше от „Ангелът на полет 104“, когото — според материала в новините на Канал 4 — някои религиозни секти нарекли *истински* ангел от небето, изпратен от Господ на земята, за да възвести, че краят на света приближава. Какво ли не измислят хората?

— Ще ви предадем специално съобщение от директора на телевизионната станция Канал 4 Чарлс Сампсън Уолас — каза тържествено водещият и на екрана се появи интелигентното лице на оплешивяващ мъж със сериозно изражение, незапалена лула и карирана папионка.

— Добър вечер — каза Уолас. — Ние, от Канал 4, също като вас, бяхме развълнувани от храбростта и...

— *Hombre! Por aqui!* — извика нетърпеливият Еспиноза.

Варгас кимна и бавно тръгна заднешком към сепарето, впил все още очи в екрана. В сепарето Бърни беше пръснал кредитните карти на Гейл Гейли върху масата, за да ги разгледат останалите.

— Колко имаш тук? Осем? Десет? — попита Еспиноза.

Варгас влезе в сепарето.

— Предлагат му награда от един милион долара — съобщи той.

— На кого? — попита Мендоса.

— Оня от самолетната катастрофа.

— Това ли са всички? Само осем?

Но изведнъж Бърни спря да обръща внимание на кредитните карти. Вниманието му се прикова във Варгас.

— Какъв тип от самолетната катастрофа? — попита той.

— Онзи чешит с едната обувка, дето спаси всички ония хора, човече. Канал 4 ще му даде един милион за интервю.

Тримата латиноамериканци се затресоха в подигравателен смях, но очите на Бърни се разтвориха широко, а в ушите му изведнъж зазвуча звън на златни камбани.

Някъде в небесата бавно и величествено се повдигна златна завеса и разкри Бърни ЛаПланте — героят, чешитът с едната обувка, „Ангелът на полет 104“ — облегат на копринена възглавничка, да си играе с един милион долара в брой. Прокарваше пръсти през тях, гризеше ги, вдигаше една от по-едрите банкноти към устните си и я целуваше. Беше обут в чисто нов чифт стодоларови кожени мокасини. О, каква великолепна мечта, мечтата на целия му живот и най-важното, тя щеше да се изпълни.

— Хайде, човече, нали имаме работа! — намръщи се Еспиноза, когато видя, че Бърни се разсейва. — Имаш ли още или не?

На екрана Уолас все още говореше, а Бърни беше изцяло погълнат от думите му.

— Предложението няма никакви условия. Той трябва единствено да убеди нашата репортерка Гейл Гейли и другите пътници, които са имали контакт с него, че той наистина е смелчагата, който...

— Имаш ли още? — не преставаше Еспиноза, облегат над масата, като се опитваше да привлече вниманието на Бърни.

— Ъ-ъ, не — каза разсеяно Бърни с приковани в телевизора очи, а адреналинът пулсираше във вените му. Трябваше да се измъкне от тук и да се яви в телевизионната станция. Говореха за него, очакваха го. Бърни ЛаПланте, героят. Чакаха с милион долара в ръцете. Това беше най-великото нещо в целия му живот. Един милион долара. Край на всичките му грижи.

— Това са всичките — каза той на Еспиноза.

— Полиция. Грабеж. Арестуван сте — съобщи Варгас като извади значката си. Еспиноза и Мендоса извлякоха Бърни ЛаПланте от сепарето и започнаха да му слагат белезници. Всичко стана толкова бързо, че Бърни не можа да го проумее. Във въображението си той беше с един крак в телевизионната станция и вече броеше парите.

— Ей, какво по дяволите е това? Какво става тук? — поиска да узнае шашнатият Бърни с цяло гърло.

— Имате право да запазите мълчание. Имате право да... — Еспиноза започна да изрежда на Бърни неговите права, но Бърни се бореше като дребно биче на каишка, самичък срещу три едри ченгета.

— Ей, ама това е тъпотия! — завика Бърни. — Знаете ли кой съм аз? Знаете ли откъде взех кредитните карти? Ще получа един милион долара! Аз съм оня дето...

— Имате право да повикате адвокат — продължи, без да слуша Еспиноза, докато белезниците щракнаха около струващите един милион долара китки на Бърни ЛаПланте.

Сега знам откъде познавам този тип, помисли си Чик. Той е тайно ченге. Майната му. Трябваше да си спомня.

Тримата цивилни полицаи измъкнаха Бърни през вратата. Той не вървеше спокойно, а крещеше, търсейки справедливост. Чик никога не го беше виждал толкова истеричен. Изразът на лицето му сякаш ясно казваше: „Това не може да се случва на мен.“

— Чик, обади се на адвокатката ми! — изкрещя Бърни. — Не могат да направят това! Това са глупости! Измамиха ме! Чакат ме един милион долара, за бога!

Горкият Бърни. Помниш ли, когато си каза, че нищо по-лошо не може да ти се случи? Колко далече от истината си бил.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Новината, че Канал 4 предлага награда от един милион долара на тайнствения мъж, се появи на първите страници на всички вестници в страната и беше водещ материал в информационните емисии в шест часа по радиостанциите и телевизионните канали. „Господин Пепеляшка“, „Тайнственият мъж“, „Ангелът на полет 104“ — това бяха само някои от имената, с които беше известен на всички. За една нощ Образът — стоп-кадърът на заснетия от Чъки силует на неизвестния герой на фона на огненото кълбо от експлодиращия самолет — се беше превърнал в най-известната икона в Америка. Хитри предприемачи започнаха производството на фланелки с щампирания Образ върху тях и продадоха 450 хиляди бройки за по-малко от три дни. Заговори се дори и за кукла.

Ако някога се почувствате самотен или поискате да смените приятелите си, трябва само да съобщите, че възнамерявате да подарите един милион долара. За по-малко от час ще ви заобиколят толкова нови приятели, че няма да можете да ги преброите. Да кажем, че стесните периметъра на претендентите. Искате да видите само мъже, които носят обувки с размер 10Б, и още по-точно, само един мъж, който може да представи неопровержими доказателства в подкрепа на твърдението си, че той е „Ангелът на полет 104“. В крайна сметка ще се събере огромна тълпа от високи и ниски, чернокожи и бели мъже, азиатци, жени от всички възрасти и дори деца. Всичките обединени от едно: сърбят ги ръцете да получат единия милион.

Гейл Гейли погледна опашката с озадачено учудване. Не беше очаквала тълпата да бъде с такива размери — сигурно имаше стотици хора, които се бяха явили за наградата. Служителите от охраната бяха подредили претендентите на опашка във фойето и патрулираха, за да поддържат реда, но Гейл все пак трябваше да мине покрай тях на път към асансьорите. Какво изпитание! Откъде, за бога, се бяха появили всички тези хора?

— Моля ви, ако не носите обувки с размер 10Б, не стойте на опашката. Ще се срещаме само с „герои“, които носят този размер — извика Паркър, който се правеше на важен с журналистическата си карта, окачена на джоба му. Беше изпратен в специалния отряд за наградата и имаше намерение да се прояви в задачата.

Това съобщение би трябвало моментално да елиминира поне три четвърти от хората, които вдигаха врява в опашката, но въпреки това никой не помръдна. Никой не си отиде. Всеки, който чакаше своя ред, желаше да бъде герой и всеки беше убеден, че неговите или нейните претенции ще се окажат по-достоверни от тези на другите.

Междувременно из цялата опашка бяха избухнали ежби, докато „героите“ омаловажаваха претенциите за наградата на другите, като в същото време преувеличаваха своите собствени.

— В тази работа има и расов въпрос — спореше един чернокож „герой“. — Защо трябва да се приема, че щом е извършено геройство, значи е бил бял човек. Мъж с окаляно лице може да бъде човек от всяка раса, дори е по-вероятно, и в случая е истина, защото това бях аз! Целият бях в кал.

— Да не искаш да кажеш, че героят не съм аз. Наричаш ме лъжец. Ще ти ритна един — озъби се друг „герой“ на трети.

— Ей — отвърна последният, — не само аз казвам, че ти не си герой. Всички на опашката го твърдят.

По-назад на опашката една от бъдещите претендентки поклати глава и зацъка с език.

— Да не повярваш, а? Тук има поне хиляда измамници, които искат да пипнат наградата ми.

— Тоест *моята* награда — процеди човекът до нея.

Гейл изправи рамене, пое дълбоко дъх и влезе през входа на телевизионната станция, като мина покрай опашката разбунени хора. На лицето и крака ѝ вече нямаше превръзки, а обикновената болнична превръзка за гипсираната ѝ ръка беше заменила с най-скъпия си разноцветен шал. Той придаваше цвят на кадъра и изпълняваше поръчката на Дийкинс. Гейл вървеше бързо с вперен напред поглед, но щом като я забелязаха, от опашката взеха да я обстрелват.

Един тип, покрит целия с кал, като снимките на героя, ѝ извика:

— Ей, госпожице Гейли! Ей, Гейл! Помниш ме, нали? Аз съм мъжът! Аз ти спасих живота! Помниш ли?

От един друг висок и много слаб мъж се дочу следният вик:

— Кракът ми е едва 8 и половина, но нося 10Б за по-удобно.
Кълна се!

Когато тя мина покрай него, без да го погледне, той изкрещя:

— Ей, госпожице Гейли! Аз спасих живота ви!

Беше като голям цирк. Гейл не знаеше дали да се смее или да плаче. Тя забърза напред, но още едно: „Ей, госпожице Гейли!“ Този глас поне изглеждаше познат, затова се обърна. Беше Паркър, който се опитваше да я настигне. Гейл спря и го изчака.

— Госпожице Гейли, търси ви един полицай — Паркър й се видя разтревожен. — От Отдел „Кражби“. Инспектор Дейтън. Искане да му се обадите.

— За какво? — попита Гейл.

Лицето на Паркър помръкна.

— Не го попитах — призна той. Ама че репортер щеше да излезе от него.

— Обадете му се и го попитайте — даде нареждания Гейл. Тя посочи със здравата си ръка опашката с шумни „герои“. — Аз съм малко... заета.

Да видим какво ще прави Дийкинс с тази тайфа, помисли си тя с лукава усмивка, която образува трапчинки на бузите й. Откриването на тайнствения мъж в тази тълпа щеше да отнеме най-малко един ден. Може би дори седмица.

Дона О'Дей не можа да повярва. Преди няколко дни господин ЛаПланте й бе обещал най-сериозно, че ще се държи добре, докато се реши присъдата му и ще се постарее да поизлъска опърпания си живот. А ето какво се случва. Пуснат под гаранция, а три тайни ченгета го спипват в един бар да продава крадени кредитни карти. Подозираха го, че е важна брънка от верига за пласиране на крадени кредитни карти. Бърни ЛаПланте, важна брънка от верига, част от мафията. Дори на Дона — завършила право преди по-малко от година — й бе от ясно по-ясно, че това е изключено.

В момента имаше изслушване за гаранции под председателството на съдията Хиъруорд Ф. Гойнс, а той беше строг съдия, който проявяваше нетърпимост към злосторниците и не

понасяше глупците. Със свито сърце Дона видя как съдебният пристав въвежда Бърни в съдебната зала, хванат в белезници с други затворници, чиито гаранции също се гледаха днес. Бърни не изглеждаше особено привлекателен, в очите му искреше налудничав блясък, а дрехите му бяха омачкани и в безпорядък. Надали щеше да направи добро впечатление на съдията като улегнал семеен човек.

Бърни огледа неспокойно залата за адвокатката си. Преди да забележи Дона, видя Еспиноза, Варгас и Мендоса в задната част на помещението, които говореха с красив чернокож, на чието лице беше сякаш изписано „важен старши офицер от полицията“. Без съмнение бяха тук, за да свидетелстват срещу него, ако е необходимо, и да се погрижат Бърни ЛаПланте да остане зад решетките с висока гаранция.

Е, щяха да се изненадат. Високата гаранция няма никакво значение за един милионер, нали така? Трохи за гълъбите. Пари за пощенски марки. Джобни средства.

А, ето я и Дона О’Дей. Когато Бърни стигна до нея, започна трескаво и бързо да ѝ шепне в ухото. Дълго време Дона нямаше представа за какво говори, а после думите като че ли придобиха смисъл. Катастрофирал самолет. Пожар. Експлозия. Връщане в самолета, спасяване на хора, голяма награда, един милион...

— „Ангелът на полет 104“! — възкликна тя. — Да не искате да кажете, че...

— Шшшшт! — прошепна Бърни. — Не съм казал ангел, това е може би пресилено. Чуй сега какво. Трябва да стигна до телевизията и да си прибера милиона.

Дона О’Дей се намръщи и поклати глава, жест почти толкова страшен, колкото шестседмично котенце, което протяга лапичката си.

— Господин ЛаПланте — започна тя с тон, в който звучеше строго неодобрение, — наистина искам да ви помогна, но разни невероятни истории само ще утежнят положението ви. Районният прокурор иска гаранцията ви да се вдигне на двадесет и пет хиляди долара, защото сте арестуван, докато сте бил под гаранция...

— Двадесет и пет хиляди е нищо работа — каза Бърни с пренебрежение. — Трябва само да ме изкараш оттук, за да си прибера парите.

Дона отвори уста, за да протестира, но преди да каже и дума, съдебният чиновник обяви: „Народът срещу Бърнарда ЛаПланте.“

Съдията Гойнс се намръщи: този човек не беше ли в съдебната зала само преди няколко дни? И не беше ли той този, който продължи ниската гаранция преди произнасянето на присъдата от съчувствие към молбите на адвокатката и уверенията ѝ, че това е добър човек, който държи на семейството си? Мразеше да вижда рецидивисти в съдебната зала, съдията не търпеше онези, които успяваха да се забъркат в нещо само за два-три дни. Той се намръщи още повече, когато видя Бърни ЛаПланте да се приближава към него и да му говори, което не беше никак в реда на нещата. Той си спомни този дребен човечец, при това с голямо неудоволствие.

— Ваша светлост, адвокатката ми каза, че прокурорът иска гаранция от двадесет и пет хиляди — Бърни говореше високо и наперено.

Лицето на Дона О'Дей замръзна от ужас и тя протегна ръка, за да го дръпне назад, но Бърни реагира твърде бързо. Очите на съдията започнаха да придобиват опасен блясък.

— Господин ЛаПланте, трябва да запазите мълчание, освен ако съдът не прецени да ви даде...

Но Бърни ЛаПланте можеше да мълчи в свой собствен интерес точно толкова, колкото на вас и на мене могат да ни поникнат крила и да излетим за Рио. Той започна да ръкомаха и продължи да говори, сякаш съдията въобще не се бе обаждал.

— Това напълно ме устройва. За мен не е никакъв проблем. Всъщност, Ваша светлост, за мен ще е чест да се удвои гаранцията! Петдесет хиляди! Какво ще кажете? Малък подарък за „народа“. Ваша светлост, ако успея да се измъкна оттук само за час...

— Тишина! — повиши глас съдията, като удари с чукчето. — Тишина! Господин ЛаПланте, ако не спрете веднага да бърборите, ще помоля разпоредителя да...

Съдията прекъсна думите си, беше твърде ядосан, за да говори. Изведнъж скъпоценната му благоприлична съдебна зала рухна вдън земя. Цялото помещение бе залято от заразително вълнение и любопитство. Поради някаква причина всички шепнеха. Главният разпоредител шепнеше нещо на чиновника, съдебната стенографка шепнеше на полицайката, която се обърна и зашепна на помощник-разпоредителя.

— По дяволите! — извика съдията, а чукчето му сякаш заби пирон в масата. — Казах, че искам тишина!

— Извинявайте, Ваша светлост — каза главният разпоредител.

— Увлякохме се — извини се помощник-разпоредителят.

— Открили са го! — извика чиновникът, без да може да се сдържи.

— Кого са открили? — изсумтя съдията.

— „Ангелът на полет 104“! Беше в новините! Ей сега! Сигурно ще го покажат по Канал 4 на обяд! — В съдебната зала всички ахнаха и зашумоляха в очакване.

Съдията Гойнс прокрадна поглед към часовника си.

— Ще задържим гаранцията на двадесет и пет хиляди долара — каза той бързо. — Това би трябвало да предпази господин ЛаПланте от неприятности за няколко минути.

Дона О'Дей започна тихичко да протестира.

— Но, Ваша светлост, моят клиент има семейство, с ограничени средства е...

— Вашият клиент е ужасна напаст, млада госпожице — скръцна със зъби съдията Гойнс. Той се обърна към главния разпоредител. — По обяд ли казахте? По Канал 4?

Що се отнася до клиента на Дона О'Дей, той стоеше като втрещен, сякаш го бяха посекли. Не можеше да помръдне, не можеше да мисли. В мозъка му непрекъснато препускаше една мисъл като мишка на колело. Какво говореха те? Че са открили тайнствения мъж? Как е възможно? Това съм аз, аз, Бърни ЛаПланте. Аз спасих всички онези хора. Аз съм героят. Аз, Бърни. Защо никой не иска да ме изслуша?

Когато разпоредителят го хвана под мишница и го отведе обратно в затвора, Бърни тръгна тихо и без да протестира, но мълчаливото му лице беше олицетворение на терзание и неверие.

Гейл Гейли почувства прилив на истинска радост. Беше намерила „Ангелът на полет 104“ и изпитваше такова задоволство, каквото никога досега не бе усещала. Не само това, тя беше открила и собствения си спасител и сега можеше да го възнагради щедро, пощедно и от най-разюзданите му мечти. И, разбира се, това беше най-

добрият материал в живота ѝ, който сега седеше тук в студиото пред камерата на Чъки.

Трябваше да признае, че на пръв поглед мъжът не ѝ се видя обещаващ. Мръсен и окъсан, той беше облечен в дрехи, сякаш измъкнати от кофата за боклук. Освен това изглеждаше малко по-висок от онова, което си спомняше. Но в целия дим и ужас може да се е заблудила за ръста му. Конструкцията му беше такава — слаба, въпреки че този ѝ се виждаше по-широкоплещест. Но когато мълчаливо ѝ подаде единственото неопровержимо доказателство, тя просто ахна и моментално повярва. Той беше човекът, тайнственият мъж. Той им даваше сигурно доказателство.

У него беше втората обувка, идентична с онази, която бяха намерили на местопроизшествието. Той беше „господин Пепеляшка“. Той беше героят.

След като поговори с него известно време, Гейл откри, че той е интелигентен и мил, може би малко скован, но самата му скованост беше очарователна. Имаше красиви очи — много тъмни, прями, макар и някак срамежливи, замислени и дълбоки, които сякаш докосваха нещо у нея. Когато се поизми малко в мъжката гримборна на студиото, Гейл видя, че остатъкът от лицето хармонираше с очите. Тъжно лице — нежно, мило, почти красиво. Лицето на герой. Това беше повече, отколкото можеше да се надява — да има пред себе си човек, който е наистина достоен за герой. Фактът, че беше беден и бездомен, само допринасяше за трогателността на историята. Това наместваше целия случай в 90-те години на века и придаваше неопровержима истинност.

Сега героят седеше с нея в студиото, а на краката му бяха и двете скъпоценни кожени мокасини на Бърни ЛаПланте. Срамежливо разказваше на Гейл Гейли, на видеокамерата на Чъки и на притаилия дъх в очакване свят историята на спасяването на полет 104. Подробностите бяха същите, каквито той, Джон Бъбър, бе чул от устата на Бърни ЛаПланте. Беше получил историята едновременно с обувката. Единствената разлика беше — а тя е огромна, — че героят на приключението сега беше Бъбър, а не ЛаПланте.

— Намирах се в гората, когато чух страхотен трясък — каза той бавно. — Недалеч видях пламъци. Тогава... тогава... тръгнах натам... а после, после...

— Недей да бързаш, Джон — каза Гейл с нежна усмивка. — Имаме време.

Джон Бъбър кимна. Заговори по-тихо.

— А после... останалото ми е като в някаква мъгла. Нали разбирате, дим, викове, като спомен от Виетнам. Всъщност се успокоих, че е само самолетна катастрофа и че мога с нещо да помогна... но не си спомням... ъ-ъ... подробно за това. Беше твърде ужасно.

За Гейл в думите на Бъбър звучеше несъмнената истина. Спомен от Виетнам. Освен това и ветеран от войната. Колко трогателно. Колко драматично и как добре ще прозвучи по новините в шест.

— Разкажи ни защо изчезна, Джон.

Джон Бъбър непретенциозно вдигна рамене, сведе очи, а клепачите му скромно засенчиха скулите.

— Ами... ъ-ъ... в началото не знаех, че съм... герой. Нямах представа, че бащата на момчето е оцелял. Мислех, че съм се провалил и не можех да погледна момчето в очите. А после, в последно време... късметът ме напусна. Не се... чувствах... представителен.

Гейл се опита да не го показва, но бе искрено трогната от думите на героя. Когато зададе следващия въпрос, гласът ѝ леко потрепери.

— Но в крайна сметка дойдохте. Защо?

Джон Бъбър погледна Гейл Гейли право в очите и се засмя срамежливо. Момчешката усмивка огря меланхоличното му лице, така изглеждаше определено хубав.

— Парите, Гейл. Изобщо нямаше да се появя, ако не беше наградата.

Това бе най-добрият отговор, смешен, но искрен и Гейл веднага разбра, че беше също и най-подходящият завършек на интервюто. Докато гледаше иззад рамото на Джоан Айзакс в монтажната по-късно, тя посочи кадъра с усмивката на Джон.

— Ще завършим точно тук! Точно с тази усмивка!

Джоан стопира кадъра и двете жени се вгледаха в монитора, където лицето на Джон Бъбър се виждаше в едър план, а тъмните му очи приковаваха, почти предизвикваха зрителят да не посмее да загърби неговата честност.

— Не си споменала, че е сладур — захили се Джоан.

Но чувствата на Гейл Гейли бяха стигнали по-далече от мисълта, че е сладур. За нея Джон Бъбър олицетворяваше всичко най-чисто и добро в човешката раса. Храбър и неустрашим, въпреки това скромнен, той щеше да спечели сърцата в Америка, както бе спечелил това на Джоан. Гейл обаче изпитваше нещо повече, нещо подобно на обожание. Обожание на героя. Галантният рицар беше спасил една изпаднала в беда дама от огнения дракон.

— Той ми спаси живота — каза тя, полу на себе си, докато изучаваше лицето на екрана.

Гейл си оставаше репортер дори когато бе лично замесена в някоя история и сега търсеше белези, от които напълно да разбере този мъж — кой е, откъде е дошъл и най-вече какво го беше направило герой.

Бърни ЛаПланте бе втренчил яростен невярващ поглед в екрана на телевизора в общата зала на окръжния затвор. Това беше прекалено! Този нещастен скитник щеше да му задигне единия милион и славата, само защото Бърни беше дотолкова тъп, че да му разкаже историята си и отгоре на всичко да му остави другата си обувка. Тая проклета обувка беше единственото доказателство, че говори истината, а той я беше изтърсил в скута на оня идиот. Най-тъпото беше, че ако беше на негово място, Бърни щеше да постъпи по абсолютно същия начин. Само че Бърни щеше да оплеска всичко, а при този задник Бъбър номерът минаваше.

— Пътниците на полет 104 бяха потресени, когато узнаха, че героят, който се появи от дима и огъня, за да ги изведе в безопасност, е живял в крайна нужда и не е спал в легло повече от три години — гласът на Гейл Гейли излизаше от телевизионните микрофони, но зрителят виждаше лицето на Джон Бъбър — това симпатично, тъмно, скромно, хубаво лице.

Сега този негодник не само спеше в легло, а направо се въргаляше в разкош, докато истинският герой гниеше в гадния затвор. С това Бърни ЛаПланте не можеше да се примири.

— Тоя тип лъже, по дяволите! — замърмори той ядно на затворника до себе си. — Проклет бездомен лентяй. Никакъв герой не е той, приятел, повярвай ми.

Другият затворник откъсна очи от екрана и огледа Бърни от горе до долу и отдолу до горе.

— Да повярвам на *теб*? — изсумтя той презрително. Това май изчерпваше въпроса.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Това бе история, която нямаше да се изчерпи и новините на Канал 4 я дояха с все сила, като изтъкваха централната роля на своята телевизионна станция в нея. Каква сензация! Струваше много, много повече от единия милион, който щяха да дадат на Бъбър. Сега всеки, който искаше да стигне до героя Джон Бъбър, трябваше да мине през Джим Дийкинс и Гейл Гейли, и телефоните вече се скъсваха да звънят. Нацията рядко бе вземала един герой толкова присърце. По време на едно по-ранно поколение такъв американски герой стана Чарлс Линдберг, първият човек, който прелетя сам над Атлантическия океан, от Ню Йорк до Париж. Но между Линдберг от 1927 година и Джон Бъбър от 1992 нямаше никой, който да отговаря на изискванията.

Кабинетът на Дийкинс се бе превърнал в командна централа. Бяха вкарани допълнителни телефонни линии, телефоните звъняха без прекъсване, а шумът се допълваше от пиукането на факсмашината, която бълваше спешни факсове, в които непрекъснато се повтаряше „Искаме Бъбър.“ Уговорки за изнасяне на речи, приеми, благотворителни вечери, договори за книги, молби за реклами — всичко това се изливаше от факсапаратите, съвременния вариант на пощата.

Чарлс Уолас, директорът на Канал 4, сновеше притеснено из кабинета на Дийкинс. Хаосът никак не му допадаше, защото предпочиташе деловите въпроси да се придвижват в организиран порядък, без възбуденото чаткане на факса, писъка на телефоните или влизането и излизането на трескави оператори и репортери.

Уолас не беше никак възхитен от тази работа с героя. Той беше човекът, който пръв се сети за наградата от един милион долара, но никога не бе предполагал, че положението ще стане толкова неудържимо и ще превърне скъпоценната му телевизионна станция в карнавално шоу. Смяташе, че след като веднъж го открият и му платят парите, вълнението ще утихне и ще продължат да си вършат работата. Уолас не можеше да възприеме невероятната стойност на героя за

станцията, а освен това нещо го безпокоеше, въпреки че щеше да му е трудно да обясни какво точно. Според него в този човек нещо не беше както трябва. Нещо неопределено, което притесняваше Уолас.

— Мислех, че всички ще почнат да викат: „Ето го, той е!“ и ще му увиснат на шията или нещо подобно — оплакваше се той на Дийкинс, дъвчейки края на лулата си.

— Успокой се, Уоли — каза шефът на Новини меко. — Другата обувка беше у него, всичко съвпада.

— Това значи ли, че мога да спра да се тревожа? — Уолас, изглежда, изпитваше съмнения. — Къде го настанихме?

— Хотел „Дрейк“, луксозна мансарда. Никога не преставай да се тревожиш. Смятам да подготвим допълнителен репортаж за това как се чувства човек, който от колата изведнъж се премества да спи в най-шикозния апартамент в града. Гейл също е подхванала нещо, рови из миналото му.

В този момент младият Паркър влетя и изтича почти без дъх до Гейл.

— Извинете ме, госпожице Гейли. Онзи инспектор Дейтън... намерил е кредитните ви карти и иска...

Гейл, която четеше един факс, не му обърна особено внимание.

— Кой?

— Инспектор Дейтън, ченгето от отдел „Кражби“, който ви търсеше — обясни Паркър. — Хванали са човека, откраднал кредитните ви карти, точно когато се е опитвал да ги продаде, и Дейтън иска да...

— Никой не ми е крал кредитните карти — отвърна категорично Гейл. — Те изгоряха при катастрофата, което ми напомня, донесе ли ми пари? И какво направи с резервациите?

Паркър зарови из джобовете си и извади шепа банкноти.

— Четиристотин долара, както казахте. Резервацията е за двама, в осем часа в „Барселона“. Ето.

Гейл прибра с усмивка парите в джоба си и се запъти към вратата.

— Четиристотин долара за вечеря? — попита Дийкинс, като повдигна учудено вежди.

— Ще води господин Бъбър на вечеря в „Барселона“ — каза Паркър, който никога, ама никога нямаше да стане репортер, защото

винаги разкриваше всичко, което знае.

— Бъбър? На вечеря? Ей, страхотна идея. Гейл, почакай малко. Чъки, ела тук... — лицето на Дийкинс се оживи от вълнение. Филмовият материал щеше да е страхотен и освен това ще бъде показан само по Канал 4.

Гейл се върна в кабинета на шефа си и твърдо поклати глава. Бе стиснала упорито красивата си уста, а очите ѝ гледаха сериозно.

— В никакъв случай, шефе. Това е съвсем лична работа. — Тя отново се завъртя на пети.

Дийкинс извика след нея.

— По дяволите, та той е сензация!

Но Гейл дори и не погледна назад.

— Той ми спаси живота — извика тя през рамо, докато минаваше през вратата. Тези думи се бяха превърнали в нещо като молитва за нея. Те нито за миг не излизаха от ума ѝ, преплетени с мисли за Джон Бъбър.

През целия си живот Джон Бъбър не беше виждал толкова много цветен целофан. В блестящи тонове на червено, зелено, яркожълто, тъмновиолетово, кобалтово синьо, целофанът беше увит около десетки кошници с подаръци — пресни плодове, екзотични сирена, скъпи ръчно оформени шоколади, отбрани видове ядки, сладки сушени плодове, консерви с пастети и хайвер, вносни бисквити и сладкиши, гъсти конфитюри и желета — цяло състояние скъпи подаръци от доброжелатели беше натъпкано в плетени кошници, загънато в ярък целофан, завързан с големи пищни панделки, и доставено в луксозната мансарда на хотел „Дрейк“, най-изисканият в Чикаго. Всичко това бе предоставено за изяждане от героя.

Бъбър, все още облечен в пълния си гардероб от бракувани дрехи, изпита благоговение и изумен се огледа. Всекидневната на великолепния апартамент беше огромна, с размерите на обикновен двустаен апартамент, и всеки квадратен сантиметър от всяка равна повърхност — масите, бюрото, барът, капакът на пианото — беше отрупан с кошници. Други красиво опаковани пакети бяха поставени върху дебелия килим или натрупани по многобройните удобни фотьойли. Само на дивана бяха разположени поне осем кошници. В

стаята имаше толкова деликатеси, колкото Джон Бъбър никога не бе предполагал, че съществуват на света.

В тази сметка не влизаха букетите цветя, също опаковани с панделки, или другите подаръци, натрупани в изобилие. Имаше дори комплект чудесни стикове за голф, украсени с огромна бяла панделка. Стикове за голф!

Джон остави на пода опърпаната си брезентова трба, събрала всичките му вещи, които сега изглеждаха излишни, и се огледа. Върху лицето му се изписа изумление, което с всяка изминала минута все повече се засилваше. Той вдигна някои от визитките в кошниците и прочете имената на хора, които никога не бе чувал, както и имената на хора със световна известност. Всички картички бяха адресирани до него, всички му благодаряха за проявения героизъм. На него, Джон Бъбър.

Не можеше да повярва, възможно ли бе да е истина? Искаше да отвори една от кошниците с плодове — имаше една особено изкусителна круша, която изглеждаше сочна и сладка. Устата на Джон се напълни със слюнка, но не смееше да я докосне. Тези неща не можеха да принадлежат на него.

В единия край на всекидневната Бъбър видя отворените врати към спалнята. В нея имаше огромно двойно легло, колело-тренажор, грамаден телевизор с такъв екран, че можеше да пренесе футболен мач наред стаята, а стените бяха покрити с копринени тапети и украсени с прелестни картини. На прозорците висяха тежки брокатени завеси, а до леглото и върху него имаше натрупани още много, много подаръци.

Той се почувства като неканен гост, вървеше на пръсти, защото не можеше да повярва, че целият този лукс беше предназначен наистина за него. Дори името му върху пакетите с подаръци не бе в състояние да го убеди. Сигурно беше някакъв сън. Човек, който живее в стария си Форд, не спи в такива легла, нито има облицована с мрамор баня и голяма кръгла вана с фонтани. Преброи осем фонтана.

Бъбър никога не беше виждал подобна вана, камо ли да се е къпал в такава, и изведнъж го обзе огромно желание да я изпробва. Само за минути дрипите му покриха пода на спалнята, а Джон се озова във ваната до шия в ароматизирани мехурчета, а от фонтаните около тялото му извираха струи топла вода. Ухилен до уши, той изтърка

тялото си и изми косата си с парфюмиран сапун, внесен от Франция. Човече, на това му се вика живот!

Блажено отпуснат в луксозната вана, той не чу тихото почукване на вратата, затова едва не припадна, когато излезе от банята и се натъкна на цял отбор чакащи усмихнати прислужници. Слава Богу, че бе облякъл плътния халат, който намери окачен в банята.

— Господин Бъбър, сър, за мен е удоволствие — каза бръснарят.

— Чест е да се запозная с вас — усмихна се широко маникюристът.

— С какво мога да ви услужа? — попита пиколото. — Нещо за пиене, например едно шери?

— Да, едно шери — отговори Бъбър малко стеснително.

След по-малко от час триото вече го нямаше, а Джон Бъбър беше гладко обръснат, с почистени и изрязани нокти и с елегантна нова подстрижка. Нямаше пари да им даде бакшиш, но те дадоха да се разбере, че не очакват и не искат нищо друго, освен да предоставят услугите си на героя от полет 104. За бакшиш въобще не можеше да става въпрос. Щяха да се обидят.

Но какво да облече? След по-малко от час Гейл Гейли — красива и известна жена — щеше да го вземе и да го заведе в някакъв шиказен ресторант. Не можеше да влезе там в кадифения халат. Още по-невъзможно бе да навлече дрипите си, освен това забеляза, че вече дискретно ги бяха прибрали, може би за да ги изгорят. Без да очаква нищо, Бъбър отвори гардероба в спалнята.

И там, подредени в редица, висяха престъпно скъпи италиански костюми с етикети, които бяха познати дори на Джон Бъбър. Имаше също сака, няколко палта и шлифери, панталони с маншети. На пода на гардероба стояха строени много чифтове красиви обувки от най-фина кожа, всичките с размер 10Б. На поставка висяха копринени вратовръзки с най-разнообразни цветове и десени. Чекмеджетата бяха натъпкани с бутикови памучни ризи и планини от ново бельо и чорапи. Изведнъж въпросът какво да облече придоби съвсем нови измерения.

Джон очакваше тази вечер със смесица от удоволствие и притеснение. Гейл Гейли беше красива жена, отзивчива и чувствителна, интелигентна, преуспяла и образована — всичко, което би могъл да иска един мъж, дори повече. Но Джон Бъбър отдавна бе изгубил всякакви надежди по отношение на жените. Въпреки това

Гейл изглежда наистина се интересуваше от него като човек, а не просто като някой непознат, който се перчи с взетите на заем украшения на героизма.

Имаше нещо друго, което накара Джон Бъбър да трепне. Той ясно съзнаваше, че тези украшения бяха взети на заем, ако не и откраднати. По право те принадлежаха на един хленчещ дребен мухльо на име Бърни ЛаПланте, който за кратко време бе забравил какво представлява и бе мислил единствено за това какво трябва да направи. Бърни, а не Бъбър, беше истинският герой на полет 104.

Когато се появи, стискайки обувката на Бърни като доказателство, Джон Бъбър нямаше ясното усещане, че краде. Мислеше, че няма да е нещо особено. Не беше очаквал подобен прием. Не вярваше много, много на единия милион долара. С личната мъдрост, придобита от толкова много разочарования, Джон беше убеден, че телевизионната станция някакси ще се измъкне и няма да му даде толкова много пари. Сигурно е просто рекламен номер. Смяташе, че всичко ще свърши за един следобед, че може би ще му дадат най-много неколкостотин долара, а после ще го изпратят да си върви. Беше ноември, зимата бързо настъпваше. С внимателно разпределяне на бюджета и с помощта на бизнеса му с връщането на консервени кутии, с неколкостотин долара щеше да изкара месеци, може би дори до пролетта. Беше се надявал на неколкостотин долара, но Джон Бъбър щеше да се съгласи и на двайсет, и щеше да го сметне за късмет, ако не го изритаха навън или даже арестуваха, че се представя за герой.

Но това! Това беше кралско посрещане! Цял гардероб с вносни дрехи, храна, която не би могъл да изяде и за седмица, апартамент, който би могъл да побере над двайсет бездомни, това надхвърляше всичките му очаквания. Не той го заслужаваше, а Бърни. Бъбър се опита да си представи Бърни ЛаПланте, заобиколен от всичко това и усети да го наляга нещо, което силно напомняше на чувство за вина.

Нямаше представа, че Бърни е зад решетките. Откъде можеше да знае? Очакваше всяка минута Бърни да се появи и да поиска дължимото му, онова, което Джон му бе откраднал. А Джон Бъбър нямаше представа как да се държи с него. Единственото доказателство — обувката, вече не беше притежание на Бърни. Кой щеше да повярва

на него и на налудничавите му претенции? Само аз, помисли си Джон със съжаление. Само аз. А аз съм просто един измамник и лъжец.

Тези мисли го тормозеха, докато се обличаше и внимателно подбираше риза и вратовръзка. Харесваше усещането за чисто бельо и нови дрехи върху кожата. Избра един от костюмите и го пробва — беше му точно по мярка. Изведнъж в тристранното огледало се огледа един непознат. Хубав, добре подстриган и чудесно облечен непознат. Но когато най-сетне Джон го разпозна, той знаеше, че непознатият е измамник и лъжец.

Телефонът иззвъня. От рецепцията го уведомиха, че Гейл Гейли се качва към стаята му. Мисълта за Бърни се изпари от ума на Джон. Сега, когато се погледна в огледалото, беше, за да провери дали косата му е добре сресана и дали сакото му не е набръчкано около раменете. Единствената му мисъл бе да изглежда добре за Гейл. Ако ѝ направеше добро впечатление, може би нямаше да е толкова трудно, когато дойдеше моментът лъжата му да излезе наяве.

Когато отвори вратата на Гейл след около минута, и двамата зяпнаха от учудване. Гейл видя съвсем друг човек от небръснатия, мръсен скитник, на когото беше задавала въпроси по-рано същия ден. Този беше джентълмен — елегантен в скъпите си дрехи, красив и представителен. Косата му беше подстригана добре, по бузите му нямаше четина и за пръв път Гейл видя, че брадичката му има дълбока трапчинка. Само очите му бяха същите — тъмни, замислени, наранени и тайнствени.

Джон видя страхотна, напълно женствена жена, много различна от донякъде агресивната журналистка, която го беше интервюирала същия ден. Гейл Гейли винаги се беше стремяла да потисне чувствеността си на екрана; носеше свободни дрехи или костюми със строга линия, а косата си сресваше свободно. Искаше централно място да заема репортажът. Тази вечер обаче беше облечена главозамайващо, стройното ѝ дълго тяло се подчертаваше от впитата вечерна рокля с набрано квадратно деколте, което показваше ключиците и дългата ѝ шия, а широките шифонові ръкави покриваха гипса на ръката ѝ. Косата ѝ беше сресана назад и вдигната, откривайки съвършено изваяните ѝ черти, подчертани от блестящ грим. Само очите ѝ бяха същите — тъмни, интелигентни, пълни със съчувствие.

Дълго време те само се гледаха един друг, усещайки прилива на енергия помежду им. После Гейл, изведнъж почувствала свян, наруши мълчанието.

— Гладен ли си? — усмихна се тя.

— Винаги съм гладен — той също се усмихна.

— Аз също — призна си тя весело. — Тогава да отидем да хапнем нещо. Долу ни чака кола.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

„Барселона“ е предпочитан ресторант за богатшите и елита на града. Елегантен, изтънчен и кошмарно скъп, с обстановка четири звезди, прочут главен готвач и килер с вина за завиждане, „Барселона“ беше винаги зает седмици предварително и намирането на маса при кратко предупреждение се превръщаше в игра на сила, в сложна парична маневра.

Въпреки това когато следобед Паркър се обади за маса и управителят чу магическото име на Гейл Гейли и вълшебното име на Джон Бъбър, портите се отвориха широко и изведнъж се освободи най-хубавата маса в заведението. По някакъв начин, един Господ знае как, се беше разчуло, че Джон и Гейл ще вечерят тук довечера — разбира се, едва ли управителят беше казал на някого — и просторното помещение се беше изпълнило до крайност с шумни хора във вечерно облекло.

Когато Гейл въведе Джон в ресторанта, всички станаха като един и избухнаха в бурни ръкопляскания. Чуваха се викове: „Браво!“ и „Страхотна работа, Джон!“. Зашеметен от неочакваното посрещане, Бъбър застина на място от смущение и чак след като Гейл леко го побутна по рамото, успя да стигне до масата.

Главният келнер бързо взе салфетката на Бъбър, разтвори я със замах и я разстла върху скута му, а помощник-келнерът с усмивка напълни водните им чаши. Когато, за щастие, и двамата си отидоха, Джон каза тихо на Гейл: „Всички ни гледат.“

Гейл се усмихна развеселена, но и със съчувствие. Той наистина нямаше представа колко е известен, нито колко е скъп на целия американски народ. Дори не мислеше за себе си като за герой. Скромността на този мъж беше така неподправена, така непривична.

— Не „нас“, Джон, а *тебе*. При това, тук са свикнали със знаменитости. В „Макдоналдс“ щеше да е много по-зле.

Но обяснението не успокои Джон Бъбър. Всичко това не влизаше в неговите сметки. Когато се появи с обувката на Бърни и се представи

за героя, не очакваше, че някой наистина ще му повярва. Той знаеше само, че никой не бе видял лицето на спасителя и че на местопроизшествието е намерена едната му обувка. Обувката беше у Бъбър, знаеше някои подробности, които Бърни му беше разказал, та защо да не опита?

Но щом Гейл Гейли му повярва, целият свят също щеше да го направи. Джон беше подценил желанието на обикновените жени и мъже да повярват в герой, човешката им нужда да създават герои, на които да се възхищават. Един поглед из ресторанта и какво виждаме? Посетителите бяха все богати и изтънчени хора, а го зяпаха като хлапаци, хлътнали но някоя звезда.

Сега, когато започна да осъзнава как стоят в действителност нещата, не смяташе, че може да продължава така — да приема всеобщата благодарност и възхищение, без да има каквито и да било заслуги.

— Чуйте, ъ-ъ, госпожице Гейли, аз...

— Гейл — каза Гейл. — Наричай ме Гейл, а не госпожица Гейли.

Не знаеше откъде да започне. Думите не излизаха от устата му както трябва, а той не смееше да я погледне в очите.

— Това не е... Искам да кажа, че исках... наградата... Не мислех... — Господи, стегни се Джон, каза си той строго и почна отначало. — Чувствах се... доста отчаян... Разбирате ли? Просто исках безплатно ядене, може би баня, една нощ в чисти завивки. Не съм искал един милион долара! Двайсет щяха да бъдат достатъчно. Може би петдесет. Какво ще прави човек като мен с един милион долара?

Ако Гейл се беше вслушала в думите му, историята ни можеше да свърши дотук, защото тя притежаваше силен, професионално изострен нюх за човешката психика. При обикновени обстоятелства в накъсаните фрази на Джон Бъбър тя би доловила началото на едно признание и като журналистка от своя ранг щеше да изтръгне истината. Очевидно той се опитваше да ѝ каже нещо.

Но обстоятелствата никак не бяха обикновени. Гейл Гейли бе също жена и сега седеше тук в най-сексапилната си рокля, в този бляскав ресторант, заедно с героя на деня, който освен това беше и много привлекателен мъж. Нима тогава е чудно, че в очите ѝ танцуваха звезди? Или че беше изключила настървената си журналистическа

чувствителност за тази вечер? Или че чу думите на Джон, без да се вслуша в тяхното значение? Отгоре на всичко главният келнер я беше разсеял в същия момент, като подаде и на двамата огромни, подвързани с кожа менюта.

Какво щеше да прави човек като него с един милион долара, искаше да знае Джон. Добре.

— Ами, погледни тези цени и тогава ще си говорим. — Усмихна му се тя през масата.

Бъбър разтвори менюто и прочете няколко реда, без да вярва на очите си. \$24 за предястие? Пържола за \$55 и картофи за още \$9? \$14 за зелена салата и \$6 за чашка кафе? Това беше пълна глупост!

Гейл поръча и за двамата. За себе си избра диви гъби за предястие и печена съомга. За Джон — като начало миниатюрна паела, а после агнешки пържоли; поръча и салата за двамата. Джон Бъбър направи сметката наум. Това най-обикновено ядене възлизаше досега на повече от \$150, без да се броят десертът, кафето, надбавката за заведението или бакшишът. Той затвори очи и се предаде. По-добре въобще да не мисли за това.

Когато Гейл поиска да види листата с вината, главният келнер поклати глава.

— Разрешете на нас, госпожице Гейли. Вашите вина тази вечер ще бъдат подарък от „Барселона“. Ще ви поднесем от най-добрите ни реколти.

— Много любезно от ваша страна, Артуро.

Мъжът се поклони раболепно.

— Не, не, напротив. За нас е удоволствие да ви обслужим.

Горе-долу по същото време, когато Джон Бъбър седеше на тапициран в кадифе стол, облечен в италиански бутиков костюм и дъвчеше салата за \$14 в луксозна обстановка, Бърни ЛаПланте се намираше в ада, облечен в избеляла синкава затворническа униформа, и мрачно се вираше в чиния с лоясало накълцано говеждо върху препечен хляб — класическата любима храна на американците, „барабонки върху бетон“.

По стените около Бърни нямаше копринени тапети, те бяха прост панел, изрисуван с неприлични надписи. Нямаше двойно легло, нямаше брокатени пердета, нито огромен телевизор, който хваща повече от петдесет канала. За Бърни имаше панелна килия, два на три

метра, делена с още един затворник. За Бърни имаше тънък матрак върху дървено легло и скапан телевизор в дневната, без дистанционно и кабелна връзка, и изборът на канала зависеше от най-едрия и гаден злодей, а това никога не бе Бърни ЛаПланте.

Задникът на Бърни не беше облегат върху кадифена възглавничка и нямаше тълпа вечерящи, които да станат на крака и с ръкопляскане да изразят своето одобрение. Бърни седеше неудобно на дълга пейка без облегалка, а събратята му по вечеря бяха все закоравели, безскрупулни мошеници, които биха изтръгнали сърцето ти и биха го изяли, само ако ги погледнеш накриво. Па масата на Бърни нямаше цветя, нито блестящ кристал, нито ножове или пък вилици. В пандиза не дават ножове и вилици, всичко, от супата до печеното, трябва да се яде с лъжица.

Но никого не го беше грижа за Бърни ЛаПланте, забравеният човек, никому неизвестният герой. За целия свят той бе просто още една буболечка, която пълзеше из мравуняка на живота.

Гейл Гейли се облегна назад в стола си и започна да изучава Джон Бъбър. Той я интригуваше и тя копнееше да узнае всичко за него — този странен, срамежлив мъж, който се свиваше винаги, щом станеше дума за героизма му. През всичките си години като журналистка Гейл беше срещала всякакви хора, добри и лоши, добронамерени и безнадеждни, интелигентни и глупави, но никога не бе срещала човек като Джон. Изглеждаше напълно искрен, у него нямаше никакъв фалш.

— Казахте, че не искате един милион долара — усмихна му се Гейл през масата. Светлината на свещите се пречупваше в рубиненочервеното вино в чашите и го караше да искри. Устните ѝ бяха в същия цвят.

Джон Бъбър вдигна поглед от агнешките си пържоли. Думите на Гейл силно го притесниха, но му предоставяха възможност да каже истината. По един или друг начин той трябваше да ѝ подсказе, че не е герой, за каквото го смятаха всички. Тази игра се бе задълбочила прекалено. Беше време да си вдигне чукалата, преди да е станало късно.

В същото време обаче Джон не желаше да загуби доброто мнение на Гейл, което изведнъж бе придобило огромно значение за него. Какво щеше да си помисли за него, когато ѝ кажеше истината? Най-вероятно, че е лъжец и крадец, какво друго би могла да си помисли? Но пък ако ѝ кажеше истината, преди телевизионната станция да му е дала парите, Гейл може би нямаше да му се ядоса толкова. Може би щеше да разбере, че у Джон Бъбър все пак има нещо благородно, че не е напълно безчестен.

— Ами, аз нямам право на тези милион долара — започна той бавно. — Аз... аз... не очаквах... Не очаквах...

— Цялото това обожание? — усмихна се Гейл. — Кара те да се чувстваш като измамник, нали?

Какво знаеше тя за цялата истина?

— Хм... всъщност да! — изтърси той. — Не трябваше да се появявам и да се представям за герой...

Той млъкна, защото някакъв непознат се бе приближил на път към своята маса.

— Вие правите чест на проклетата човешка раса — рече той грубовато, за да прикрие чувствата си. — Аз също можех да бъда в самолета. Или семейството ми.

— Тъ-ъ... благодаря ви — каза Джон.

— Внезапната известност обърква всеки — каза Гейл съчувствено. — *Ти* самият си познавал Джон Бъбър през целия си живот, свикнал си с него, знаеш, че си същото човешко същество, което си бил, преди цялото това вълнение. Затова се чувстваш като измамник...

— Да — каза Бъбър и щеше да каже още, но Гейл продължи да говори.

— ... който е недостоеен за проявеното към него обожание. Това е съвсем човешко — Гейл усети внезапно желание да се пресегне и да стисне съчувствено ръката му, но се въздържа. Не беше сигурна как Джон ще възприеме жеста ѝ. Не беше сигурна и как *тя* самата би възприела жеста. Приятелство — да, но нима не беше и нещо повече? Гейл не можеше да отрече, че Джон Бъбър я привлича, но дали я привлича като мъж или като мъжа, който бе спасил живота ѝ — тя все още не знаеше. За момента обаче той представляваше новинарска сензация, а тя беше журналистка и Гейл реши да не забравя този факт.

Изведнъж над масата им увисна тежък мирис на силен парфюм. Джон Бъбър вдигна поглед и видя загърнатата с норка и окичена с диаманти жена на около шестдесет години, която се бе надвесила над него в очакване да ѝ обърне внимание.

— Ще даря половин милион за благотворителни цели от ваше име, господин Бъбър — изгука тя. — Какво ще кажете за малки животни?

— Малки животни ли? — повтори озадачено Джон.

Жената взе въпроса за утвърдителен отговор.

— Знаех си, че човек като вас не може да не боготвори малките животни. Господ да ви благослови, господин Бъбър.

Тя се обърна към Гейл, а блясъкът от нейните накити беше почти ослепителен.

— А вие, скъпа, правите толкова много за жените.

След което тя махна за сбогом с пълничките си пръсти, на които проблясваха поне двадесет и пет карата, прошумоля с тафтената си рокля и си отиде, оставяйки Джон Бъбър със замаяна глава.

— Сериозно ли говореше? — попита той Гейл с широко отворени очи. — Ще даде половин милион долара? От мое име?

Той нямаше дори бегла представа за истинската си сила, колко странно? Нямаше абсолютно никакви лични цели. Усмивка огря лицето на Гейл. Появиха се трапчинките ѝ, които трепкаха, също като скъпоценните камъни на светската дама.

— Ти си знаменитост, Джон — каза му тя. — Хората ще искат да ти угодят или да те използват. Може би и двете.

Джон Бъбър кимна и се върна към агнешките пържоли. Но дъвчеше механично, без да усеща вкуса им. Гейл му беше представила една напълно нова версия. Човекът знаменитост бе различен от другите хора; със славата идва силата, но също и отговорността. Нямаше да е толкова просто ей така — да се откаже от геройството. Бяха намесени и други неща, за които дори не беше подозирал. Гейл му бе дала много материал за размисъл.

Привършиха вечерята си в пълно мълчание. Гейл не поде разговор, защото виждаше, че Джон размишлява усилено. Тя предположи — не без основание, — че той осмисля всичко, което бе преживял, видял и чул тази вечер. Има и още, каза си тя, като запази тайната за себе си. Щеше да му каже по-късно и с нетърпение

очакваше да види реакцията му. Тази история придобиваше все нови и нови измерения. Тя наистина беше онази новина, която винаги бе искала да разкрие и представи, истинска картина на човека в най-хубавите му страни, пример, който да повдигне духовете и да накара всички да осъзнаят, че когато се отхвърли егоизмът, животът се обогатява с вълнуващи мигове.

Когато Гейл плати сметката с банкнотите, които бе взела от службата, Джон загуби ума и дума. Той преброи \$350 върху масата, които щяха да са далеч повече, ако „Барселона“ не беше платила виното. \$350! За едно ядене на двама души! Това беше направо престъпление. Единственото, за което мислеше сега, беше колко бездомни хора могат да се нахранят за \$350, а те наистина бяха много.

Станаха да си вървят и главният келнер притича с пелерината на Гейл и палтото на Джон. В същото време всички мъже и жени в ресторанта се изправиха и започнаха да ръкопляскат, докато двойката излизаше, както бяха ръкопляскали и при влизането им. Ръкоплясканията продължиха, докато Джон и Гейл се загубиха от погледите им.

Пред ресторанта имаше цяла тълпа. Всеки жълт вестник в града бе изпратил фотограф и репортер. Всеки национален вестник и всяко списание с представителство или дори само бюро в Чикаго бяха пратили по някого, въоръжен с електронни светкавици и разнообразна апаратура. Щом зърнаха Гейл и Джон, светкавиците засвяткаха, обективите защракаха и репортерите започнаха да задават на висок глас въпросите си.

— Ей, Джон! Насам, Джон! Как се чувстваш като герой?

— Ей, господин Бъбър! Какво ще правите с всичките пари?

А от тълпата почитатели се чуваха викове „Обичам те, Джон!“, „Обичаме те, Джон!“ и „Господ те обича, Джон!“

Зад редиците от репортери бяха микрофоните и видеокамерите на другите средства за масова информация. А по краищата, държана назад от полицията, стоеше тълпа от зяпачи и запалянковци, които чакаха да хвърлят дори бегъл поглед на своя идол.

Когато двамата се опитаха да стигнат до колата, голяма вълна от репортери, оператори, фотографи и зрители се заблъскаха напред. Това беше жива верига от блъскащи се и крещящи хора, които образуваха стена между Гейл и Джон, и сигурността на лимузината. Джон Бъбър

настръхна от притеснение, а Гейл беше избутана встрани и потопена в морето от крещящи журналисти.

Полицията незабавно се намеси като обгради двамата и бързо ги поведе към чакащата лимузина. Джон Бъбър тръгна с тях механично, главата му се въртеше, а очите го боляха от блясъка на светкавиците. После изведнъж Джон спря.

Най-отзад в тълпата той видя няколко бездомни, които се криеха в сенките, срамувайки се да излязат напред. Но те също му ръкопляскаха, усмихваха му се и вдигаха палец към него. В края на краищата той беше един от тях и те се гордееха с него.

Сред тях Джон забеляза млад мъж, облечен в дрипи и с увита в старо вълнено кепе глава. Той стискаше торба за боклук, пълна с консервени кутии, които щеше да продаде във „Вторични суровини“ за един-два долара. Бъбър се взря в него. Все едно се гледаше в огледало. Вчера този мъж можеше да бъде той. Единствената разлика между тях беше обувката на Бърни ЛаПланте.

— Хайде, Джон! — повика го Гейл, опитвайки се да го освободи от лапите на тълпата и да го качи в колата.

Но Бъбър дори не я чу сякаш Гейл престана да съществува, сякаш присъстваха само той и тълпата от хора. Обърна се към тях и вдигна ръце във въздуха.

— Ей, ей! — извика той. — Ей, по-спокойно!

Тълпата се люшна колективно назад да му направи повече място и всички впериха очи в Бъбър, очаквайки думите му. Той ги огледа сякаш бяха негови стари приятели, дори роднини. После погледът му се спря върху млада жена, която държеше тефтерче, и каза:

— Искате ли да ви се разпиша? Как се казвате?

Момичето не можа да повярва на късмета си. Героят ѝ говореше, а беше толкова *красив*! Толкова божествен! Тя усети как коленете ѝ се разтреперват и успя само да промълви:

— С-с-силвия.

— Силвия — повтори Джон и се усмихна, гледайки я право в очите. — Ако се подпиша, ще ми направиш ли една малка услуга?

Онемяла, младата жена можа само да кимне. Други хора започнаха да му подават различни хартии за автограф — вестници, списания, бележници, какво ли не. И докато Гейл наблюдаваше изумена, Джон Бъбър подписа всичките.

— Ето какво искам от вас — каза той с тих и приятелски тон на тълпата, която следеше всяка негова дума, — ако можете, да помогнете на Силвия да събере малко одеяла. Стават и използвани, да речем петдесет, които да занесете на хората на ъгъла на Пета улица и Гранд. Да им ги раздадете.

Камерите не спираха да снимат, а репортерите напиреха. Това беше нещо ново.

— На Пета и Гранд? — попита едно дебело момче.

— Има предвид бездомните — уведоми го кльощавият му приятел. — Скитниците.

Джон Бъбър леко поклати глава при тази дума.

— Нощем там става студено през нощта. А и *вие* ще се почувствате по-стоплени за всеки човек, на когото дадете одеяло.

Изумлението на Гейл прерасна в почуда. За пръв път, откакто го беше срещала, чуваше този властен тон. Сега той изглеждаше съвсем различен от непохватния мъж, който бе седял срещу нея на вечеря. Това беше мъж с авторитет. Мъж, който, попаднал в съответните обстоятелства, би се превърнал в герой.

В лимузината Джон се обърна към Гейл и срамежливо се усмихна.

— Сигурен съм, че ще го направят — каза той. — Обзалагам се, че ще им занесат одеяла.

Гейл просто кимна, все още впечатлена от тази проява на кротка сила, към която той бе преминал с такава лекота.

Когато стигнаха хотел „Дрейк“, Гейл без да се замисля, излезе от колата заедно с Джон. Първоначалните ѝ намерения бяха други. Ставаше късно, тя беше изморена, ръката отново почваше да я боли, а Джон Бъбър бе зрял човек, който сам можеше да намери пътя до асансьора. Лимузината щеше да я откара до самата ѝ врата само за минути.

Въпреки това тя прекоси внушителното хотелско фойе заедно с него и те отново станаха център на вниманието. Изглежда, всички в Чикаго ги познаваха и искаха да говорят с Джон Бъбър.

Изведнъж от въздуха изникна красива блондинка с дълги крака, дълбоко деколте и тяло, за което сякаш нямаше покой. Тя приближи с кръшна походка и буквално се прилепи до Джон.

— Възбуждащо! — замърка тя. — Извършили сте нещо толкова възбуждащо! Вие сте светец, Джон Бъбър.

Гейл беше наясно, че тя напълно разбира как ще въздействат върху Джон закръглените ѝ тежки гърди и намека в думата „възбуждащо“. „Светецът“ не можеше да откъсне очи от тях. Физическата ѝ предизвикателност бе почти осезаема.

— Ъ-ъ... не... — запелтечи Бъбър. — Но... аз... ъ-ъ... дали не бихте подкрепили... подкрепили... ъ-ъ... една програма в полза на нуждаещите се и...

Гейл не можеше да търпи повече.

— Джон, сигурна съм, че тя би подкрепила почти всичко — избухна тя и като го хвана под ръка със здравата си ръка, го отведе оттам. — Май няма да е зле да те изпратя до стаята ти. Нещо като бодигард, за да съм сигурна, че няма да ти се случи нещо.

Отвеждайки Джон до асансьорите, Гейл повика един от тях, набута го вътре и твърдо препречи пътя на други желаещи да влязат. Двамата се качиха сами.

Вече вътре в асансьора, Гейл се отпусна малко. Виждаше смешната страна в положението, доста забавно бе как блондинката се нахвърли върху замаяния герой. Тя се засмя и изпъчи гърди към Джон Бъбър, като имитираше бюста на блондинката и неговото заекване.

— Ъ-ъ... ако можете... просто да подкрепите... ъ-ъ... една малка самолетна площадка...

Но Джон не се смееше. Лицето му почервения от притеснение, а гласът му стана плътен, докато се бореше да намери думи.

— Измина доста време откакто... съм получавал... подобно... внимание. Вече няколко години.

Години! Смехът замръзна на устата на Гейл, а очите им се срещнаха и не се разделиха.

— Години? — прошепна тя.

Той кимна.

— Ще имаш много подходящи случаи — каза тя меко.

Мигът бе зареден с възможности. Привлекателен мъж, привлекателна жена, привлекателен миг, движещ се асансьор. Двамата съвсем сами в тясно ограничено пространство. Кой би ги обвинил, ако телата им случайно се докоснат? Вие не бихте го направили, нито аз.

— Гейл, ти си много мила — каза Джон с напрегнато изражение на лицето. — Не бих искал да те нараня... по какъвто и да е начин.

Тя се вгледа дълбоко в очите му.

— Зная, Джон — каза приглушено.

Той се бореше със себе си; копнееше да я докосне, но се чувстваше като последен мерзавец.

— Ти мислиш, че съм ти спасил живота. Не мога да се възползвам...

— Но ти *наистина* ми спаси живота! Това съм аз! Аз съм тази, която ще се възползва! Журналистка съм, Джон, опитна професионалистка. Не мога...

Беше твърде късно за обяснения. Устните им се срещнаха и Джон притисна Гейл здраво в прегръдките си, докато целувката проучваше възможностите на допира им. Телата им така естествено се разтопиха едно в друго с нея, примесена с копнееща жажда.

Изведнъж Джон се отдръпна и рязко прекъсна прегръдката им. Лицето му беше разкривено от терзание, а гласът му приглушен.

— Аз... не... аз... нямам право...

— Не! — избухна Гейл. — Аз нямам право! Ти си *новинарска сензация!*

Думите прерязаха Джон Бъбър като нож.

— Точно така, новинарска сензация — прошепна той.

Бяха пристигнали на етаж. Гейл го избута във вратата на асансьора и тогава се сети за скъпоценната си тайна. Сега беше най-подходящият момент да каже.

— Знам истината, Джон — започна тя делово, а той се сепна, ококорил очи. За какво говореше тя?

— Утре ще посрещна няколко души от твоята част във Виетнам. Ще ги интервюирам на живо в пряко предаване за няколко канала! — Гейл Гейли едва сдържаше вълнението си.

— Виетнам! — зяпна Бъбър смаян.

Гейл се усмихна радостно. Щеше да бъде едно от най-големите постижения в кариерата ѝ. Може би дори най-голямото.

— Лека нощ, Джон — каза тя със сладка усмивка и вратата на асансьора се затвори.

Дълго време Джон Бъбър стоя, загледан във вратата на асансьора, без да направи опит да се прибере в апартамента. В какво се бе

забъркал? Нещата вървяха към пълна катастрофа. Виетнам! Боже господи!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Джон Бъбър откри, че му е трудно да заспи. Той лежеше в разкошното си двойно легло в луксозната мансарда и не можеше да спре да мисли за събитията от този натоварен ден и вечер, които толкова промениха живота му. Всичко стана толкова бързо, че той все още се опитваше да си изясни положението. Първо, интервюто с него по обяд в емисията на Канал 4, после му предоставиха този невероятен апартамент, всичките тези подаръци и дрехи, след това — вечерята с Гейл, където за пръв път видя как се отнасят хората към него, как го боготворят като някакво божество. Не можете да вините Джон, че беше объркан.

А после самата Гейл, толкова красива и интелигентна, но въпреки това очевидно толкова привлечена от Джон Бъбър. Тя също го бе гледала с някаква почит, за която той нямаше заслуги и за която не бе никак достоен. Не можеше да забрави меките ѝ устни; все още ги усещаше притиснати към търсещата му уста. Тялото му помнеше извивките на стройното ѝ фино тяло, прилепнало към неговото и изгаряше от желание да го усети отново до себе си. Но знаеше, че е безнадеждно. След като откриеше що за човек е Джон Бъбър в действителност — измамник, който далече не е герой — какво друго можеше да направи, освен да извърне глава с отвращение?

И каква беше тази работа с неговия взвод от Виетнам? Тя бе казала, че ще ги интервюира за неговото минало? Въпросът само увеличи притесненията му; мисълта какво щеше да донесе утрешният ден караше Джон Бъбър да се мята из чаршафите от перкал, докато най-после в около 4 часа сутринта заспа неспокойно.

Сънува, че се вози в увеселително влакче, само че то никога не се изкачваше. Вместо това се спускаше, набираше скорост и се плъзгаше надолу все по-бързо. Чу вик, но тъй като беше единственият човек във влакчето, викът сигурно идваше от собственото му гърло. Отчаяно искаше да слезе, да спре, но машината се движеше прекалено

бързо. Ако скочеше, щеше да се убие. Можеше единствено да се държи за предпазната релса и да пиши. И да се надява влакчето да спре.

Джон Бъбър спа до много късно сутринта и се събуди, чак когато Гейл се обади от телевизионната станция, за да каже, че го чакат в Канал 4 след час и че изпраща кола да го вземе.

— Запомни, не говори с никого, Джон. Репортерите ще те следват навсякъде като лешояди. Няма да те изпускат от очи, но не им обръщай внимание, не отговаряй на никакви въпроси.

Бъбър стана от леглото доста замаян и прекара цели дванайсет минути под душа, като остави горещата вода да изтръгне умората от тялото му. После завъртя крана за студената вода и стоя, треперейки, под струята, докато ледената течност напълно го разбуди. Когато излезе от банята, на масата го чакаше парещо кафе и чиния топли кроасани с вносен конфитюр.

Не беше в състояние да хапне каквото и да било, но пое няколко глътки от горещото кафе. На подноса имаше и няколко вестника: местните ежедневници, един от национален мащаб и „Ню Йорк Таймс“. Джон погледна заглавията и се намръщи.

ДНЕС ГЕРОЯТ ПОЛУЧАВА ЕДИН МИЛИОН, прочете на първа страница на „Чикаго Хералд“, ПОСРЕЩАНЕ НА ГЕРОЯ С МИЛИОН ДОЛАРИ, пишеше „Чикаго Кларийн“. Дори съдържаният „Ню Йорк Таймс“ представяше историята на първата си страница, в долния десен ъгъл. А „САЩ днес“ беше отпечатал огромно заглавие в червено, бяло и синьо през цялата горна половина на вестника — АНГЕЛЪТ ОТ ПОЛЕТ 104 ПОЛУЧАВА КЛЮЧА ЗА РАЯ. Имаше и снимка на Бъбър, който излиза от ресторанта предната вечер с изражение на подплашен заек под светкавиците, докато тълпата настъпва.

Господи, помисли си Джон, и хвърли вестниците настрана. Как, по дяволите, мога да спра това? Трябва да говоря с Гейл, преди да се е задълбочило.

Той огледа гардероба и грижливо подбра дрехите си, като взе онова, което смяташе за най-евтино облекло, защото най-вероятно щеше да го носи с години напред. След като си признаеше, те нямаше да му обърнат повече внимание и луксозните италиански костюми щяха да се върнат в гардероба. Не искаше да отмъква от Новините на Канал 4 повече от онова, което беше на гърба му. Ако Джон Бъбър знаеше, че спортната риза струва \$250, панталоните \$275, а сакото

\$900, или че тънкият шлифер, който наметна отгоре, беше цели \$1000 на едро, сигурно щеше да отиде до телевизионната станция увит в кадифена хотелска хавлия.

Джон се надяваше да стигне до Гейл преди предаването, но беше невъзможно. Телевизионната станция напомняше на лудница. След като видя момчетата от старата си част, които вече се бяха събрали в студиото, всичко друго изскочи от ума на Бъбър. Това бяха момчетата, редом с които се беше бил, братя по оръжие, които не бе виждал от години и когато Том Уелър му протегна плещестите си ръце, Джон се затича и двамата мъже се прегърнаха, а по бузите им закапаха сълзи на щастие. Тук беше и Чарли Бейкън, и много други. Бъбър беше толкова развълнуван, че едва можеше да говори.

Усети, че Гейл Гейли наблюдава срещата им с навлажнени очи, макар и усмихната. Тя ги остави петнайсет минути да се видят, но студийното време беше скъпо и скоро камерите започнаха да предават.

— Преди повече от двацет години — разказа Гейл, — веднага след завършване на гимназията, когато е бил на седемнайсет, Джон Бъбър вече е бил изключителен. Доброволец сред мобилизираните за редова служба, той е бил най-младият войник в своя взвод във Виетнам.

Том Уелър, едър чернокож на около 40 години, пръв даде интервю. Той беше получил тежко нараняване, когато взводът попаднал в засада по време на патрул, и насмалко не бе загубил живота си. Гласът му стана леко дрезгав, докато разказваше историята си.

— Пробудих се в лазарета и гледам до мене войника, дете беше с мен, когато ни спипаха, и когото мислех за мъртъв. Лежеше на съседното легло. Та го питам: „Как се озовахме тук, братко? Да не сме мъртви?“, а той ми вика: „Оня щур бял Джони Бъбър се върна за нас, измъкна ни.“ — Уелър погледна право в камерата. — Трябваше да го представят за медал — каза той твърдо, — но съдба. Наоколо нямаше офицери, които да видят какво е направил.

Марли Бейкън беше следващият, който застана пред обектива на Мъки.

— Този боец се върна през тинята и ни измъкна оттам, един по един, шест човека. Ей, хич не ме учудва, че именно Джони Бъбър е влязъл в онзи самолет!

Беше великолепно телевизионно предаване, което можеше да разплаче дори камък. Среща след двадесет години на бойни другари, които бяха воювали в една кървава, безполезна война. Човек, който се бе оттеглил от света, когото светът беше загърбил от много години, се появяваше, за да извърши най-безкористната постъпка, да рискува собствения си живот, за да спаси другите. А сега и свидетелствата на приятелите му отпреди двайсет години, които бяха дошли да кажат, че Джон Бъбър винаги е бил герой, че полет 104 не е нещо ново, а просто нов пример за присъщия му героизъм.

— След вълнуващата им среща — разказа Гейл, — другарите на Бъбър наблюдаваха, докато директорът на станцията Чарлс Сампсън Уолас връчи на Бъбър чек за един милион долара.

Джон Бъбър не беше очаквал, че парите ще му бъдат предадени пред включените камери. Бе се надявал да си признае пред Гейл, преди да настъпи моментът, но никой не му даде тази възможност. А сега беше твърде късно. Можеше само да приеме огромния чек и да се усмихне широко в обектива. Но в ума му започна да се заражда план, който поне до известна степен щеше да облекчи измамата му.

— Докато Бъбър реагира на внезапното си забогатяване, се получи вестта, че военният министър в отговор на спешна резолюция на Сената е удостоил Джон Бъбър с Почетния медал — Гейл Гейли не можеше да удържи вълнението в гласа си, изпълнена с трепет, че е част от това събитие, развълнувана за себе си и за Джон. — Медалът се дава за службата му във Виетнам преди повече от двадесет години, за героизъм, който не е бил признат навремето, защото не е бил видян или докладван от висшестоящ офицер. По-късно говорих с него за внезапната промяна в положението му.

Лицето на Джон Бъбър — скромно, симпатично, но въпреки това с изявена мъжественост — изпълни екрана. Когато започна да отговаря на въпросите на Гейл, гласът му беше мек и неуверен, но докато говореше, сякаш набра целеустременост и авторитет, и прозвуча силно.

— Ами, аз... не се чувствам... добре с всичките тези пари, госпожице Гейли. Това са твърде много пари за един човек. Смятам да ги даря... да даря повечето от тях на различни организации като тази на бездомните ветерани и други такива, и да създам някои програми в помощ на хората. Защото, когато си навън на студа, както бях аз, по улиците, или спиш под някой мост или в колата си, най-лошото, дори

по-лошо от глада и студа, е усещането... че си просто напълно... ненужен. Че никой на света не го е грижа за теб. Никой не те чака, никой не те иска.

Чъки даде в съвсем едър план лицето и невероятно тъмните, невероятно тъжните очи, в които се четеше огромна болка. Тези очи бяха видели толкова много безсърдечие, толкова много безразличие от страна на онези, които имаха достатъчно, но не искаха да се разделят с нищо, толкова много жестокост, проявявана от силните към по-нещастните от тях. Въпреки това те не изразяваха пълно разочарование; в тях блещукаше надежда, радушност и героизъм.

— Предполагам, че когато... когато го извърших... се опитвах да спася преди всичко собствения си живот — продължи Джон Бъбър и това беше самата истина. Нямаше предвид полет 104, въпреки че зрителите не знаеха това. Говореше за самия себе си и за своя план. — Опитвах се да се свържа отново с хората... да стана част от цялото. За да успеете, трябва да помагате на хората, да имате своя роля. Дори ролята да е съвсем скромна, това ви дава самочувствие.

— Попитах Джон Бъбър за Почетния медал — чу се гласът на Гейл зад кадър, докато камерата се задържа върху искреното лице и сериозните очи на Джон.

— Що се отнася до медала... този медал е за нещо, което аз и моите другари направихме преди почти двайсет години във Виетнам. Така че ако днес съм герой от войната, тогава съм бил такъв и миналата седмица, когато продавах консервени кутии и спях в колата си. Когато нямах медал. Не мисля, че медалът прави героя. Не са необходими картечен огън или горящи самолети, за да... бъдеш храбър. Хората извършват геройства всеки ден, само че няма кой да ги заснеме или да ги удостои с награда. И в малките неща се крие героизъм. Да помагаш на някого, ден след ден, ежедневно да даваш по малко от живота си, вместо целия наведнъж... за да помогнеш. Може би... може би всички ние сме герои.

Докато монтираше филмовия материал, Джоан Айзакс леко подсвирна. Обърна се към Гейл и я видя да бърше една тайно отронила се сълза.

— И на живо ли е същият? — попита тя. — Толкова готин?

Гейл кимна с усмивка.

— Доста е... изключителен — каза тя ласкаво.

В гласа и лицето ѝ имаше нещо, някаква лъчезарност, която тутакси задейства интуицията на Джоан.

— Да не би... да си го свалила? — попита тя Гейл, а гласът ѝ се издигна до писък.

— Не ставай смешна — Гейл извърна лице, за да не може Джоан да види очите ѝ. — Аз съм журналистка.

— Журналистите нямат ли хормони?

— Журналистите трябва да се издигат над хормоните си — отговори Гейл тихо и Джоан, която усети, че темата е чувствителна, се обърна към монитора и контролното табло.

Монтираната лента беше невероятен телевизионен материал и докато го гледаше, Уолас, директорът на Канал 4, си каза: „Този е неподправено чудо.“ В главата му започна да се заражда една идея, която щеше да донесе на телевизионната му станция още повече слава, както би се изразил самият той.

Из цяла Америка зрителите бяха затрогнати от честността и скромността на Джон Бъбър. Джон ЛаПланте гледаше предаването в дневната и забеляза, че майка му хлипа. Дори киселият недоверчив Елиът беше трогнат. Дона О'Дей гледаше в спалнята заедно с приятеля си, и в гърлото ѝ заседна буца при проявата на толкова честност, пълна противоположност на виновните мошеници, които трябваше да защитава всеки работен ден. Чик гледаше предаването в бара „Шадоу Лаундж“, докато лъскаше чашите. Дори президентът на Съединените щати гледаше програмата и докато слушаше, потърси ръката на дървата дама на републиката. В очите на президента блестяха сълзи.

Единственият човек, който видя интервюто с Джон Бъбър, без да се развълнува, беше Бърни ЛаПланте, който беше и единственият човек, който знаеше истината за Бъбър. Беше се терзал, обхванат от мъчителна агония, докато гледаше как в ръцете на Джон Бъбър сложиха чек за един милион долара, пари, които бяха по право негови, но благочестивите думи на Бъбър за героизма не можа да понесе. Това направо извади Бърни от равновесие.

— Всички значи сме герои, а? — озъби се той на телевизора в салона. — На бас за петдесет долара, че тоя задник никога не е бил във Виетнам.

Един друг затворник, приблизително два пъти по-едър от Бърни, се обърна към него, а осеяното му с белези лице се сбръчка

застрашително.

— Затваряй си плювалника, боклук! Тоя човек е герой, а ти си просто едно цинично лайно.

Бърни също се навъси и тъкмо щеше да си отвори отново голямата уста, което без съмнение щеше да доведе до размазването му като муха, или разкъсването му на парчета, когато беше спасен от звънеца. Или по-скоро от надзирателя.

— ЛаПланте, Бърнард! — изрева той. — ЛаПланте?

Бърни посочи с пръст хилавите си гърди.

— Аз ли?

— Гаранцията ти е уредена, шефе. Хайде, да вървим.

Гаранцията? Как е възможно гаранцията му да е уредена? Тя беше определена на двайсет и пет хиляди долара, което означаваше, че някой трябва да е дал две хиляди и петстотин долара в брой, американски пари, преди поръчителят на гаранцията да внесе останалите деветдесет процента. Кой би дал две хиляди и петстотин за Бърни ЛаПланте? Бърни се сети единствено за Евелин, но не беше възможно. Първо, той не искаше Евелин и особено Джон да разберат, че е в дранголника. И второ, дори Евелин да имаше излишни два и половина бона, което беше изключено, тя щеше да ги спести за колежа на Джон. Не би ги похарчила, за да осигури временната свобода на такъв ненужен човешки боклук като Бърни.

Тогава кой би могъл да бъде? Имаше само един отговор. Съдията сигурно се е размекнал и е намалил гаранцията.

Светкавичната мисъл на Уолас прескочи границата между информационна емисия и телевизията на живо. Очевидно привлекателността на Джон Бъбър за зрителите нямаше граници, така че защо да не устроят специално шоу в най-гледаното време? Беше просто: ще съберат оцелелите от полет 104 за възстановка на катастрофата и Джон Бъбър ще повтори героичните си спасителни операции, така че публиката сама да види как се е развила драмата. На Уолас страшно му хареса, идеята беше сензационна. Тъй като беше шеф, не се налагаше да иска ничие разрешение. Можеше просто да задвижи машината.

Джон Бъбър чу за пръв път за озарението на Уолас, когато видя рекламата за предаването върху широкия екран на телевизора в спалнята си.

Първо екранът се изпълни с колаж от филмов материал, заснет на местопроизшествието, състоящ се от Образа, кадри на самия Бъбър преди и след превъплъщението му, постигнато с добрата подстрижка и новите дрехи. А на фона на грандиозна музика един говорител възкликна: „Самият Джон Бъбър! На живо, заедно с двадесет от оцелелите пътници от полет 104! Наблюдавайте как действителните участници ще възстановят ужасяващата драма вътре в самолета!“

Какво по дяволите? Какво ставаше тук? Бъбър се втренчи изумено в екрана.

— От тъмнината, от огъня — рецитираше говорителят, сякаш четеше от Стария завет, — от ужасяващия кошмар се появи „Ангелът на полет 104“. Джон Бъбър спаси петдесет и четири души. Това е неговата и тяхната история, една драма с участието на действителни хора, които наистина са изживели тези страховити моменти. Без грим, музика или актьори. Това е истината! Четвъртък вечер. Канал 4. Не го изпускате!

По дяволите. Със свито сърце Бъбър вдигна телефона и набра номера на Гейл в студиото. Той се разкъсваше между гняв и изумление, но преобладаващото му чувство беше ужасът. Когато не успя да се свърже с Гейл, той говори вместо това с Джим Дийкинс, като го уведоми с доста категоричен тон какво мисли по въпроса.

— Разтревожен ли! За какво е разтревожен? — попита Уолас.

Дийкинс сви рамене. Той лично не изгаряше от възторг но това начинание. Смяташе, че Уолас е попрекалил с тази възстановка.

— Каза, че не е актьор.

Уолас ухапа силно лулата си.

— Не му и *трябва* да е актьор! Точно там е работата. Той е истински герой, трябва само да се държи като истински герой. В това е красотата на идеята, нейната *свежест*. Тя обади ли му се?

Дийкинс посочи с палец към личния кабинет на Гейл Гейли, където Гейл все още стоеше на телефона и се опитваше да убеди Джон Бъбър да участва в шоуто.

— Сега говори с него.

Уолас се намръщи.

— Платихме му един милион долара. Би трябвало да ни сътрудничи, да си вдигнем малко рейтинга.

Гейл влезе в кабинета на Дийкинс.

— Как мина? — попита директорът на Новини.

Гейл кимна и каза:

— Ще го направи. — После се обърна към Уолас и добави укорително. — Но наистина трябваше първо да го попитате.

— Можеше и да откаже — изтъкна Уолас.

На Бърни му трябваха около четиридесет минути, за да предаде затворническия комбинезон, да облече собствените си дрехи и да изхвъркне от проклетия затвор. Пред затвора го чакаше неговата адвокатка Дона О'Дей в малката си Хонда. Прав бях, каза си той, сигурно съдията е намалил гаранцията.

Дона погледна Бърни покрусено. Колкото и да е невъзможно, той изглеждаше дори още по-зле от последния път, когато го беше видяла. Нуждаеше се от обръсване и подстрижка, освен това беше изгубил няколко килограма в затвора. Раменете му бяха по-приведени от всякога, а сакото му висеше свободно на мършавото тяло. На челото му сякаш беше изписано „неудачник“.

Бърни се качи в колата и помоли адвокатката си да го остави при Детската болница. Дона кимна и започна да се промъква предпазливо през натовареното градско движение.

— Трудно им е да ви свържат с кражбата на онези кредитни карти. Може да им се наложи да оттеглят обвиненията — каза Дона. Гейл Гейли не искаше да им сътрудничи и продължаваше да настоява, че кредитните й карти са изгорели заедно с чантата й при пожара и експлозията на полет 104. Без официална жалба от потърпевшия, полицията не можеше да направи нищо. Бяха с вързани ръце.

— Значи затова намалиха гаранцията, така ли? — попита Бърни.

Изведнъж лицето на Дона О'Дей придоби неловко изражение.

— Не са я намалявали — отговори тя тихо. — Казах ви, че няма да я намалят, ако не им кажете истината откъде сте взели кредитните карти.

Бърни ЛаПланте сви рамене и набърчи раздразнително лице.

— Казах им истината поне петдесет пъти! Как ме измъкна?

Младата жена прехапа долната си устна и пое дълбоко дъх.

— Взех заем срещу колата и компютъра си — каза тя, дълбоко притеснена.

Бърни се обърна и я зяпна.

— Какво-о-о? — попита той.

Тонът на Дона беше отбранителен.

— Вдъхнових се от героя, как той се жертва за другите, как рискува...

— Този мошеник те е *вдъхновил* да дадеш заем от цели две хиляди и петстотин долара на човек, който е уволнен? — избухна Бърни. Насмалко да получи апоплектичен удар, толкова беше ядосан. — Човек, който, както сама казваш, най-вероятно ще излежава присъда? Нали си адвокатка, за бога! Би трябвало да имаш *реална преценка* за нещата!

Очите на Дона се изпълниха със сълзи, но тя ги сподави с достойнство.

— Е, както обичате да изтъквате, господин ЛаПланте, аз имам сравнително малък опит. В този случай моята наивност явно е работила във ваша полза.

Като я погледна остро, Бърни осъзна, че младата жена е съкрушена и на ръба на сълзите. Не трябваше да се държи така безчувствено, така грубо.

— Всъщност си права — каза той по-спокойно. — Радвам се, че ме измъкна. Много съм ти признателен. И за бога, вече можеш да ме наричаш Бърни, след като ти дължа две хиляди и петстотин долара.

— Видях доклада на инспектора по надзора — каза Дона. — Не знам какво сте му казали, но не е особено благосклонен.

— Тоя тип е идиот! — отвърна презрително Бърни.

— Защо ще ви оставям при Детската болница, господин... Бърни? — попита Дона. — Да не би синът ти да е болен?

Бърни поклати глава и лицето му се помрачи.

— Видях по телевизията, че оня задник, дето върши добрини, ще посети болните деца в три и половина.

Дона го зяпна разтревожено. Какво беше намислил?

— За Джон Бъбър ли говорите? Господин... Бърни, ти си освободен под гаранция! Не мисля...

— Слушай, тоя тежкар не само ми дължи милион долара за обувката, ами представлява заплаха за обществото! Виж какво е направил с теб! Той влудява хората!

Дона О'Дей поклати мълчаливо глава. Не можеше да спори с този обхванат от мания дребосък, но въпреки всички разумни доводи против, тя спря Хондата пред Детската болницата и видя как Бърни ЛаПланте притича по стълбите и влезе през въртящата се врата. Дона се боеше, че клиентът ѝ ще създаде и ще се забърка в неприятности от всякакъв род, но нямаше начин да разубеди господин ЛаПл... Бърни.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Бърни ЛаПланте се заскита по коридорите на Детската болница без цел и посока. От време на време надзърташе в някое отделение и всеки път се отдръпваше ужасен. Страданието, което видя, беше смазващо. В отделението за изгаряния например децата бяха невероятно обезобразени, с безизразни лица и очи без очни кухини или клепачи. Имаше стаи, в които децата лежаха неподвижно в леглата си, свързани с поддържащи живота системи, към банки с животоспасяващи интравенозни течности, а всяко незначително вдишване се изписваше на пиукащи без прекъсване монитори. Цялата болница с всички тези гледки и миризми на антисептици, инфекции и смърт го отвращаваше и отблъскваше. Бърни ЛаПланте не ставаше за милосърдна сестра.

Не искаше да гледа тези тежко болни деца, не искаше да присъства на страданията им. Бърни беше тук единствено, за да се изправи пред Джон Бъбър и да потърси правата си.

Докато се разхождаше по коридорите, забеляза как сновящите сестри го гледат подозрително. Бърни осъзна, че едва ли има приличен вид. Не беше бръснат, дрехите му бяха омачкани, а киселата нечиста воня на затвор може би още се излъчваше от него. Опита се с ръце да приглади косата си и да си придаде по-представителен вид, но това беше умряла работа.

Зави зад един ъгъл и се озова пред друго отделение — отделение за тежко болни деца, чиито изгледи за възстановяване или дори оцеляване бяха твърде малки или нищожни. Пристъпи няколко крачки в отделението и с ужас разбра, че влиза в някакъв ад.

Едно сакато седемгодишно момче протегна безформените си ръце към Бърни, който се сви и започна да се отдръпва.

— Това той ли е? Пристигна ли вече, госпожице Робъртс? — попита детски глас на около петгодишно момиченце, чието лице беше покрито с превръзки така, че не можеше да вижда, а бинтованите му очи се обърнаха по посока на стъпките на Бърни.

— Не, това е някакъв човек — отговори друго осемгодишно дете. Сестрата — госпожица Робъртс, се появи изневиделица зад един параван. Като видя Бърни, се намръщи.

— Извинете, сър, какво обичате?

Бърни продължаваше да отстъпва. Поклати глава.

— Ъ-ъ... ами... аз...

Сестрата се намръщи още повече. Този тип не ѝ харесваше. Дали не беше от онези психари, които се задоволяват при гледката на детската болка? Или още по-лошо — мъчител на безпомощни бебета?

— Трябва да напуснете, сър — каза тя студено. — Тук достъпът е забранен. Ако искате да посетите някого...

В този момент в стаята заднешком влезе снимачен екип с включена камера. Бърни ЛаПланте видя голяма група хора — журналисти, между които беше и Гейл Гейли, разбира се, фотографи, видеооператори, болничен персонал, униформени служители от охраната — и разбра, че героят Бъбър ще се появи на уговореното посещение. Изведнъж Бърни осъзна, че тази работа хич нямаше да е лесна, че не може просто да се изпречи пред Джон Бъбър и да изложи мислите си. Тоя тип го охраняваха от всички страни, като някое пътуващо кралско величие!

Бърни се прокрадна няколко крачки към насъбралото се множество, но бе изтикан от един оператор с голяма видеокамера на рамо. Точно тогава забеляза Джон Бъбър, който вървеше по коридора към отделението, обграден от репортери. После Бъбър — „Ангелът на полет 104“, влезе в отделението. Децата викаха от радост, а госпожица Робъртс сияеше.

Без да се колебае, Джон Бъбър се протегна и вдигна на ръце онова ужасно обезформено малко момче, като му се усмихна с искрена топлота. Бърни затвори за миг очи, за да избегне гледката, после се запромъква като рак през тълпата, която обграждаше героя.

— Извинявай, приятелче, може ли да мина? Мерси. — Напредваше бавно, като се провираше между зяпачите и журналистите и с лакти си проправяше път покрай камери и микрофони.

Изведнъж тежка ръка сграбчи рамото на Бърни. Той погледна нагоре и видя, че пътят му е препречен от висок служител на охраната.

— Имате ли журналистически пропуск, сър?

— Журналистически пропуск ли? — Бърни опипа ревера на сакото си, сетне се престори на изненадан. — Господи, сигурно съм го загубил. Но чуйте ме...

Този от охраната не беше в настроение да слуша.

Започна да избутва Бърни назад, отстранявайки го от журналистите и от Бъбър.

— Без пропуск не може.

Бърни се опита да се промуши покрай обемистото тяло, но напразно. Служителят се оказа по-бърз от него и го хвана здраво.

— Я си махни гадните ръце! — изкрещя Бърни. — Искам просто да поговоря с човека.

Дойде още един служител от охраната, двамата заклешиха Бърни помежду си и започнаха да го избутват от отделението.

— Ей, чакай бе, приятел! — изрева Бърни от отчаяние. Да бъде толкова близко до целта и да не може да я достигне. — Това е Америка, за бога! Имам права!

Крясъците сепнаха Джон Бъбър, който прегръщаше сакатото дете в ръцете си. Той извърна глава към източника им, но един от лекарите го успокои.

— Всичко е под контрол, господин Бъбър. Един нещастник. Охраната ще се погрижи за него.

Джон кимна и насочи вниманието си отново към децата в отделението, които се бяха скупчили около него — онези, способни да ходят. Другите протягаха ръце към него от креватите. На лицата им вместо обичайното отчаяние, беше изписана надежда. Джон дари всяко дете с усмивка или с окуражителни думи. Това беше героят. Той бе намерил време за болните деца и те го обичаха за това. Целият свят го обичаше.

А Бърни ЛаПланте бе отведен долу с асансьора и безцеремонно изблъскан през въртящата се врата. Той се озова отвън, на стълбите на болницата. Изчака няколко минути, докато служителите от охраната се качат обратно горе, след което се шмугна обратно във фойето и застана близо до асансьорите. Джон Бъбър със сигурност щеше да мине отгук. Дори да слезеше по стълбите, те бяха в полезрението на Бърни.

Ако трябва, ще чакам тук во веки веков, закани се мрачно. Този лъжлив плъх Бъбър нямаше да се отърве толкова лесно. Ще трябва да

отговаря пред Бърни ЛаПланте.

Джон Бъбър посети последно интензивното отделение, където едно четиринадесетгодишно момче на име Алън лежеше в кома. От мършавото му тяло и глава във всички посоки стърчаха тръбички на поддържащи живота системи, сякаш го свързваха с тънка нишка към света на живите, но несъвсем. На екрани се отбелязваше всяко леко дишане, всяко слабо туптене на сърцето, което едва биеше. Ръцете и краката на момчето бяха в шини, а главата му бе обинтована.

Единствен син на своите родители, умно и обещаващо дете, Алън бе станал трагична жертва на катастрофа. От седмици лежеше в кома и нямаше признаци за промяна. Родителите на Алън вече бяха изправени пред ужасно тежкото решение дали да прекъснат поддържащите системи или да изчакат още няколко кошмарни седмици или месеци.

Джон Бъбър се надвеси над леглото, напълно забравил за насочените към него камери и микрофони. Вниманието му бе изцяло погълнато от момчето.

— Слушай, момче, трябва да се държиш — прошепна той. — Знаем, че те е страх, всички ни е страх, но точно затова трябва да се бориш.

— Страхувам се, че не може да ви чуе — каза един от лекарите.

— Може да ме чуе — отвърна Бъбър. Надвеси се още по-близо до изпадналото в кома дете. Винаги нащрек, Чъки моментално премести камерата в дъното на леглото, за да хване отблизо в кадър героя и умиращото момче. Без дори да погледне към него, Джон Бъбър протегна ръка и направи отрицателен жест. Дръпни се, това е лична работа. Гейл разбра, сложи ръка върху обектива на Чъки и обърна камерата.

— Слушай, Алън — каза Бъбър много тихо, почти в ухото на пациента, — ти се намиращ в тъмнина, това е страшно. Лекарите се грижат за теб, но най-тежката задача е в твои ръце. Не се предавай! — Той хвана ръката на момчето. — Знаем, че не го разбираш, но ти си герой. Понякога човек не осъзнава колко е смел, понякога не знае, че е способен да направи нещо, докато... докато не изненада самия себе си и не го извърши. Но аз зная, че ти си точно такъв човек. Усещам го със сърцето си. Искам да се бориш, дете. За себе си. За всички нас. —

Гласът му пресекна. — За мен. Аз... аз наистина държа да го направиш заради мен. Аз имам *нужда* да се оправиш, Алън.

Покъртен, той се изправи и се загледа надолу в момчето. Дали е чул? Ръката на Алън не мръдна ли леко? Не потрепна ли клепачът му? Сигурно не. Въпреки това лъч на надежда се промъкна в сърцето му. Може би е извършил едно добро дело.

Пред интензивната зала интервютата с журналисти продължиха. Докато минаваше по коридорите на Детската болница, Джон Бъбър беше неотлъчно заобиколен от камери и репортери. Гейл вървеше до него, със замъглени от сълзи очи. Онези няколко мига до леглото на Алън сякаш избистриха чувствата ѝ към Джон. Той беше толкова човечен, толкова загрижен за другите, толкова чувствителен към нуждите им. Как можеше да се противи на непреодолимия копнеж, който извираше дълбоко от сърцето ѝ? В душата на Гейл Гейли се отприщиха бентове и целебните води на любовта се заблъскаха из нея.

— Ти беше много... вдъхновяващ — каза тя приглушено, като протегна един плик към Джон.

— Какво е това?

— Сценарият. За програмата, възстановка на събитието — обясни тя. — Просто ще повтаряш същите думи, Джон.

Бъбър я погледна с тревога.

— Сценарий! Мислех, че вече всичко сме обсъдили!

Гейл взе притеснението му за срамежливост, лека сценична треска.

— Ще ти помогна — увери го тя. — Аз също съм нервна. Ще си помагаме един на друг. Не се безпокой, всичко ще е наред.

Само че нямаше да е наред, помисли си ужасен Джон Бъбър. Цялата тази история с възстановката, как позволи да го уговорят? Едно беше да казва: „Всичко беше като в мъгла, като спомен от Виетнам“, а съвсем друго да възстановява поредица от геройски дела, които поначало не бе *извършвал*. И то в присъствието на други „актьори“, които са истинските оцелели, като Гейл Гейли например. От това няма да излезе нищо добро, каза си той. Героят, който напусна Детската болница, беше мрачен и угрижен.

Отвън се беше събрала огромна тълпа, привлечена от многото телевизионни коли и полицаи. Мнозина бяха дошли, защото бяха чули, че Джон Бъбър — героят от полет 104, ще посети днес безнадеждните

случаи в Детската болница. Полицията и охраната на болницата бяха обединили сили, за да направят кордон пред стълбището и асансьора, и да поставят бариери, зад които изблъскаха и журналисти, и зрители.

— Хайде, всички назад! — извика един офицер. — Това е болница, затова проявете разбиране. Не трябва да влизате, ако нямате работа в болницата.

Един оператор, който не беше от екипа на Канал 4, прескочи бариерата и се отпрати към стълбите, но офицерът го хвана за яката.

— Хайде, човече — занарежда той с учудващо мек за полицай глас, — защо не проявиш малко разбиране? Покажи нещичко от духа на Джон Бъбър, някаква загриженост, някаква човечност.

Операторът отстъпи зад бариерата, а от тълпата се провря малка, кокалеста ръка и го сграбчи за лакътя.

— Ей, приятел, ти си от телевизията, нали? — бързо зашепна Бърни ЛаПланте. — Имам за теб една история, фантастично нещо. Тоя тип Бъбър е измамник, пълен мошеник! Целият театър с добрините и другите глупости...

Операторът се втренчи в Барни с невярващи очи и тъкмо щеше да отстрани противната ръка от ръкава си, когато от тълпата се надигна вик.

— Той идва! Ето го!

Скупчените хора веднага започнаха да напират, да се блъскат в бариерата, да се бутат един друг и ръката на Бърни се откъсна. Развълнуваната тълпа тутакси го погълна и той заплува като тапа в бурно море, едва удържайки се на крака.

— Ей — извика той, въпреки че никой не му обръщаше внимание. — Внимавайте! Чакайте, за бога!

Цялата тълпа, освен Бърни ЛаПланте, беше опиянена от радост. Всички чакащи мъже и жени, освен Бърни ЛаПланте, едва се сдържаха, докато чакат да се полюбуват на своя героя. Всички искаха да поздравят Джон Бъбър, да го аплодират, да му кажат колко е чудесен и колко високо ценят онова, което бе извършил и което правеше за човечеството. Всички освен Бърни.

— Стига си се бутала, госпожо — изръмжа той. — Ей, внимавайте с този лакът! Вие сте куковци, да крещите като луди! Какво ви става?

Каква ирония, че в този случай правият беше Бърни, а всички останали грешаха. Обхванати от преклонение пред героя, те бяха загубили разсъдъка си. Мислеха със сърцата, а не с главите си.

Викът премина в скандиране: „Джон! Джон! *Джон!*“, когато вратите на асансьора се отвориха и Джон Бъбър, Гейл Гейли и другите излязоха и закряха покрай редиците от чакащи почитатели и охраната. Бъбър бе бутан и блъскан от всички посоки, към него се протягаха ръце.

Но героят явно не им се сърдеше. Усмихна се на всички и се протегна да докосне ръцете на най-близките хора. Изглежда инстинктивно усещаше, че копнеят за него, жадуват за него. Животът им сякаш е бил лишен от смисъл до спасяването на полет 104, който го изпълни с ново съдържание. Тези душевно изнурени и самотни мъже и жени се нуждаеха от него, силно желаеха да се докоснат до него, а той от своя страна се нуждаеше от тяхната нужда, искаше да я удовлетвори.

— Обичам те, Джон Бъбър! — извика едно момиче от тълпата.

— Ей, ние всички се обичаме, нали? — отвърна Бъбър.

— Господ да те благослови, Джон! Господ да те благослови! — извика една старица и протегна ръка към него.

Джон Бъбър пое ръката ѝ и галовно я притисна.

— Господ да благослови всички ни! — отговори той и тълпата го приветства.

— Измамник! — изкрещя Бърни. — Проклет мошеник!

Бъбър извърна глава. Кой го каза? От всички тези прекрасни хора, които го боготворяха, кой бе посмял да го нарече мошеник?

— Бъбър, гаден лъжец! — изкрещя отново гласът. — Обувката е моя и парите са *мои!*

Джон Бъбър замръзна; разпозна този виещ горчиво, дрезгаво и носово глас. Някъде из приветстващата го тълпа се намираще Бърни ЛаПланте. Ето възможност за Джон да се измъкне от стремглавата лавина от събития, в която се бе забъркал. Той се заоглежда бързо с твърдото намерение да намери Бърни и да отиде при него, но около себе си виждаше само пълни с обожание лица, докато накрая охраната буквално го вдигна като вълна и го изнесе от болницата.

Междувременно Бърни, който видя, че Бъбър изчезва, се заблъска през тълпата, опитвайки се да достигне периферията ѝ. Но

блъсканицата беше твърде голяма, а собственото му тегло и сила — съвсем незначителни. Бутан насам-натам, Бърни накрая загуби равновесие и падна на колене, като се озова сред гора от крака. Един крак внезапно настъпи ръката на Бърни. Силно.

— Ой! — изстена Бърни. — Внимавай бе, кретен!

Погледна нагоре. Кретенът беше ченге, което го пронизваше с очи. Бърни безстрашно му отвърна със същия поглед. Търпението му беше доста изтъняло след всички перипетии на деня, така че нямаше какво да губи.

Джон Бъбър напусна Детската болница, все още оглеждайки се през рамо за Бърни ЛаПланте. Но не го видя, нито чу отново подигравателните му викове. Както обикновено го чакаше лимузината с вече включен двигател. Джон премина бързо през тълпата на тротоара и потъна на задната седалка. Лимузината се отдели съвсем бавно от бордюра, защото почитателите на героя все още бяха скупчени около броните, калниците, багажника и прозорците на колата. През матираните стъкла Бъбър виждаше притиснатите им лица. Такава навярно бе цената на славата, усещането, че непрестанно те зяпат втренчено. Сякаш никога повече нямаше да остане сам. Беше ужасно. Напрежението, на което бе подложен, също беше ужасно и се натрупваше с всеки изминал час.

Ръцете на Джон трепереха, без да могат да спрат. Той ги погледна и за пръв път забеляза, че още държи плика, който Гейл Гейли му беше дала. Сценарият за възстановката. Отвори го с усилие и извади малък сноп хартия. Цяла минута се взира в сценария, без да го вижда, а мислите се лутаха из главата му. После погледът му се избистри. Сценарият беше подвързан с картон, върху който със златни букви бе отпечатано заглавието „Ангелът на полет 104.“

Господи, помисли си Джон Бъбър. Господи! Ще бъде още по-лошо, отколкото очаквах.

Без повече церемонии Бърни ЛаПланте бе придружен до един страничен вход на болницата и изхвърлен на тротоара.

— Не можете да ме арестувате за това, че съм нарекъл някого измамник — протестираше той със зачервено от възмущение лице. — Това е Америка. Имам свобода на словото!

— Не те арестуваме, приятел — каза едното ченге с широка усмивка. — Спасяваме те от справедливия гняв на масите.

— Разбира се — разсмя се второто ченге. — Щом искаш да оскърбяваш един смел мъж, който струва колкото пет хиляди като теб, приятел, човек, който казва, че всички ние сме герои, дори и кретени като теб, това си е твое священо право по рождение тук, в Америка.

— Първа алинея на Конституцията — съгласи се другото ченге.

Бърни се изтупа от праха и кисело изръмжа:

— Ама че дивотии!

По-високият полицай сложи ръка върху рамото на Бърни и лекичко го изтласка по-далеч от вратата.

— Добре де, приятел, ти може и да не си герой — каза той меко. — Ще го преживеем някак.

Пренебрегнат, унижен, изхвърлен, разкъсван между болка и безсилие, гняв и отчаяние, Бърни ЛаПланте се отдалечи надолу по улицата в търсене на някое уединено място, където да ближе раните си.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Лавината от събития набираше скорост и стремглаво се спускаше надолу. Джон Бъбър си помисли, че никога няма да успее да се измъкне. В разстояние само на няколко дни се беше превърнал от скитник в герой, после във феномен за репортерите, в герой от войната, оттам в обект на обожание, а сега беше човек, готов да изиграе една от най-големите лъжи, така че американският народ да я преглътне завинаги като истина. Колко още можеше да издържи?

В началото си мислеше: Защо не? Опитай, може би ще вземеш някоя пара, а после ще изчезнеш от хоризонта. След това, след като разбра, че няма да стане така, си бе рекъл: Защо да не се опитам да направя някое добро? Защо да не използвам положението си, временната си слава, за да отправя послание на надежда към света? Всички ние сме герои. Самото оцеляване изисква героизъм, но колкото и да е трудно, става по-леко, когато се обичаме и си помагаме взаимно. А това послание не беше никаква новост. Един много по-велик от Джон Бъбър го беше проповядвал преди две хиляди години и светът се бе вслушал, но по-късно беше забравил.

Нещата обаче излизаха изпод контрола му; събитията се развиваха с такава скорост, че Джон не виждаше края. Едно е да си чудо за три дни, дори да се появиш на корицата на списание „Тайм“, и съвсем друго — да се нагърбиш с цялата отговорност за света, да нарамиш товара на отчаяните човешки създания. Джон Бъбър беше човек, а не бог. И въпреки всичко, което пишеха за него по вестниците, не можеше да върши чудеса.

От друга страна, чувствата му също се изплъзваха от контрола на Джон. Колкото повече време прекарваше с Гейл Гейли, колкото повече се сближаваше с нея, толкова повече растящата му привързаност към нея заплашваше да го погълне. Не смееше да спомене думата „любов“ дори и на себе си, въпреки че нямаше по-точна дума, която да опише чувствата му. Джон Бъбър знаеше, че колкото по-дълго продължава с тази ужасна лъжа за героизма си, толкова по-дълбоко копае собствения

си гроб и толкова по-тежко ще бъде неговото наказание. Как може мислите му да са заети с жена като Гейл, когато адът зееше широко пред краката му? И Джон беше твърдо решил, че каквото и да става, няма да завлече Гейл — първата повярвала в него — надолу със себе си.

Бърни ЛаПланте също се намираше в ада. Някой хитър дявол беше измайсторил специално за Бърни един пъкъл, в който той се печеше на бавен огън и който бе населен единствено от самия него и още един човек — Джон Бъбър Измамника. Не можеше да направи и крачка, без да вижда лицето на Бъбър, да чува името на Бъбър. На всяка будка вестниците показваха снимката му на първите си страници: списание „Тайм“ го беше сложило на корицата с надпис АНГЕЛЪТ НА ПОЛЕТ 104. На Бърни му се струваше, че всеки човек, когото срещаше на улицата, в автобуса или метрото, носеше проклетата и тъпа фланелка с лика на Бъбър. От времето на Барт Симпсън светът не беше така пощурявал на тема фланелки. Дискожокерите по радиото пускаха песни за Бъбър. За пръв път Бърни се зарадва, че е продал телевизора си, така че не му се налагаше да гледа как Бъбър се подвизава по всички канали. А всичко това — дори корицата на проклетия „Тайм“ — трябваше да е негово, на Бърни ЛаПланте. Истински ад.

Какво беше останало на Бърни ЛаПланте? Само две неща — произнасянето на присъдата и затвора. Утре трябваше да бъде в съда, за да чуе от съдията Гойнс колко години от живота си ще бъде откъснат от всичко, което познава и обича. Ще бъде окован с белезници и вериги и изведен от съдебната зала, ще го откарат с камионетка в затвора, който съдията избере, и резето ще падне върху живота на Бърни ЛаПланте.

В затвора най-много щеше да му липсва Джон. Странно как мислите му все по-често се насочваха към сина му. Нямахше да види как Джон израства, нямахше да може да вземе участие във важни събития като първото причастие, завършването на училище, а после и на колежа. Нямахше да го води пак в зоопарка, Джон щеше да е твърде голям за зоопарка, когато дойдеше време Бърни да излезе на свобода. Тази мисъл го изпълни с отчаяние.

За кратко време Бърни се беше залъгвал с идеята да се махне, да избяга, да наруши гаранцията си, да напусне града и да започне някъде

отначало с ново име и самоличност. Може би във Флорида, там беше хубаво и топло — нямаше ги тия гадни зими на Средния запад, където ледените ветрове духат през езерото и смразяват костите. Да, можеше да си пусне брада, да почне да играе голф. Кой ще си прави труда да надниква под брадата и да търси някакъв си окаян дребен мошеник като Бърни ЛаПланте?

Но нямаше да напусне града. Първо, щяха веднага да го намерят. Дори и без да го търсят. Тия гадни полицейски компютри знаеха всичко напоследък. Един компютър можеше да надзърне по електронен път под брадата му и да го пипне само за седмици. Можеш да избягаш, Бърни, но не можеш да се скриеш. Но Бърни знаеше, че не може да наруши гаранцията най-вече, защото Дона О'Дей беше заложила колата и компютъра си заради него. Дължеше ѝ две хиляди и петстотин долара и макар че обикновено избягваше да връща пари, Бърни знаеше, че не може да не плати този дълг.

С наранена и изстрадала душа, изцеден от жизнена енергия, Бърни ЛаПланте довлече умореното си тяло в „Шадоу Лаундж“. Къде другаде можеше да иде? Чик, една от константните величини в променящата се Вселена, беше все още зад бара и все така бършеше разлята бира. Той вдигна поглед, когато Бърни се намъкна.

Бърни вдигна отбранително ръце.

— Ей, нищо чудно, че ми се сърдиш. Знам, че сгафих, като оставих да ме спипат тук. Имаш право да ме изхвърлиш.

— Няма да те изхвърля, Бърни — каза кротко Чик. Отдалече поддушваше поражението на Бърни, което бе така несвойствено за него. Дребният мъж обикновено бе изпълнен до пръсване с нервна енергия, пръстите му щракаха, устата му мелеше, а умът му беше в следващата далавера. Този човек беше прекалено кротък. Чик приготви обичайното му питие и го постави на бара пред Бърни.

— Благодаря ти, Чик, много съм ти задължен — каза тихо Бърни. Той бавно отпи от чашата. В „Шадоу Лаундж“ имаше нещо успокояващо. Ако някое място можеше да се нарече домът на Бърни ЛаПланте, това сигурно беше този бар.

Междувременно телевизорът над бара, който винаги стоеше включен и работеше, предаваше новините. Изглежда, Джон Бъбър, героят на полет 104, беше извършил някакво медицинско чудо в Детската болница днес. Едно пострадало при катастрофа момче, което

от седмици било в кома, изведнъж излязло от това състояние по-малко от час, след като Бъбър му говорил.

— Лекарите, които смятаха, че момчето има минимални или никакви шансове да оцелее, сега предвиждат бавно, но сигурно възстановяване — каза с усмивка говорителят.

Камерата даде в близък план първо Бъбър, после детето. Храбрият малък Алън, все още свързан със системи, беше отворил очи и дори се усмихваше на зрителите.

— Страхотен мъж, а? — попита Чик, като клатеше глава с почуда. — Виетнам, самолетна катастрофа, сега чудеса.

Бърни кимна. Странно, но последната изява на Бъбър не го нарани. За Бърни това сякаш бе някак... неизбежно. Седеше, потънал в размисъл и за пръв път в живота си Бърни ЛаПланте се опита да проумее нещо, по-голямо от самия него. Във всичко това се криеше някакъв смисъл, някакво послание и той изпитваше необходимост да го разбере.

— Чик — каза той най-после, след минути мълчание, — как би реагирал, ако ти кажа, че съм влязъл в горящ самолет и съм спасил няколко души, като съм рискувал живота си?

— Като Бъбър ли? Героя?

Бърни кимна.

— Да, нещо такова. Същото.

Барманът изглеждаше объркан.

— Ами... Виж... Какво да кажа, Бърн? Това да не е някаква гатанка?

— Ако ти го кажа... ще ми повярваш ли? — Той погледна към Чик и разбра отговора. — Няма, нали?

Чик сериозно се замисли върху въпроса. Бърни беше прав: нямаше да му повярва. Барманът внимателно подбра думите си, защото Бърни явно се беше вживял.

— Това е въпрос на характер, Бърн — каза той накрая. — Искам да кажа, ти не би го направил. Не се обиждай. Нито пък аз. Човек като Бъбър е нещо по-различно. Герой. Ти и аз... не сме герои. Не ни е в природата. Това не значи, че сме лоши или нещо подобно. Просто не сме склонни към това. Защо, какво има?

Бърни поклати мрачно глава.

— Нищо — промърмори той.

В думите на Чик имаше истина. Въпреки че Бърни ЛаПланте *наистина* беше спасил всичките тези хора, той не беше герой. И въпреки че Джон Бъбър *не* ги беше спасил, той беше герой. Колкото и нелогично да звучеше, Бърни започна да вижда някакъв смисъл. Чик беше прав: въпрос на характер. Джон Бъбър притежаваше необходимите качества, а Бърни ЛаПланте — не.

Дойде му наум освен това, че истината е въпрос на възприятие. Ако мислиш, че нещо е вярно, то става истина. Хората искаха Джон Бъбър за свой герой. Те го възприемаха като свой герой. Затова той беше станал техен герой. Освен това беше твърде късно Бърни да промени нещо.

— Не бих се тормозил за това, Бърни. Човек не трябва да е герой, за да е човек.

Бърни поклати глава. Той се тормозеше, но не за това.

— Работата е там, Чик, че пропадам.

— Пропадаш... — повтори барманът. — Имаш предвид полицията? За оная работа с кредитните карти? За бога, Бърни, адвокатката ти...

— Не полицията — прекъсна го Бърни, — а затвора. И не е заради оная глупост с кредитните карти. Признаха ме за виновен, а утре ще произнесат присъдата. Заради няколко кашона боя, с които се забърках. Латекс. Видях се с инспектора по надзора, а той написа в доклад до съдията, че съм антисоциален.

— Антисоциален ли? — Чик изглеждаше изненадан. — Ти? Господи, Бърни, за колко боя става дума?

— Много — мрачно каза Бърни, като зарови лице в питието си. — Много.

Подготвяше се репетицията за записа на възстановката на катастрофата. Джон Бъбър не си беше представял, че всичко ще е така широкомащабно, с огромно студио, а наоколо ще щъкат толкова много хора. За пръв път в живота си бе прекарал двайсет минути в гримьорната, а от това в никакъв случай не му стана по-леко.

В студио 1 под горещите прожектори работен екип беше сглобил подобие на главната пътническа кабина на полет 104, но се усещаше намесата на Холивуд. Истинският катастрофирал Боинг беше с ужасно

наклонен корпус, счупени светлини и опасно обърнати седалки. Този самолет беше в идеално хоризонтално положение и добре осветен. Това щеше да представлява по-скоро символично, отколкото исторически точно възстановяване на събитието.

Въпреки това, вече вътре в „Боинга“, Бъбър се почувства угнетен. Не той принадлежеше тук, а Бърни ЛаПланте. Отново се почуди как този особен и окаян дребосък бе влязъл тук през всички пушек и пламъци, за да измъкне навън тези хора. Сигурно му е било доста тежко. Спомни си случайната си среща с Бърни, само часове след спасяването, и колко изтощен и обезсърчен, колко омачкан, мокър, мръсен и окалян беше той.

Лесли Шугър, младата стюардеса, репетираше репликите си. Беше облечена в прокъсана униформа на авиокомпания „Мидуестърн“ с издраскано и окървавено лице, и фалшива кръв по ръцете и челото. Имаше и други от списъка на пътниците — малката Кели и майка ѝ Сюзан, господин Смит и, разбира се, Гейл Гейли. Те също бяха гримирани като оцелели след катастрофа; върху лицата и телата им бяха изрисувани рани с магическите методи на гримьорите.

И все пак тук се случваше нещо напълно действително. Докато възстановяваха драмата на падналия Боинг в затъмнената кабина на модела, спасените пътници почувстваха спокойствие и безгрижие, голяма радост. Първия път, когато бяха в изключителна опасност, в смъртен страх за живота си, повечето от тях бяха сигурни, че ще умрат. Сега в студиото никой не се страхуваше, всички имаха убедеността, че са оцелели. Тази история имаше щастлив край. Горди, че са заедно със своя спасител, те сякаш участваха в нещо като тържество, да не говорим, че щяха да ги дават по телевизията.

— Стюардесата Лесли Шугър ясно си спомня мъчителните събития, които започнаха, когато Боингът се вряза в моста Сачъм — започна дикторът в началото на репетицията.

— Бях ужасена — продължи Лесли, стараяйки се ужасът наистина да прозвучи в гласа ѝ. — Разбирах, че задният изход е неизползваем. Опитах да отворя изхода отдясно на борда, но не помръдваше...

Драмата започваше отначало, но този път по съвсем различен начин.

Инспектор Дейтън от отдел „Кражби“ спря до сградата на Канал 4 и излезе от колата си. Телевизионната станция беше заобиколена от запаянковци, готови да чакат дълги часове, само за да хвърлят един поглед на своя герой, а за поддържането на реда се грижеха полицаи. До бордюра стоеше паркирана лимузината на Джон Бъбър, готова както обикновено да го отведе от растящия брой негови напористи обожатели.

Дейтън постоя за миг замислен, с вперен в сградата поглед. До този момент Гейл Гейли успешно го бе избягвала, а тя беше последната важна брънка във веригата от доказателства, които щяха да изпратят Бърни ЛаПланте в затвора за много, много време. Противно на някои други от отдела, Дейтън нямаше намерение да се отказва от случая. Само Гейл Гейли да разпознае кредитните си карти и инспекторът щеше да разобличи ЛаПланте като водач на група крадци и търговци на кредитни карти.

Но нямаше много време, за да представи фактите. Присъдата на ЛаПланте щеше да се произнесе утре, а съдията можеше да се окаже снизходителен. Освен ако, разбира се, отдел „Кражби“ не представи нови доказателства за криминални деяния. Именно заради това бе дошъл инспектор Дейтън тук днес, да хване Гейли натясно. Когато ѝ се изпречеше на пътя, нямаше как да му откаже да говори с него.

Инспекторът си проправи път през скупчилата се тълпа зяпачи до една врата, на която пишеше „Вход забранен. Само за служители.“ Когато стигна до нея, един униформен полицаи се приближи до него.

— Съжалявам, сър, но е затворено за посетители.

Дейтън бръкна в джоба за значката си. Полицаят схвана неправилно жеста и добави:

— И за журналисти също, сър. Сега записват предаване и...

Дейтън му показва златната си значка, която говореше за чина му в отдела.

— А, добре. Извинете ме, инспекторе.

Полицаят отвори вратата и инспекторът влезе в студиото.

Всичко тънеше в мрак освен модела на Боинга, разрязан наполовина, за да се вижда вътрешността, която беше окъпана в ярката светлина на прожекторите. „Актьорите“ препрочитаха репликите си, а режисьорът определяше местата им на сцената. Дейтън видя Джон

Бъбър със сценарий в ръка. Там, към опашката на самолета, беше и Гейл Гейли, която показваше на режисьора как е била заклещена в седалката по време на истинската катастрофа. После режисьорът се върна в контролната кабина и репетицията щеше всеки момент да започне.

Дейтън си намери място за сядане в дъното на студиото и загледа разгръщането на действието. Не чувстваше нетърпение. За да пипне Бърни ЛаПланте, беше готов да чака.

Гейл Гейли вдигна поглед от мястото, където на теория лежеше безпомощно, с крак, заклещен между седалките, и видя Джон Бъбър да се надвесва над нея. Колко се различаваше този път от предишния! Тогава — за нея, както и за другите оцелели — съществуваше единствено страхът и увереността в смъртта, а сега моментът бе радостен, нещо като катарзис, който специално за Гейл носеше и обещание за любов. Тогава Джон Бъбър беше непознат, а сега — герой.

— Сега се навеждаш и ме освобождаваш от седалката — напътстваше тя. — Бях заклещена и... Добре, точно така. Да, добре.

Бъбър започна да издърпва крака на Гейл. Лицето му беше сериозно, а очите — изтерзани. Цялата тази работа го безпокоеше, особено драматичното възстановяване на събитието. Да се преструва, че прави нещо, което всъщност не е извършвал, противоречеше на най-дълбоките му убеждения. Беше време, каза си той, да се махне от падащата лавина.

— Сега ми помогни да се изправа — даваше инструкции Гейл, грабвайки чантата си. — Господи, изглеждаш... някак по-висок... Сигурно съм се заблудила. Сега, като знам, че си ми спасил живота...

— Гейл! — не се сдържа Джон, като я вдигна на ръце. — Не мога да продължавам с това! Всичко е... грешно!

Тя разбра погрешно думите му.

— Справяш се чудесно — каза тя окуражително. — Макар че не ме вдигна, а по-скоро ме подкрепяше. Ето така...

Бъбър автоматично повтори движенията ѝ.

— Нямам пред вид това...

— Ето, така. Беше някак... ъ-ъ... възбуждащо. Можеш да ме подкрепяш, когато пожелаеш, Джон — засмя се тя.

Трябваше да я накара да го изслуша. Тя трябваше да му позволи да ѝ каже истината!

— Гейл...

Но Гейл Гейли се беше потопила във възстановката.

— Току-що си спомних. Ти говореше за бодибилдинг и псуваше — каза тя и се изсмя на глас.

— Бодибилдинг!

Гласът на директора проехтя от кабината през високоговорителите.

— Не искам актьорска игра, както казах. Но когато снимаме, приятели, моля ви, не се смейте. Разбрахме ли се? Трябва да сте сериозни. Катастрофата беше много сериозно нещо. Джон, може би е добре да я вдигнеш на ръце, да я изнесеш? Знам, че така навярно малко доукрасяваме действителността, но, ако твоята журналистическа почтеност не възроптае, Гейл, мисля, че ще стои по-добре на екрана. Хайде, банда, да започнем още веднъж отначало, а после снимаме.

Джон Бъбър поклати глава.

— Не е правилно, Гейл... — започна той, но тя го прекъсна, защото отново криво разбра думите му.

— Не е нещо особено. Просто *изглежда* по-добре, ако ме носиш. О, имаш предвид, че тогава не носех чантата си. Прав си.

Гейл остави чантата си на пода, грижливо намествайки я извън полезрението си, както беше по време на инцидента.

Джон я нарами и Гейл обви ръце около раменете му. Когато усети очертанятията на тялото ѝ в гърба си, той се обърна да я погледне. Очите им се срещнаха и приковаха едни в други, устните им бяха само на сантиметри. Между двамата сякаш пламна електричество, беше миг на голяма интимност, на споделени чувства. В този зареден с чувства момент, телата им така силно притиснати, всеки чувстваше нуждата на другия, страстта на другия. Не бяха вече герой и журналистка, просто участници в една история от новините. Гейл и Джон бяха отишли далеч, далеч по-дълбоко в отношенията си. Отношения между един мъж и една жена.

С усилие те се върнаха към действителността, за да се заемат с предстоящата работа. Гласът на режисьора, който разсече мига, ги върна на земята.

Режисьорът поиска още една репетиция преди снимките. Джон Бъбър отново се върна на стола за гримиране, където първо го гримираха, а после наплескаха лицето му с нещо, което изглеждаше

гадно и миришеше още по-отвратително, но щеше да изглежда като кал. Специално съоръжение избълва пушек в самолетния модел, който благодарение на телевизионната магия, щеше да изглежда реалистичен. Режисьорът даде знак на операторите да започнат снимките.

Гъстият дим и цветните прожектори, симулиращи пламъци, от една страна, и емоционалната приповдигнатост на оцелелите, от друга, придаваха изумителна достоверност на „представлението“, особено като се има пред вид, че актьорите не бяха професионалисти. Само Джон Бъбър остана малко напрегнат и вдървен. Беше нервен, но нима това не е естествено? Рискът за него бе по-голям, отколкото за останалите и споменът за преживения ужас сигурно го караше да изживее всичко наново. Като спомените от Виетнам.

— Готово, приятели — извика със задоволство режисьорът. — Искам да благодаря на всички ви. Мисля, че тази вечер извършихме нещо много важно.

Всички започнаха да се разотиват със смях и инспектор Дейтън направи своя ход. Съзирайки Гейл Гейли на около петнадесет метра, той се запъти право към нея, дръпна я настрана и ѝ показа полицейската си значка.

Джон Бъбър се огледа за Гейл, видя двамата да разговарят и се намръщи. Защо едно ченге — а този очевидно беше такъв — говореше с Гейл? Тръгна към тях, но насреща му се изпречи гримьорката.

— Дайте да сваля тоя боклук от лицето ви, господин Бъбър — каза тя.

— Може да почака — възпротиви се Джон, но преди да направи още крачка, Сюзан и дъщеря ѝ Кели се приближиха срамежливо към него.

— Господин Бъбър... Джон, Кели иска да ѝ дадете автограф за Джон-младши... Моля...

Малкото момиче подаде химикалка и кукла „Джон Бъбър“. Бъбър не беше виждал куклата преди. Изумителната ѝ прилика с него беше гротескна, но какво да се прави, помисли си той. Не можеше да разочарова малкото момиче. Подписа се върху гърдите на куклата, като не изпускате Гейл от очи. Щеше му се да чуе за какво си говорят.

— Няма да отнеме повече от десетина минути — обясняваше Дейтън. — Най-много петнадесет. Ще ви черпя едно кафе отсреща в

сладкарницата и ще поговорим.

Гейл кимна с въздишка. Нямаше начин. Ако не му отделеше петнадесет минути сега, този мъж сигурно щеше да ѝ досажда до края на живота.

Джон почувства как го обзема паника, когато видя детективът и Гейл да тръгват заедно към изхода. Трябваше да стигне до нея, да ѝ каже истината, преди да я е чула от другото. Върна куклата на Кели и тръгна след тях, провиквайки се: „Гейл! Гейл!“

Но не успя да стигне до вратата. Един от пътниците — господин Смит с все още гипсиран крак, застана на пътя му. Очите на мъжа светеха от благодарност.

— Аз дишам. Виждам слънцето. Благодаря ви. Господ да ви благослови! Жив съм благодарение на вас. Всеки миг от живота си дължа на вас — и той протегна ръка на Джон.

Джон Бъбър пое ръката на Смит и промърмори, че му е признателен. Не можеше да остави човека да стои така. Видя инспектор Дейтън и Гейл Гейли да изчезват през вратата. Бъбър поклати разочаровано глава и почувства как над него като черен облак се спуска истинско отчаяние. Напрежението беше твърде голямо и Джон вече изнемогваше. Буцата в стомаха му се издигаше към гърлото и започваше да го задушаваше.

Гейл гледаше изумено златните и сребърните кредитни карти, пръснати пред нея на пластмасовата маса в кафенето.

— Мои са! Но мислех, че са изгорели заедно с чантата, когато самолетът избухна! Откъде ги взехте? Къде ги намерихте?

Тя слушаше, докато инспектор Дейтън ѝ разказа за един дребен мошеник, крадец и търговец на крадени вещи на име Бърни ЛаПланте, който вероятно оглавява престъпна мрежа за пласиране на незаконно притежавани кредитни карти.

— Но откъде този, как му беше името, този „мошеник“ казва, че е взел моите карти? — поиска да научи тя.

Детективът отметна назад глава и се разсмя, откривайки здрави и бели зъби.

— ЛаПланте ли? Коя версия искате да чуете? Този кретен е пълен с повече лъжи и от вестниците. Според една от тях, той е

Ангелът на полет 104. Той спасява вас от самолета, изважда и чантата, но забравя да ви я върне. Това е шестдесет и трета версия. В шестдесет и четвърта я задържа в замяна на „стодоларовите си обувки“. Тоя тип е страхотен артист, в момента очаква присъда за търговия с крадени стоки.

Дейтън погледна замислено Гейл, после се наведе напред и зашепна поверително, за да не чуят другите посетители на кафенето.

— Слушайте, знам, че това е доста недостоверно, но този човек, героят... Бъбър. Беше бездомник, нали? Доста закъсал? Възможно ли е *той* да е свил портфейла, а? Докато ви е спасявал? А после го е продал на тоя ЛаПланте?

Гейл премигна от изненада, а веждите ѝ се вдигнаха нагоре.

— Джон Бъбър рискува живота си, за да спаси мен и още петдесет и четири души и... ми задига чантата? — Тя възмутено поклати глава. Този полицай явно нямаше представа що за човек е Джон, след като бе способен да предположи подобно нещо.

— Твърде неправдоподобно, а? — отвърна Дейтън. — Разбира се, не искам да създавам проблеми на Джон Бъбър. Просто държа това влечуго ЛаПланте да полежи достатъчно дълго зад решетките. Ако не разберем как се е добрал до кредитните карти, това ще бъде по-трудно.

Гейл се намръщи умислено, а красивото ѝ чело се набърчи. Целият ѝ журналистически инстинкт започна да се пробужда. Трябваше да има някаква връзка. Дори я надушваше.

— Разкажете ми повече за този Бърни ЛаПланте — помоли тя Дейтън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Джон ЛаПланте всъщност трябваше да си пише домашните, но като повечето деца на неговата възраст, той учеше с едно око вперено в телевизора, а с другото — в учебника по география. Излегнат на пода във всекидневната, облечен в любимия си бейзболен екип, заобиколен от книги и вестници, Джон бе погълнат повече от криминалния филм по телевизията, отколкото от населението и износа на Канада.

Евелин вдигна поглед от книгата си и хвана Джон да зяпа в телевизора.

— Домашното! — скара се тя. — Готвиш си домашното, забрави ли?

Откакто баща му се завърна в живота му, Джон ставаше все по-трудно управляем. Телефонът иззвъня и Джон започна да се изправя, за да го вдигне, но Евелин го спря.

— Домашното, домашното, домашното! Няма ли домашно, няма разходки в зоопарка и кино.

Тя вдигна слушалката.

— Ало?

Когато чу гласа от другата страна, нейният охладня.

— Учи си уроците.

Джон вдигна поглед, а лицето му се оживи от любов и надежда. Познаваше този леден тон на майка си, който означаваше, че се обажда баща му и иска да говори с него.

Застанал в телефонната будка на „Шадоу Лаундж“, Бърни взе да се отчайва. Евелин наистина правеше нещата много трудни. Отказваше да му разреши да нарушава всекидневието на Джон и да го разстройва.

— Виж какво, заминавам — каза той на Евелин. — Искан само да си взема довиждане с Джон. Няма значение къде отивам. Просто искам да му кажа... Не, не може да ме намери по-късно! Телефонът ми е прекъснат.

Евелин покри слушалката с ръка и се обърна към сина си.

— Баща ти е. Ако не говориш с него, ще звъни цяла нощ.

Джон сграбчи бързо телефона.

— Ей, Джон, как си, приятел. Аз съм, твоят старец. Получи ли двадесетте долара? Какво? Да, тя има право, Джон, най-добре е да ги спестиш за колежа. И аз самият щях да ти го предложа. Сега, за онази вечер, дето не дойдох... Аз... Какво? Видял си ме през прозореца? Да, с една обувка и целият в кал... Значи си помислил, че може аз да съм героят.

Бърни млъкна, задавен от вълнение. Джон го бе взел за героя! От целия свят момчето беше единственото същество, което Бърни държеше да му повярва. Най-важният за него човек все още не бе изгубил доверие в него! Трудно можеше да го понесе, пред вид очакващата го присъда, но въпреки това Бърни беше на върха на щастието.

— Тя как реагира, когато ѝ каза? Значи „противоречи на принципите ми“? — Типичен отговор за Евелин ЛаПланте. Не можеше да я вини, като се има пред вид целият ѝ предишен опит с него. Но сега трябваше да съобщи новината на детето.

— Знаеш ли, Джон, ще си поговорим за тези неща някой ден, по мъжки. Но сега трябва да замина в... в една тъпа командировка... за известно време. Затова... затова няма да се видим скоро. А ти трябва да слушаш майка си. Тя е умна, много умна, и знае какво е добро за тебе и... Не, не, не! Не защото не те харесвам! Аз те обичам! Господи! Не ругая... Просто искам да кажа, че не ми се ходи в тая командировка, но трябва! Така е при възрастните, всички тия проклети... извини ме за ругатнята... делови ангажменти. Което ми напомня, за онази работа с „героя“. С възрастта човек научава, че животът може да бъде много сложен, направо *зловещ*. Хората не са онова, което изглеждат. Нищо не е онова, което изглежда. Животът понякога е невъобразим. Нормално нещо, когато човек остарява. — Изведнъж Бърни осъзна, че на телефона беше Евелин, а не синът му.

— Говорех на Джон.

— Синът ти желае да се видите, представи си — каза бившата му жена ледено. — Ако и сега го разочароваш, след като се настани обратно в живота му...

Думите ѝ режеха Бърни като остър бръснач.

— Ев, трябва да разбереш! — извика той. — Не мога... заради тъпата командировка. Не, чакай, не затваряй. Ев, само за секунда, чуи

ме, искам да кажа още нещо. Само едно нещо!

По мълчанието ѝ Бърни разбра, че Евелин го слуша. Следващите му думи се изтръгнаха с огромно усилие.

— Знам, че понякога се държа като задник. Знам го. Знам, че ти беше добра съпруга. Ясно ми е, че аз оплетох конците. Притежавах нещо хубаво и го пропилях. Исках само да разбереш, че го знам, чу ли? Трябва да вървя. В командировка. Няма да ме има доста време...

Той затвори. Нямаше какво друго да каже.

Евелин ЛаПланте стоеше и гледаше замлъкналия телефон в ръцете си. Беше направо зашеметена от думите на Бърни и още повече от откровеността, която се долавяше в тях. Нима това беше Бърни ЛаПланте? Откога? Какво го бе променило?

Това можеше да се окаже интересна странична тема в сагата за полет 104 — мрачният разказ за един дребен мародер, който извлича изгода от хора, които замалко не бяха изгубили живота си. Освен това кредитните карти бяха пълна загадка и Гейл Гейли бе твърдо решена да я разреши. Като грабна Чъки и видеокамерата му, тя пристигна в жилищния блок на Бърни ЛаПланте с един — микробус на Канал 4. Беше взела адреса от инспектор Дейтън, след като му вади душата цели десет минути и се закле да му съобщи за всяко ново развитие на нещата. Кой знае? Гейли беше умна репортерка. Може би щеше да се докопа до нещо, което отделът за кражби бе пропуснал.

Слязоха от микробуса при една занемарена сграда в съмнителен квартал. На пощенските кутии под звънците бяха надраскани няколко имена, но Бърни ЛаПланте не беше сред тях. Входната врата поне не беше заключена. Под оскъдната светлина на малка крушка Гейл видя, че боята в коридорите е напукана и олющена, но в дъното на първия етаж откри врата, на която пишеше „Домоуправител“. Натисна звънеца.

Уинстън откряна вратата, без да сваля веригата, и изръмжа:

— К'во искате?

— Тук ли живее Бърни ЛаПланте? — попита Гейл.

Дебелият мъж издаде звук на погнуса, сякаш изплюваше Бърни ЛаПланте.

— ЛаПланте! Тоя лайнар! Хич не ме е грижа... Ей! — Той се взря в Гейл през цепнатината. — Вие ли сте? От телевизията? Лично?

— Ние сме от Канал 4 — отговори Гейл. — Искаме да открием... Брадясалото лице на Уинстън се сгърчи от щастие.

— Това е Гейл Гейли от Новините на Канал 4 — той изимитира гласа ѝ. — Невероятно! Не може да бъде! За Бърни ЛаПланте! Да не е станал знаменитост? Само заради откраднатия *латекс*.

— Не можахме да намерим името му нито на звънците, нито на пощенските кутии, но... — започна Гейл, ала Уинстън я избута навън в коридора, горящ от желание да послужи на телевизионната звезда.

— „Не се навирай в очи“, това е голямото му мото. Не си слага името никъде. Елате, ще ви заведе.

Той ги поведе по коридора към стълбището и се заизкачва с пъшкане и пуфтене, следван от Гейл и Чъки.

— Не трябваше ли да му звъннем, за да знае, че... — попита Гейл, но Уинстън я прекъсна в желанието си да разкаже на телевизионната репортерка всичко, което знае за Бърни. Може пък да го покажат по новините в шест.

— Повечето време не отваря, дори да си е вкъщи. И знаете ли защо? Крие се от инкасаторите. Не че давам преценки... — дебелакът захриптя, а лицето му се зачерви от усилието да изкачи стълбите — но той е боклук. Няма приятели. Кой ще хареса влечуго като ЛаПланте? Направих му услуга за телевизора от любезност, а той ме прекара. Знаете ли какъв цвят е кожата ви на моя телевизор, госпожице Гейли? Виолетов! Такъв цвят дава телевизорът, дето ЛаПланте ми продаде!

Докато той опяваше, радиотелефонът на кръста на Гейл извъня. Точно сега ли, помисли си тя. Каквото и да е, ще почака. Тази история беше по-важна. Тя изключи телефона, без да си даде труд да провери кой я търси.

Изкачването до апартамент 5А беше дълго, но накрая стигнаха пред вратата на Бърни. Зад Уинстън стоеше Гейли, а зад нея — Чъки с видеокамера на рамо. Уинстън заудря силно с юмрук по дървената врата.

— Бърнард! Бърнард! Ей, ЛаПланте, отвори вратата — закрепця той. — Телевизионно интервю! Слава и богатство. Отваряй, Бърнард!

Отговор не последва. Или не беше у дома, или се криеше. Или пък...

— Дано тъпото копеле не се е самоубило — рече Уинстън, издърпа връзка ключове от колана си, намери ключа на Бърни и отключи вратата. — Разстроен е, заради присъдата, която получи. Ще ходи в пандиза. — Когато най-после отвори вратата, той попита Чъки с любопитство. — Камера ли носиш? Ако се е самоубил, ще можеш да снимаш.

Влязоха в апартамента. Първото, което Гейл забеляза, бяха многото кашони, струпани в тесния коридор, през които трудно се минаваше. Имаше запаси за няколко живота от химически препарати, мокетин, чадъри, вентилатори и други джунджурии, без съмнение всички откраднати като нейните кредитни карти. Сигурно доказателство, че имаха работа с жалък негодник. От антрето влязоха в малка неуютна всекидневна с изпочупени мебели. Уинстън закрета напред, за да надникне и в спалнята.

На масата стоеше снимка в евтина рамка. Гейл я вдигна с любопитство и я разгледа. На снимката се виждаха мъж и момче в зоологическата градина. Явно бе направена от фотограф, дето кисне на такива места и изнудва туристите. Мъжът беше нисък и слаб, момчето — също. Мъжът имаше тъмна коса и големи черни очи, момчето — също. Но тук приликата свършваше. Момчето излъчваше блестяща невинност, докато изражението на мъжа можеше да се опише като лукаво. Приличаше на крадец, въпреки че трудно можеше да си го представиш като главатар на престъпна мрежа. Все пак връзката му с кредитните й карти беше много съмнителна. Журналистическата интуиция на Гейл работеше на пълни обороти.

Това очевидно беше Бърни ЛаПланте със сина му. Гейл Гейли гледаше лицето на своя спасител, лицето на истинския герой на полет 104, но не усети дори смътно, че го познава. Това беше лице на непознат, при това на доста несимпатичен непознат.

— Няма труп — съобщи Уинстън, като се появи от спалнята. В гласа му звучеше разочарование. — Много лошо. Не ви се случва често да снимате труп, още преди идването на ченгетата. Сензация!

— Дали ще имате нещо против да го почакаме тук, господин Уинстън? — попита подкупващо Гейл.

От гърлото на Уинстън се изтръгна злостен смях.

— Че какво ще ви направи, ще ви съди? Та вие сте от телевизията.

Той си тръгна, като затвори вратата зад себе си.

— Тук ли ще го чакаме? Може да се върне след часове — оплака се Чъки.

Гейл оглеждаше стаята с блеснали от любопитство очи.

— Може би, а може би — не. Имам чувството, че този тип е важен.

Чъки изсумтя и премести камерата си — започваше да му тежи на рамото.

— Ей, слушай, знам, че ти си изцяло отдадена на кариерата си, но нали помниш, че аз имам жена и деца? Не ми се виси в това бунице до среднощ.

Гейл се подсмихна.

— Ти си късметлия, Чъки, дори не знаеш колко голям късметлия!

След дълго двоумение Гейл най-сетне бе избрала да седне на паянтовия диван. Отпусна се в него, но моментално извика от болка.

— Какво има? — попита операторът.

— Този диван е смъртоносно оръжие — Гейл заопипва под себе си, мъчейки се да намери изскочилата пружина. — Пружините са... пружините са... По дяволите! — Тя измъкна острия предмет, който я беше убол, и се втренчи в него изумено.

— Какво е това? — попита операторът. Никога не бе виждал подобно нещо.

Вцепенена от недоумение, без да може да свали поглед от предмета в ръката си, Гейл каза бавно:

— Това е наградата... Сребърния... микрофон!

Господи, каза си тя, това е неопровержимо доказателство. Този мъж ЛаПланте и Джон сигурно се познават, трябва да са свързани по някакъв начин. Но как?

Парченцата започваха да се подреждат в стройна мозайка и Гейл изведнъж проумя как трябва да се е случило всичко. Горкият Джон Бъбър, каза си тя, отчаян и в мизерно положение, рискува живота си, за да спаси толкова хора, и докато я измъква, забелязва чантата ѝ. Почти смазан от изтощение и задущаван от пушека, той... той го прибира. Вината на Джон бе единствено в това, че се е възползвал от предоставената му възможност. Това навярно... не, това със сигурност... бе първата му кражба.

Този мазен дребосък Бърни ЛаПланте, този отвратителен пласьор на крадена стока, пред когото Дикенсовия Фагин прилича на Червената шапчица, е виновен, че полицията подозира Джон. Злият ЛаПланте е купил чантата от Джон, заради кредитните карти и Сребърния микрофон. А сега, когато Джон Бъбър беше всепризнат герой и разполагаше с милион долара, това жалко нищожество изнудваше Джон, като заплашваше да разгласи единствения му грях, извършен в момент на слабост.

Може би именно това се бе опитвал да й каже Джон. Напоследък имаше чувството, че той се мъчи да се разтовари от някаква тайна. Без съмнение ставаше въпрос за това. Какво друго обяснение би могло да се намери? Това най-добре пасваше на фактите.

Чъки все още не разбираше. Зяпаше Сребърния микрофон в ръката на Гейл.

— Този ЛаПланте е спечелил награда?

Гейл стисна здраво скъпоценната награда. Погледът ѝ попадна върху надписа на Сребърния микрофон.

— „За заслуги в търсене на истината“ — прочете тя на глас.

Чъки се изненада. Това изобщо не подходдаше на човека, когото търсеха.

— ЛаПланте?

Като по поръчка, в ключалката издрънча ключ. Гейл задърпа Чъки към антрето.

Когато Бърни отвори вратата, беше заслепен от ярката светлина на видеокамерата и едва различи микрофона, насочен към него от невидим инквизитор.

— Вие ли сте Бърнард ЛаПланте, сър? — започна Гейл с тона си на звезда от новините. — Каква е връзката ви с Джон Бъбър?

Бърни се начумери войнствено срещу оператора.

— Изключете това нещо! — изръмжа той, но Чъки продължи да снима.

— Как попадна това у вас, господин ЛаПланте? — попита Гейл, размахала Сребърния микрофон.

Бърни изведнъж се почувства притиснат от всички страни — камерата снимаше почти под носа му, а жената развяваше онова нещо насреща му.

— Как мислите, че съм го взел, за бога? — той се обърна яростно към Чъки. — Ей, разкарай това отгук! Този апартамент е лична собственост, не можете да влизате тук и... *Vue!*

Бърни най-последно видя лицето на жената. Нея беше спасил от самолета и нейна чантата, която бе откраднал. А сега тя стоеше в апартамента му и държеше статуетката, която беше открил в чантата ѝ.

— Какви цели преследвате, господин ЛаПланте? — Гейл го притискаше все по-натясно. — Какво принуждавате Джон Бъбър да направи? Какво се опитвате...?

Преди да успее да завърши изречението си, вратата на апартамента се отвори рязко и вътре влетя Уинстън, останал без дъх и почти истеричен.

— Той се готви да скочи! — изкрещя той, задъхан. — Бъбър се готви да скочи! Дават го по 13-ти канал!

Гейл зяпна от ужас, а Чъки промърмори завистливо:

— Тринадесети, а?

Те се втурнаха надолу по стълбите един след друг, с Гейл начело, Бърни след нея, Чъки — трети, натоварен с видеоапаратурата, и Уинстън най-отзад, хрипящ и задъхан сякаш въздухът струва пари. Вратата на апартамента на домоуправителя зееше отворена, а телевизорът работеше. На екрана се виждаше хотел „Дрейк“ и един яркозелен Джон Бъбър, застанал на перваза на един от най-горните етажи. Коментарът зад кадър се водеше от репортер на Канал 13, който вече предаваше на живо от мястото на събитието, докато други представители на пресата още се тълпяха на улицата пред хотел „Дрейк“ и измъкваха кабели, изтласквани назад от полицията, която се опитваше да внесе някакъв ред в разразилата се лудница.

— От полицията казват, че не могат да разпънат платнище долу — обясняваше репортерът, когато четиримата пристигнаха в апартамента на Уинстън, — защото се страхуват, че това ще го предизвика да скочи. Бъбър каза няколко пъти, че ще говори единствено с Гейл Гейли, местна телевизионна журналистка. Досега опитите да бъде открита госпожица Гейли са безуспешни.

— О, господи! — Гейл внезапно си спомни за радиотелефона, който беше изключила. От студиото сигурно се опитват да се свържат с нея най-малко от половин час. Джон Бъбър беше на ръба на самоубийството и я търсеше, а тя не можеше да бъде намерена никъде!

— Телефонът ви! Бързо! — извика тя на Уинстън.

Докато Гейл панически набираше номера, Бърни ЛаПланте се вгледа неодобрително в стария си телевизор.

— Ами че той е зелен!

— Без майтап! — Лицето на Уинстън се набърчи саркастично. — Ти ме изигра, ЛаПланте. Този телевизор е пълен боклук.

Бърни поклати глава насмешливо.

— Трябва да го настроиш, бе, кретен. Трябва да го нагласиш.

Той започна да върти копчетата за цветовете, като се опитваше да получи естествените тонове.

— Междувременно, както виждате, пред хотела се е събрала тълпа хора — продължи репортерът на Канал 13, — много от които плачат и молят на висок глас Джон Бъбър да не скача.

Операторът даде общ план на тълпата — пред „Дрейк“ сигурно имаше най-малко хиляда души.

— За бога! — извика Гейл на Дийкинс. — Кажете му, че съм тръгнала! — Тя тръшна слушалката. — Да вървим, Чъки. По пътя ще ни поеме полицейски ескорт. Ти също идваш, ЛаПланте.

— Аз ли! — пропищя Бърни.

Гейл свъси чело. Беше учудващо колко злост може да събере в един поглед красива жена като нея.

— Ако не си в микробуса до десет секунди, ще извикам ченгетата да те приберат.

Бърни ЛаПланте изскимтя възмутено.

— Ченгетата! Ама че дивотия! Това Америка ли е или...

Но Гейл бе получила прозрение, знаеше точно как да се справи с измет като този тип. Трябваше да угоди на слабостите му, а слабостта на ЛаПланте явно бяха парите. Тя се зарови из портмонето си и извади всички банкноти, които успя да намери.

— Ето! Вземи... десет, тридесет, петдесет долара. Колко имаш, Чъки? Дай на господин ЛаПланте парите си.

Когато операторът послушно изпразни портфейла си, Гейл напъха банкнотите в ръцете на Бърни.

— Хайде, да вървим! Джон е в опасност!

Ама че щура мадама! Кой може да спори с жена, когато й щукне нещо наум? Като сви рамене, Бърни ЛаПланте озадачено пъхна парите в джоба си и последва Гейл и Чъки навън.

— Господи — промърмори той, — вие от телевизията си мислите, че можете да купите всеки. И то евтино.

Микробусът на Канал 4 набра скорост през градските улици, а фаровете му цепеха тъмнината. Лицето на Гейл беше мрачно, пребледняло и изопнато от тревога. Сърцето ѝ биеше лудо от страх за Джон. На дванадесет преки от блока на ЛаПланте към тях се присъедини полицейски ескорт, сирените запищяха, сигналните лампи засвяткаха и те набраха скорост. Благодарение на ескорта пред тях нямаше никакви препятствия и Чъки натисна газта до дупка.

В микробуса наред плетеницата от кабели работеха телевизионни монитори, настроени на различни канали. Но сега всички телевизионни станции предаваха най-голямата сензация — Джон Бъбър се готвеше да скочи от висока сграда. Героят, Ангелът на полет 104, щеше да извърши самоубийство.

— Ти си виновен! — изсъска Гейл през стиснати зъби на Бърни.

— Виновен? Аз да съм виновен! — запротестира Бърни. — Тоя откачалник излязъл на един перваз и аз съм бил виновен?

— Ако нещо се случи на Джон Бъбър, ЛаПланте, ще се погрижа да получиш възможно най-тежкото наказание — закле се Гейл. Тя наистина страдаше, разкъсвана от страст за Джон и ярост към неговия мъчител.

— Какво, да не би всички да са влюбени в този кретен? — попита Бърни. — Нищо не разбирам! Ами аз?

Гейл се обърна гневно към него, а в очите ѝ проблясваха мълнии.

— Да — каза тя презрително, — всички *наистина* са влюбени в Джон Бъбър. — Тя говореше и от свое име. — Цялата страна е влюбена в него. И няма никак да им хареса, ако скочи и се самоубие, защото е бил тормозен от един гаден дребен жаден за пари пласьор на крадена стока...

— Тормозен ли? — Бърни беше напълно объркан. Главата му не го побираше. — Само защото съм крещял по него, докато минаваше с лимузината? Тоя тип е крадец! Той ми взе...

Преди да успее да произнесе следващите си думи, преди да каже на Гейл Гейли какво точно му беше откраднал Бъбър — обувката, парите, славата — Гейл избухна като вулкан, дочула единствено думата „крадец“.

— Един-единствен *незначителен* миг на слабост — извика тя. — Не е същото като цял живот, изпълнен с дребни престъпления.

— Ей, госпожо, вярно е, че имам недостатъци — на тази тема Бърни беше чувствителен и се почувства засегнат. — Знам, че не съм съвършен, но въобще не проумявам защо се държите така с мене. Аз спасих жи...

Но Гейл още не беше приключила с ЛаПланте.

— Живот, изпълнен с дребни престъпления, върхът на които е най-гнузното ти деяние. Да изнудваш един национален герой!

— Аз спасих... Какво-о-о-о? — очите на Бърни се облециха от изненада. Това беше нещо ново за него. — Изнудване ли?

Яростта в очите на Гейл искреше с експлозивна сила.

— Мислиш, че не съм го разбрала ли? — изкрещя тя. Разгорещеността на Гейл се дължеше на нейната увереност, че е права. Вярваше, че разполага с всички факти.

— Само защото ченгетата още не са разгадали случая, не значи, че ще се измъкнеш. Аз съм журналист с голям опит. Виждала съм такива като теб и преди, изметта на престъпния свят.

— Измет ли! — Това болеше, наистина беше удар под кръста. Бърни ЛаПланте може и да не е от висока класа, но чак пък измет.

Лицето на Гейл омекна.

— В целия онзи пушек и пламъци Джон е изпаднал в моментна слабост — каза тя, а гласът ѝ трепереше от любов и съчувствие. — Животът му е бил окаян, намирал се е в мизерно положение, живеел е в колата си. Откраднал е чантата ми, без да мисли.

Челюстта на Бърни увисна, а Чъки извика тихичко от изненада.

— Свил е чантата? Докато те е спасявал? Шегуваш се!

— И я е продал на господин ЛаПланте, пласъора на крадени вещи, който сега се опитва да изнудва бедния Джон — завърши Гейл почти победоносно.

Изнудване! Господи! По-далеч от истината не можеше да бъде! Бърни бе така зашеметен от тези обвинения, че не можа да издаде ни звук.

— Той сигурно не е с всичкия си — недоумяваше Чъки. — Да спаси всички тези хора и да свие една *чанта*?!

Думите на Гейл Гейли бяха пропити от чувство, а очите ѝ блестяха, когато заобяснява.

— Защото е *истински* герой, Чъки. Действал е от дълбока инстинктивна почтеност, а не от някакъв егоизъм. Не е очаквал пресата да го представи като знаменитост. Не е очаквал награда от един милион долара. Спасил е петдесет и четири души, защото нещо у него, някаква вкоренена любов към ближния го е накарала да се втурне в самолета, когато здравият разум е диктувал друго. Бил е готов да се примири с няколко кредитни карти, които е продал на ЛаПланте. За колко, ЛаПланте? Няколко долара? Даде ли му достатъчно поне за едно прилично ядене?

Никой досега не беше говорил на Бърни ЛаПланте с толкова голямо презрение, дори Евелин. Гейл Гейли го гледаше като нещо, което се е залепило на подметката ѝ. Ама че дивотия. Ако тя вярваше на тая невероятна плетеница от лъжи, не бе чудно, че го мрази. Бърни беше твърде зашеметен, за да успее да отговори, но умът му заработи на пълни обороти. Почти всичко в избухването на Гейл беше вярно, с изключение на две неща. Не любовта към ближния беше изпратила героя в горящия самолет, а доверчивият, пълен с надежда поглед върху лицето на едно момченце. И човекът, който спаси петдесет и четири души, не беше Джон Бъбър, а Бърни ЛаПланте, същият Бърни ЛаПланте, който сега слушаше тази нахакана телевизионна звезда, тази журналистка, да му натяква какво жалко нищожество е.

— Всичко това да си остане между нас, Чъки — каза Гейл. — Защото ако Джон Бъбър оживее, господин ЛаПланте ще му даде уверения, че повече няма да го „тормози“. Освен това ще му се извини.

Бърни се пробуди от замайването си.

— Да се извинявам на Бъбър? — Не беше за вярване!

Гейл се намръщи.

— Мога да отрека, че онези кредитни карти са били у мен в самолета, ЛаПланте...

— Да излъжете, значи — попита Бърни изумено.

Гейл отмести поглед малко засрамена.

— Е, може би няма да излъжа... но мога да разкажа историята, както току-що, така че хората да разберат, че Джон е дори нещо повече от герой, а ти... ти си най-низшето пълзящо влечуго. Името ти ще бъде синоним на цинично използвачество и изнудване. Няма да получиш и цент.

Бърни я погледна с тревога. Изглежда, наистина щеше да изпълни заплахите си. Той си помисли за Джон и за това какво въздействия ще имат нейните разкрития върху момчето.

— Аз имам дете. Аз също съм човек, за бога!

Гейл го изгледа високомерно.

— Тогава, в името на детето, прояви малко почтеност, издигни се над долните си инстинкти!

После изведнъж тя рухна; в яростното си нахвърляне срещу Бърни ЛаПланте, Гейл беше забравила за миг в каква опасност се намира нейният Джон. Сега си спомни накъде отива микробусът и защо. От гърлото ѝ се отрони ридание, което Гейл Гейли не можа да сдържи.

— Може вече да си го убил! — извика тя.

Ама че работа, помисли си Бърни. Само това ми липсваше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Ако не беше полицейският ескорт, микробусът на Чъки нямаше да бъде допуснат дори на една пряка разстояние от хотел „Дрейк“. Голяма площ около хотела беше оградена и движението се отбиваше от местопроизшествието. Гъмжеше от полицаи, които бяха издигнали барикади и отцепили с кордон улицата, на която се намираще „Дрейк“. Десетина полицейски коли, между които няколко на отряда за бързо реагиране, бяха паркирани около фасадата на зданието. Беше инсталиран подвижен телефон за свръзка и офицери с високи чинове излайваха заповеди през високоговорителите си. Противопожарният отряд беше изпратил една от колите с най-висока стълба и кран за измъкване на жертви от високи сгради. Щеше да пристигне всеки момент. Две линейки, съоръжени с модерна травматологична апаратура и с първокласни медицински екипи, бяха готови да окажат помощ.

На мястото имаше и три телевизионни екипа: от Канал 4, Канал 8 и Канал 13, с необходимата техника за предаване на живо. От Новините на Канал 4 Ед Конклин вече отразяваше събитието. Освен телевизионните и микрофонните кабели, наоколо беше пълно с журналисти и фотографи от вестниците, всички камери бяха насочени нагоре, петнадесет етажа над тях, към перваза, на който стоеше героят Джон Бъбър, готов да скочи.

Повече от хиляда мъже и жени се бяха скупчили зад барикадите, а някои от жените държаха деца на ръце. Няколко полицаи на коне патрулираха напред-назад пред полицейските бариери, за да сдържат тълпата и да предотвратят размирици. Тези хора бяха по-различни от обичайната тълпа любопитни зяпачи, които се събират като лешояди при нещастни случаи. Те не бяха просто наблюдатели, а хора, които обичаха Джон Бъбър и искаха той да живее. Това не беше тълпа, която вика „Скачай, скачай!“ към мъжа на перваза, а „Не! Недей! Не!“

Над всички тях, много етажи над земята, на перваза на хотелската мансарда, дребната самотна фигура на героя гледаше

надолу. Въпреки че скупчените долу хора не можеха да го видят, в очите му плуваха сълзи. Джон Бъбър беше стигнал до онзи момент от живота си, когато повече не виждаше причини да продължава да живее. Не бе имал лоши намерения, но в действителност причиняваше вреда на много хора, хора като Гейл, които му вярваха.

Щом пристигнаха при „Дрейк“, Гейл, Чъки и неохотният Бърни се втурнаха в асансьора към хотелския апартамент на Бъбър, превърнат в команден пост — вътре имаше полицаи, пожарникари, телевизионни монитори, камери, микрофони и дори животоподдържаща медицинска апаратура. На широкия перваз извън високите прозорци, нехаещ за лудницата, която се разиграва зад него, стоеше Джон Бъбър, готов да сложи край на живота си.

— Джон! Не го прави! — Гейл притича до прозореца и се надвеси навън. — Всичко е наред.

Когато чу гласа ѝ, Бъбър се обърна. Той извади от джоба си един плик и като направи една-две крачки към Гейл, се наведе и го постави на перваза.

— Гейл! Това е за теб. Искам да знаеш, че никога не съм искал да те нараня. Тук ще намериш обяснение за всичко.

Гейл се усмихна през сълзи.

— Джон, знам всичко — каза тя.

Така ли?

— Знаеш! — Бъбър се изправи ужасен, загуби равновесие и започна да се клатушка и олюлява към ръба на перваза.

Гейл ахна, а тълпата отдолу реагира на опасното залитане на Бъбър, като извика сърцераздирателно в един глас: „НЕЕЕЕЕЕЕЕЕ!“

— Всичко е наред, Джон! — извика бързо Гейл. — Няма нищо. Малка грешка. Всички ще го разберат.

— Малка грешка? — повтори Бъбър с почуда. — Не, това...

— Не, Джон, ти си твърде жесток към себе си. Доведох тук онази гадина, която те...

Бърни ЛаПланте изведнъж се наведе зад нея, пробил си път с лакти до прозореца.

— Почакай! Почакай! Оставете аз да говоря с него, за бога!

Преди да разберат какво става, Бърни вече се беше измъкнал през прозореца и стоеше на перваза. Двама пожарникари се спуснаха към него, протегнаха се през прозореца и го сграбчиха за глезените, но

Бърни ги изрита. Разбрали, че в опитите си да го спасят, могат да го бутнат долу, пожарникарите се отказаха.

— Ей, Бъбър, ела насам! Трябва да си поговорим, приятел — Бърни запълзя към Джон на ръце и колене.

— ЛаПланте! — Очите на Джон Бъбър се ококориха от учудване. Това беше последният човек, когото очакваше да види тук, на перваза.

— Хайде, Джон, не бъди идиот! Не обичам височините.

Джон Бъбър се отдръпна от Бърни към ръба и го изгледа подозрително.

— Слушай, ЛаПланте, наистина съжалявам. Всичко е в писмото ми до Гей... ъ-ъ, госпожица Гейли. Много сгреших.

Чъки се надвеси от прозореца до Гейл и обърна камерата си към двамата мъже. Бърни се озъби:

— Я изключи това нещо! Да не искате да скочи?

Гейл и Чъки веднага се отдръпнаха. По красивото лице на младата жена бе изписан страх, но и растяща надежда, както и... любопитство. Колкото и да е невероятно, ЛаПланте беше излязъл вън на перваза. Дали у този човек нямаше нещо повече от онова, което мислеше за него?

— Искам само да си поговоря с теб малко — захвана да го придумва Бърни. — А после можеш да скочиш. Дори два пъти, ако искаш.

— Говори оттам — Бъбър посочи апартамента. — Можеш да говориш отвътре.

Бърни поклати глава.

— Насаме — настоя той. — Вътре има камери и всякакви такива дивотии. Микрофони.

Вътре в апартамента Гейл и другите, само на сантиметри от Бъбър и ЛаПланте, бяха принудени да следят драмата вместо на живо, по телевизионен монитор от петнадесет етажа по-долу, където Конклин отразяваше събитието за новините на Канал 4. Очите на Гейл не се откъсваха от екрана. Лицето ѝ беше бледо и опънато, а очите ѝ приличаха на горящи въглени от силното вълнение.

— Изглежда, отвън на перваза при Джон Бъбър има някой — разказваше Конклин. — Можем само да предполагаме, че това е някакъв спасител — специалист от полицията или пожарникарската служба. — Гласът на репортера се извиси малко от вълнение. — Той...

той се приближава към Бъбър, с пълзене. Не се вижда да е вързан с предпазно въже, а както обяснихме, пожарникарите не успяха да опънат платнище.

Камерите дадоха близък план на Бърни, но в тъмнината беше почти невъзможно да се определи кой или какъв бе непознатият. „Спасителят-специалист“ продължаваше да напредва и достигна онази част на перваза, където лежеше писмото на Бъбър.

— То е за Гей... за госпожица Гейли — каза Джон, като посочи писмото.

Бърни се намръщи.

— Абе аз да не съм пощальон? — поиска да знае той. — Качил съм се на майната си, имам фобия от височини, а ти искаш да ти доставя писмото, а? Сложи му марка, за бога! — Той се приближи още към Бъбър.

— Вече си достатъчно близо — каза Джон и Бърни закова на място. — В писмото признавам всичко. Цялата истина. Съжалявам, ЛаПланте. Обувката ти беше у мен, а ти каза, че не искаш да се разгласява, заради неприятностите ти със съда.

— Не си спомням да съм казвал, че не искам един милион долара — заяви Бърни сковано, но напълно логично.

Лицето на Бъбър изглеждаше огорчено. Той сви рамене неспокойно.

— Всъщност не вярвах, че ще удържат на думата си. А после... ти не се появи, извадиха наяве военното ми досие... Все очаквах, че ще дойдеш и ще ме разобличиш.

— Бях на топло, за бога! — озъби се Бърни.

— В банята ли? Цели два дни?

— В затвора! — изсумтя Бърни. По дяволите! — Слушай, Бъбър... — Бърни прекъсна, защото за първи път погледна надолу през ръба и осъзна, че се намират на петнадесет етажа над земята. От височините на Бърни ЛаПланте му се гадеше и той започна да се поти. — Това е лудост! Може да паднем оттук.

— По-добре влизай вътре — каза бързо Джон Бъбър. — Отново рискуваш живота си.

Бъбър беше прав. Бърни най-после проумя опасното им положение. Намираше се високо, *много* високо над земята, а долу

нямаше опънато платнище. Потта започна да се стича по лицето му, а дребното му тяло взе да трепери.

— Започвам... да го осъзнавам, Джон. Слушай. Няма да върша нищо героично тук, имай ми вяра, приятел. Какво ще кажеш да поседнем малко? Няма да има никакви номера, не съм толкова хитър. Можеш, така да се каже, да си починеш, преди да скочиш.

Джон Бъбър долови паниката в думите на дребния мъж и повярва на Бърни. ЛаПланте не беше в състояние да извади заек от шапката си. Той се насили да се отпусне и седна бавно до Бърни, като помогна на дребния мъж да премине от коленичило в седнало положение. Сега бяха един до друг на перваза, а краката им се люлееха през ръба. Разговаряха тихо.

Вътре в апартамента, залепена за монитора, Гейл Гейли би дала всичко, за да чуе какво си казват двамата мъже. В нея се пробуждаше надежда. Възможно ли беше да е подценила ЛаПланте? Може би не е чак толкова ужасен, както си го представяше. Може би дори щеше да помогне...

Джон Бъбър въздъхна и поклати глава.

— Какво направих? — попита той унило. — Бях мръсен, беден и безполезен, но поне бях честен.

Бърни изсумтя.

— Я се отпусни, Джон. Значи мислиш, че *ти* имаш проблеми, а?

Седнал се чувстваше по добре, всичко щеше да е наред... може би... само да не гледа надолу към улицата. Беше спрял да трепери, но продължаваше да се поти. Вдигна ръце и обърса потта от челото и бузите, без да осъзнае, че така пренася дебел слой сажди от перваза върху лицето си. Лицето му сега беше изцапано и начернено.

Беше пристигнала противопожарната кола с крана и един оператор от Новините на Канал 4 седеше на върха, издиган бавно нагоре покрай фасадата на хотела и фокусира обектива си върху Бъбър и Бърни.

— Все още не знаем защо преди повече от час Джон Бъбър, националният герой, е излязъл на перваза петнадесет етажа над земята — каза напрегнато Конклин в микрофона си. — Но сега знаем кой е човекът, който разговаря с него през последния четвърт час, рискувайки собствения си живот. Той е идентифициран като Бърнард ЛаПланте, бивш служител в „Суперпочистване на килими — Гъмли“...

Джон ЛаПланте трябваше да спи в този късен час. Но кой можеше да спи, когато в момента се разиграваше драма на живот и смърт, в която участваше неговият герой? Като използваше слушалките от аудиоуредбата, за да не чуе майка му звука от телевизора, Джон седеше в тъмната си спалня по пижама, готов за сън, но прикован към екрана и толкова напрегнат, че почти не дишаше.

— Предполага се, че ЛаПланте е стар приятел на Бъбър, може би от войната — каза репортерът.

Джон нададе вик на радост, скочи от леглото и изтича да намери Евелин.

— Мамо, мамо! Дават баща ми! Мамо!

— Пусни ме, Гейл — Чъки избута Гейл Гейли от мястото ѝ до прозореца. — Мисля, че мога да ги хвана в кадър.

Гейл се отдръпна, но тълпата от пожарникари и полицаи на прозореца бе толкова многобройна, че не можеше да види нищо, затова се обърна към телевизионния монитор. На екрана се появи картина от камерата на Чъки — малко разклатена, но драматична. Беше близък план на Бърни ЛаПланте с лице, чиито черти бяха скрити под чернилка от сажди. От гърлото на Гейл се изтръгна ахване, но тя дори не го чу. Имаше нещо в това лице... това лице... само да успее да си спомни...

В този момент долу на улицата включиха прожектор и первазът изведнъж бе окъпан в ярка светлина. Камерата на Чъки все още държеше в близък план лицето на Бърни и когато го видя, сякаш в ореола на огнено кълбо, но все пак тайнствено и непознато, Гейл Гейли остана зашеметена. Това беше лицето от Образа, лицето на героя от полет 104, лицето на героя, който беше спасил живота ѝ. Само за миг мечтаната сензация се преобрази в кошмар.

Бърни ЛаПланте? Невъзможно, не би могло. Всичко, в което Гейл вярваше, всеки факт, в който беше убедена, внезапно рухна и се изпепели. Винаги се бе гордяла, не е журналист, който мигновено, на място, се ориентира в обстановката и съвсем точно преценява фактите. Но сега, в този ужасен миг, когато съзря очерненото лице на Бърни ЛаПланте — същото лице, което бе видяла веднъж преди — Гейл

Гейли загуби вяра в себе си, в способностите си и в професионалната си преценка. Останаха единствено чувствата ѝ, а те ѝ казаха, че герой или не, какъвто и човек да се окажеше, Джон Бъбър бе мъжът, когото Гейл Гейли обича.

Чъки потупа Гейл по рамото.

— Ще се кача на покрива, да ги хвана отвисоко — и излезе от стаята. Гейл постоя известно време, опитвайки се да овладее изблика на противоречиви чувства у себе си. По бузите ѝ неволно потекоха сълзи. Тогава взе решение: знаеше как трябва да постъпи.

В белия блясък на прожекторите Бърни и Джон седяха един до друг на перваза и тихичко си говореха, наваксвайки пропуснатото време. Въобще не обръщаха внимание на сновящата долу тълпа, на камерите и репортерските екипи, нито на петнадесетте етажа, които ги деляха от вечността.

— Ти си откраднал чантата ѝ! Докато си я спасявал? — Бъбър беше направо сащисан.

Бърни сви рамене.

— Е, и какво толкова? Ти реши да се представиш за мен. Миг на слабост, нали така? Аз пък взех, че ѝ задигнах чантата. И на мен ми е слаб ангелът, приятел.

Джон поклати глава, без да може да повярва.

— И тя мисли, че ме изнудваш?

— Точно така — Бърни не можа да види нищо смешно в това, но Джон Бъбър се засмя. — Което никак не е лоша идея, Джон — каза бавно Бърни.

— Тъм? Какво имаш пред вид?

— Ами, трябва да измислим нещо, Джон — каза оживен Бърни. — Бъркотията е ужасна, а аз съм на път да излежа сериозна присъда. Колко похарчи вече за тия глупости с благотворителността? Не си изхарчил *всичко*, надявам се?

Бъбър поразмисли малко.

— Направих доста дарения за различни каузи... Ами... Сигурно са останали около половината, ЛаПланте.

Дребният мъж се ухили.

— Викай ми Бърни.

Събитието беше най-голямата новина на десетилетието; не, задраскайте „десетилетие“, беше най-голямата новина на *века*, а директорът на Новините на Канал 4 не получаваше всичко, което искаше от нея. Не обвиняваше Конклин долу на земята, но Гейли би трябвало да има изключителни права над Джон Бъбър. Намираше се там горе, на няколко метра от действието. Защо например не можеше тъпият му екип да изкара микрофон на проклетия перваз, за да чуят какво си говорят Бъбър и този ЛаПланте? Все едно гледаме ням филм, фучеше Дийкинс по телефона на Гейл. Чарли Чаплин и Бъстър Китън. Дийкинс мразеше да го държат в неведение за каквото и да било.

— Как така, какво искам да знам? Искам да знам *всичко*! — изкрещя той в слушалката, което накара Гейл да трепне. — Кой е тоя тъпанар ЛаПланте, за бога? За какво, по дяволите, си дърдорят тия двама кретени? Щом не можеш да ги чуеш, чети по устните им! Нали си репортер, *импровизирай*! Какво? Какво ми казваш?

— Това не е новинарска сензация — осведоми Гейл шефа си с препълнени от сълзи очи. На гърлото ѝ бе заседнала такава буца, че едва говореше. — Това е... това е... това е събитие от истинския живот.

— Истински живот! — избуца Дийкинс. — Господи, Гейл, я не се размеквай! Недей...

— Да се размеквам ли — ридаше Гейл, а сарказмът, който се изливаше от нея, горчеше от солта на сълзите. — Защо да се размеквам? Нали съм... професионалист? Цинична закоравяла професионалистка.

Господи, най-добрата му репортерка се бе размекнала! Силно обезпокоен, Дийкинс смекчи тона, докато зад него Уолас, директорът на Канал 4, се щураше напред-назад и издаваше нечленоразделни звуци.

— Слушай, Гейл... Никога не съм казвал, че...

— Аз съм закоравяла, цинична, печена... кучка или нещо подобно, нали? Студена и амбициозна. Нали така ме наричат всички? — Думите и излизаха приглушени от сълзи.

— Какво става? — разпитваше Уолас. — Какво има? Кажете ми какво...

Но Дийкинс не го чу. Цялото му внимание бе насочено към Гейл, която, изглежда, беше пред пълен срив в другия край на телефона.

— Не, Гейл, *не* си закоравяла и цинична, *не* си студена и амбициозна, освен това *не* си... как го каза... закоравяла кучка. Ти си мека като *захарен памук*. Като шоколадово бонбонче. Ето защо аз... и не само аз, а всички... те обичаме... Сега се опитай да бъдеш професионално бонбонче и отрази тази човешка драма...

— Напускам — каза Гейл Гейли.

— *Не можеш* да напуснеш! — извика вбесен Дийкинс. — Това е непрофесионално! — Той затръшна телефона с все сили.

— На... напуска ли? — запелтечи Уолас от притеснение. — Искате да напусне?

Дийкинс изсумтя презрително.

— Няма да напусне. Не може. Особено точно сега.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

В дома на Евелин ЛаПланте майка и син седяха, втречени в телевизионния екран. Джон се въртеше от вълнение, а Евелин стоеше като вкаменена, изгубила ума и дума. Ето ги двамата — Бъбър и Бърни, един до друг на перваза. Не можеха да чуят за какво си говорят, но дори под дебелия слой сажди по лицето на Бърни, Евелин разпозна бившия си съпруг.

— Господи! — пое си дъх тя. — Да... *той* е!

— Защо е... Защо е там горе, мамо? — Това, което баща му правеше, едва ли беше безопасно. Направо си беше рисковано.

Как можеше да отговори на момчето, когато и тя самата не знаеше? Да, можеха да направят само едно.

— Къде е палтото ти? Вземи си палтото — каза Евелин.

Междувременно репортерските екипи долу трескаво се мъчеха да сглобят историята и да задоволят глада на публиката за достоверна информация. Хората, които правеха проучвания в редакциите и телевизионните станции, непрекъснато изравяха факти и захранваха репортерите. Рано или късно някой щеше да извади наяве сензационната новина за Бърни ЛаПланте. Този тур от информационната надпревара спечели Канал 8.

Техният репортер на мястото на събитието събщи с победоносна нотка в гласа.

— Току-що научихме, че ЛаПланте е крадец със съдебно досие, който утре очаква нова присъда за търговия с крадени вещи. Според нашите източници ЛаПланте съзнателно е купил дванадесет кашона с открадната латексова боя, която впоследствие е продал на...

— Гейл трябваше първа да събщи това — изръмжа Дийкинс, яростно втречен в екрана. Той следеше репортажите на всички канали по многобройните екрани, монтирани в кабинета му, и критично ги сравняваше с тези на Канал 4.

— Тя първа намери тоя шут ЛаПланте! А позволи на Канал 8 да ни изпревари.

Но Уолас се безпокоеше за по-важни неща, отколкото за един цветист коментар, който бяха пропуснали.

— Слушай, Дийк, ами ако Бъбър крие нещо? Ако не е този, за когото се представя, не е истинският герой?

Очите на Дийкинс светнаха, пресмятайки бързо наум.

— Суперсензация! — промълви той, а умът му пресмяташе какви нови възможности ще се предоставят.

— Не, Дийк, не е никаква сензация — каза Уолас с твърд глас и сериозен израз в промитите си очи. — Ние подкрепихме този тип, той е наш човек! Дадохме му доверието си. Дадохме му един милион долара.

Дийкинс помръкна. Уолас беше прав; независимо дали им харесваше, бяха вързани с Джон Бъбър. Но преди да успее да отговори, по монитора на Канал 4 се долови голямо раздвижване. Гласът на Конклин се извисяваше от вълнение. Тълпата около него се люшна напред.

— Сега пък какво има? — каза Дийкинс.

— Нещо става. Бъбър предава някакво съобщение. И двамата... — Конклин трябваше да крещи в микрофона, за да надвика тълпата зяпачи, — все още седят на перваза, но Бъбър прави знаци на някого през прозореца. Изглежда, им казва нещо, а сега... Сега вдига два пръста. Да! Той прави някакви знаци с вдигнати два пръста...

Евелин ЛаПланте не откъсваше поглед от пътя, но ушите ѝ попиваха гласа, идващ от малкия портативен телевизор, който Джон беше взел. Репортерът коментираше пред хотел „Дрейк“. Един Господ знае защо, но Бърни се намираще на перваза на един прозорец, петнадесет етажа над земята и Джон умираше от страх. Признай си, Евелин, ти също умираш от страх.

Пътят от покрайнините до центъра на Чикаго е дълъг. Тя натисна газта и комбито бързо набра скорост, като се движеше поне с двадесет мили повече, отколкото обикновената скорост на Евелин. Тя погледна към сина си, седнал до нея с преbledняло лице и с очи по-големи, потъжни и по-уплашени от всякога. Чувство за вина обля Евелин, когато

помисли колко много Джон обича Бърни и колко обиди бе изрекла по негов адрес след развода. Не че не ги заслужаваше, но въпреки това...

— Ако си останал с впечатлението, че го мразя, не е така. Аз... аз мразя *държането* му. Той е егоист, себичен и циничен...

— Какво значи циничен? — прекъсна я Джон.

— Това е, когато си казваш: „Всички други мамят, защо да не го правя и аз?“ Но аз... аз не го *мразя*, Джон — каза тя прочувствено. — Аз... го обичах... някога. Много. Само че... се уморих. Може би вината не е *изцяло* негова. Може би, ако той и аз... Какво става? О, господи!

Гласът на репортера по телевизора изведнъж стана настойчив. Евелин ЛаПланте чуваше как виковете на тълпата се засилват. Сърцето ѝ скочи в гърлото.

— През прозореца се надвесват пожарникари! Те държат нещо, което явно са дълги прътове, които протягат към двамата мъже на перваза, към Джон Бъбър и неговия приятел Бърнард ЛаПланте.

— Какво става? Какво правят? — терзаеше се Евелин, а комбито набра още по-голяма скорост.

— ЛаПланте и Бъбър се протягат към прътовете! — съобщи телевизионният репортер. — На краищата на прътовете има нещо закачено. Те взимат нещо от тях! Прилича на... Прилича на... Мисля, че това е... Един момент, тук има едно сведение...

Евелин и Джон бяха останали без дъх, разкъсвани от напрежение, докато чакаха да чуят, че „нещото“ е...

— ... кафе! Кафе! Казаха ни, че Бъбър и ЛаПланте са помолили за две чаши кафе! — извика триумфално репортерът.

Евелин се изсмя с облекчение.

— Кафе! Съвсем в стила на баща ти да помоли за нещо напълно неподходящо. Хиляди хора го гледат, а той иска чаша кафе. — Тя поклати глава, а гласът ѝ омекна. — Помня, че когато ти беше в болницата за операция от апандисит, баща ти стоя цяла нощ до леглото ти, а мрази болниците, все си мисли, че ще лепне някоя зараза. А когато чичо ти Хауърд се нарани... — Тя млъкна, потънала в спомени.

Джон слушаше захласнато. Никога не бе чувал майка си да говори така за баща му, с такъв безкритичен тон. Това сгря сърцето му.

— Изглежда, баща ти проявява най-добрите си черти в моменти на криза. Когато всичко действително се проваля или има някакъв

спешен случай, той забравя да бъде Бърни ЛаПланте и постъпва като... човешко същество. — Сълзи изпълниха очите ѝ и тя премига няколко пъти, за да вижда пътя. Вече навлизаха в центъра и почти бяха стигнали хотел „Дрейк“.

— Научихме, че уредите, с които пожарникарите предадоха кафето... описах ги като прътове... всъщност са специални дълги машини, използвани от хотелския персонал за смяна на трудни за достигане електрически крушки — нареждаше репортерът. Всякакво късче безполезна информация беше новина в такава сензационна история.

О, господи, да знаех само за какво говорят! Залепена за монитора, с очи впити в сцената, която се разиграваше досами прозореца, Гейл се измъчваше ужасно. Нещо важно, не — жизнено важно, се случваше в този момент с живота ѝ, а тя нямаше достъп до него. Двама мъже, които бяха повече свързани, отколкото тя би могла да си представи, седяха на перваза, пиеха кафе и говореха ли, говореха. За какво ли си приказваха толкова дълго? В главата на Гейл Гейли се разиграха милион сценарии, докато наблюдаваше безмълвните фигури.

Разбира се, на перваза се играеше милион и първият сценарий. Този, за който Гейл никога не би предположила. Двамата мъже просто преговаряха.

Всеки имаше нещо, от което другият се нуждаеше. Бъбър имаше парите, около половин милион, а ЛаПланте имаше план как умно да се измъкнат от бъркотията. Колкото и да е странно обаче, макар че този път Бърни държеше всички козове, не беше никак алчен. Искаше съвсем малко и по-голямата част дори не беше за него. Бъбър изслуша исканията на Бърни, размисли върху тях, предложи контраоферта, двамата се съгласиха и сключиха сделката.

— Нали запомни? — Бърни погледна строго Джон и обобщи исканията си. — Четиригодишна стипендия за някой от най-добрите колежи, плюс медицински или юридически институт, или каквото Джон поиска. Ще платиш две и петстотин на адвокатката ми, освен това ще поемеш пълния ѝ хонорар, заедно с годишната ми вноска за консултантски услуги...

Джон Бъбър кимаше в знак на съгласие на всичко.

— И ще дам показания под клетва на съдията — допълни той.
Бърни внезапно се сети за нещо.

— Слушай, Джон, по-добре удвои хонорара на адвокатката ми. Няма никакъв опит, но направи чудеса за мен. И й дай автограф. Тя те мисли за светец.

— Относно показанията под клетва на съдията, Бърни — Бъбър изглеждаше загрижен. — Искам да кажа, няма как да обеща каквото и да било... Не мога да им кажа какво сме намислили.

— Ще му кажеш ли, че съм те разубедил да скочиш? Просто за да не вляза в затвора.

Джон отново кимна.

— Ще направя всичко възможно, Бърни — обеща той с тържествено изражение на лицето.

— Това ме устройва — каза Бърни делово. — По-добре си вземи това писмо там — и той посочи признанията на Джон Бъбър до Гейл, които все още лежаха между тях на перваза — и го унищожи.

Джон Бъбър взе плика, бавно го обърна няколко пъти в ръце, после го пхна в джоба на самото си. Сделката бе сключена. Изведнъж се почувства по-млад с години, като че ли от раменете му падна голяма тежест. Двата си стиснаха ръцете и започнаха предпазливо да се изправят на крака.

Отдолу тълпата изпадна в масова истерия.

— Стават на крака! — викаха репортерите в микрофоните си. — Изправят се!

Гейл се промуши бързо до прозореца, без да се интересува кого избутва. Трябваше да види! Над мансардата, на покрива на хотел „Дрейк“, — Чъки беше открил чудесно място за няколко заредени с напрежение кадъра от перваза. Започна да снима.

— След онова, което направих, откъде знаеш, че ще си удържа на думата? — попита внезапно Джон. — Откъде знаеш, че можеш да ми имаш доверие?

Бърни ЛаПланте махна с трепереща ръка на тълпата.

— Защото, в основни линии, Джон, аз не съм много по-различен от всичките тъпи задници там долу — каза той, като погледна към хилядата души, които се тълпяха като малки насекоми в гнездо петнадесет етажа по-надолу. — Всички ти вярваме, за бога! Ние...

Голяма грешка, Бърни ЛаПланте, наистина ужасен гаф. Когато си на петнадесетия етаж и те е страх от височини, не е особено умно да надзърташ през ръба.

От Бърни започна да се лее пот и той затрепери, полюшвайки се като лист. Беше забравил колко са високо и колко е голямо разстоянието до улицата. От гледката му се зави свят. Като долепи тяло към външната стена на хотела, той започна да се промъква бавно към прозореца след Джон.

— Т-това е една от най-тъпите ми постъпки, да изляза тук отвън...

Едва не напълни гащите от страх.

Евелин ЛаПланте беше спряна на отклонението, където един полицай се опита да упъти комбито към друга улица, но тя извика:

— Аз съм жената на Бърни ЛаПланте, а това е синът му Джон. Моля ви! Трябва да ни пуснете до Бърни.

Имаше нещо толкова убедително в нея и детето, и двамата изглеждаха толкова изтерзани, че сигурно казваше истината. Без никакви въпроси, полицаят ѝ даде път към хотела. Смешно, като се замислиш. Евелин забрави да каже „бившата жена“.

Джон Бъбър стоеше неподвижен, вперил очи в Бърни ЛаПланте. Виждаше, с всички сетива усещаше, страха, който се носеше от кльощавото тяло на дребния мъж. Краката на Бърни бяха безчувствени, напълно изтръпнали, и той нямаше представа къде да ги сложи, за да не падне. Равновесието му върху перваза беше в най-добрия случай несигурно. Бавно и полека, помисли си Бъбър. Бавно и полека. Той започна да го насочва към прозореца.

— Бавно и полека — каза той на глас на Бърни. Бърни направи малка стъпка и отново замръзна.

— Какво те накара да го направиш, Бърни? Да влезеш в самолета? — Джон си мислеше, че като му говори, може да отклони вниманието на ЛаПланте от голямата височина.

Бърни пристъпи още веднъж предпазливо.

— Не знам. Имаше едно момченце, което каза: „Влезте и спасете баща ми, господине.“ Помислих си за сина ми Джон и за скапания

пожарникар, с когото се среща жена ми. Имах чувството, че трябва да спасявам себе си.

Странното е, че Бърни ЛаПланте не беше изказвал тези мисли дори на себе си, но когато се отрониха от устата му, той осъзна, че са самата истина.

— Да — рече замислено Джон. — А аз имах чувството, че трябва да се преструвам, че обувката е моя.

Бърни се изсмя нервно.

— А сега ще трябва да си носиш последствията, приятел. Всеки ден ще трябва да бъдеш герой за всички. — Той погледна надолу към огромната тълпа, за която Джон Бъбър беше герой, и направи втората си грешка.

Само за миг-два виенето на свят тръгна от корема, изкачи се в гърдите и се настани в главата на Бърни ЛаПланте. Той залитна, после стъпи накриво. Цялата тълпа отдолу ахна в един дъх, когато видя мъжа на перваза да залита и да се бори да запази равновесие.

Джон Бъбър инстинктивно протегна ръка и грабна рамото на Бърни.

— Спокойно, друже. Всичко ще е наред.

Вътре в апартамента Гейл видя ръката на Джон върху Бърни. Тя затаи дъх. Беше ли възможно? Дали Джон щеше да блъсне Бърни долу? Гейл все още имаше усещането — сега вече смътно и може би нелогично, без да се основава на никакви факти, но все пак усещане — че Бърни навярно е сторил нещо на Джон, че има някаква власт над него. Каква по-удачна възможност за Бъбър да се отърве от някого, който му прави живота ад?

— Не гледай надолу — каза Джон. — Гледай напред. Прави само по една крачка, Бърни. Точно така. С теб съм, приятел.

Дребното тяло на Бърни беше обляно в пот, а студеният нощен вятър го караше да трепери. Очите му се отваряха и затваряха, докато мозъкът му се бореше да се отърве от замайването. Той пристъпи несигурно напред, после още веднъж. Знаеше, че не може да гледа надолу, не трябва да гледа надолу.

Бърни погледна надолу.

Далече под него, земята се завихри в кръг — мъничките хора се завъртяха като мравки в някаква гигантска космическа въртележка и...

— Ааааааааа! — изкрещя Бърни и падна.

Евелин и Джон бяха подпомогнати от един полицаи да преминат през тълпата, но въпреки това беше трудно. Най-после достигнаха предните стъпала на „Дрейк“. Нещо ставаше, нещо ужасно. Хората около тях издаваха викове и стонове на страх. Погледнаха нагоре, тъкмо когато Бърни се залюля на ръба, тялото му се завъртя и падна от перваза.

— Господи! Бърни! — задави се Евелин и от гърлото ѝ се изтръгна писък.

— Татко! — изкрещя Джон с разкривено от страх лице. И двамата никога не бяха обичали Бърни така силно, както в този момент.

Гейл стоеше като парализирана до прозореца, замръзнала от уплах. Това, което гледаше с такова напрежение, не беше някаква новина или събитие, а борба на живот и смърт, чийто завършек нямаше да бъде повлиян от десетките камери, насочени към нея. Навън бяха само Бърни и Джон, и поне единият със сигурност нямаше да оживее.

Бърни ЛаПланте усети как пада в празното пространство. Инстинктивно изви тяло и отчаяно протегна ръка към нещо — каквото и да е — за което да се хване. Дланта му докосна перваза, а пръстите му се впиха и го стиснаха здраво. Така се озова увиснал само на една ръка от петнадесетия етаж, повесен над безкрайността. Джон Бъбър притаи дъх и протегна ръка към него.

— Влизай вътре, приятел! — грубо му извика един пожарникар до прозореца. — Не можеш да му помогнеш.

Бърни изпитваше неистова болка в рамото, което бе поело тежестта на цялото му тяло. Пръстите му започнаха да се изплъзват. Той погледна нагоре, където лицето на Джон Бъбър гледаше към неговото. Джон Бъбър прочете молбата в очите на Бърни. *Не ме оставяй да умра.*

Освен това видя, че Бърни ЛаПланте е съвсем близо до смъртта. Единственото, което го делеше от унищожение, беше несигурното хващане с една ръка. И сигурно... *сигурно* му е минало през ум, че животът му ще е много по-лесен без Бърни ЛаПланте. Освен това

Джон не беше длъжен да стори нищо. От него не се очакваше да прави каквото и да било. Просто трябваше да не му подава ръка...

Същата мисъл навярно бе минала и през ума на Бърни ЛаПланте, докато висеше, а силите постепенно го напускаха. Ако Джон Бъбър не му подаде ръка...

— Не му протягай ръка! — предупреди го пожарникарят. — Ще те издърпа долу! — Подадоха му спасително ласо и той го избута през прозореца към Бъбър.

Устните на Гейл оформиха беззвучен писък. От дълбините на паметта ѝ изплуваха думи, които някой ѝ беше казал наскоро... Но кой? Да, спомни си. Думите бяха на Уолас в студиото след самоубийството на Джефри Бродман.

— Никога не протягай ръка! — извика Уолас на Гейл.

— Никога! Ако протегнеш ръка, може и тебе да издърпат!

— Не — молеше се тя безмълвно. — Не, Джон, моля те!

Пожарникарят продължаваше да бута спасителното ласо към Бъбър.

— Хвани го! — извика пожарникарят, като приближи още ласото. — Веднага! Спаси себе си. Не можеш да му помогнеш, ще те издърпа надолу!

Джон Бъбър не обърна внимание на пожарникаря и спасителния клуп. Той седна на перваза и се подпря, като не сваляше поглед от Бърни ЛаПланте. Пръстите на Бърни се изплъзнаха още малко, оставяйки го глух, ням и сляп от страх. Пръстите му бяха толкова вдървени, че почти не ги усещаше, но все пак разбираше, че се изплъзват... изплъзват.

Изведнъж в мига, в който Бърни ЛаПланте изпусна перваза, ръката на Джон Бъбър се стрелна бързо и грабна Бърни за китката. Двата бяха съединени от силата на една мъжка ръка. Тежестта в ръката на Бъбър беше неимоверно голяма и той я удържаше с огромно усилие. Облегна се назад към фасадата, като използваше едната си ръка, за да се подпре на перваза, а с другата държеше здраво китката на Бърни. Бъбър стисна зъби със сгърчено от невероятното напрежение

лице. Бърни погледна отчаяно нагоре и двамата мъже сплетоха погледи.

— Ще ви завържа с това въже — каза пожарникарят. Беше се измъкнал през прозореца и сега стоеше на перваза с ласото в ръка.

— Завържете... него... с въжето... — изрече през зъби Бъбър.

— Не можете да го задържите, ще ви издърпа със себе си — предупреди го настойчиво пожарникарят.

— Ако... той... падне... и аз... падам... — каза Джон с усилие. — Ясно ли е?

— Да, сър, ясно! — Пожарникарят се зарази от героичния плам. Ако Джон Бъбър можеше да спаси Бърни ЛаПланте, то нима пожарникарите не можеха да спасят Джон Бъбър? — Повече от ясно!

За по-малко от два часа след започването на величествената драма, телевизионните мрежи се бяха включили към местните канали и сега тази напрегната истинска история за живота и смъртта се предаваше на живо до почти всяко домакинство в Америка. Всички други програми бяха прекратени. Нищо подобно не беше показвано по домашните екрани, откакто Ръби застреля Осуалд и откакто Нийл Армстронг направи първата гигантска стъпка за човечеството. Това беше телевизията в най-добрата ѝ светлина, която представяше репортаж на събитията от мястото на действието.

Чъки, операторът на Новините от Канал 4, снимаше от покрива — единствената камера, която имаше тази уникална гледна точка. Кадрите бяха страхотни, вълнуващи, плъзгаха се надолу по напрегнатата ръка на Бъбър, който стискаше китката на ЛаПланте, по ужасеното лице и молещите очи на Бърни, по тялото му, което висеше във въздуха, до тълпата петнадесет етажа по-надолу. Чъки беше много доволен от себе си, но щеше да бъде два пъти по-доволен, ако знаеше колко хора наблюдават този филмов репортаж, докато той го заснема. После изтегли лицето на Бърни ЛаПланте в едър план и изплашеното му изражение запълни целия екран.

В „Шадоу Лаундж“ Чик видя Бърни. В спалнята си Дона О’Дей видя Бърни. В малкия си разхвърлян хол Уинстън видя Бърни по стария телевизор на Бърни. В изпълнения си с книги кабинет съдията Гойнс видя Бърни от коженото си кресло. Никой от тях не повярва на

очите си. В полицейския участък Еспиноза, Варгас, Мендоса и инспектор Дейтън видяха Бърни. В затвора, където Бърни се бе държал идиотски, другите затворници видяха Бърни. На екрана беше Бърни ЛаПланте, един от големите неудачници в живота, когото спасяваха по телевизията — на живо и цветно — и го спасяваше не друг, а самият Джон Бъбър, героят от полет 104.

Бърни ЛаПланте?

Пожарникарят вече беше омотал добре въжето около Бърни, но Бъбър продължаваше да го държи здраво за китката.

— Работите вървят на добре, съдружнико. Дръж се — промърмори той.

Бърни ЛаПланте погледна с благодарност Джон Бъбър в очите.

— Ти си н-н-направо светец, Джон — каза той.

И наистина мислеше така.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Веднага щом Джон Бъбър и Бърни ЛаПланте, вече извън опасност, стъпиха вътре, в апартамента се разрази страхотна буря. Първо отгоре им се нахвърлиха лекарите, за да премерят кръвното налягане и пулса. После, след като ги обявиха за здрави, нахлу пресата — телевизия, радио, журналисти от вестниците, оператори, фотографи, и всички искаха пълни подробности. Публиката жадуваше за факти. След поредица от шумни проверки на звука, бяха инсталирани множество микрофони, за да може Джон Бъбър да даде пресконференция от мястото на събитието. Имаше милион въпроси, но обществеността искаше да знае най-много кой е Бърнард ЛаПланте. Какво общо имаха двамата? Какво се беше случило между тях на онзи перваз? И най-важното, защо герой като Джон Бъбър се опита да се самоубие?

Бъбър отговори първо на този въпрос — бавно, може би неловко, но искрено.

— Беше в момент на ужасна слабост — каза той в микрофоните, които го заобикаляха, докато зрителите слушаха със затаен дъх. — Чувствах се... как да кажа, „съкрушен“ от цялото напрежение... от очакванията, които съпътстват известността... славата. Просто не се смятах за... достоен... за представата, която всички имаха за мен... Затова, отчаян, излязох на перваза с намерението да... скоча. Тази моя постъпка постави в опасност живота на отрудени полицаи и пожарникари, да не говорим за живота на скъпия ми приятел Бърнард ЛаПланте.

Споменаването на името на Бърни доведе до малка експлозия сред журналистите, които започнаха да се надвикват от всички краища на помещението.

— Кой е Бърнард ЛаПланте?

— Знаехте ли, не ЛаПланте е престъпник с досие?

— Каква е връзката ви с Бърнард ЛаПланте?

Джон Бъбър си пое дълбоко дъх, преди да отговори.

— Бърнард ЛаПланте е мой близък приятел, който ми се притече на помощ, като изложи на голяма опасност собствения си живот...

От всички професионални журналисти в стаята, само Гейл Гейли запази мълчание. Имаше въпроси към Джон Бъбър, и то много, но засега се сдържаше, за да чуе първо какво има да каже той. Стоеше, облежната в дъното на помещението, големите ѝ тъмни очи наблюдаваха съсредоточено Бъбър, а в ума ѝ се блъскаха противоречиви мисли. Подозренията ѝ заплашваха изцяло да я погълнат.

Тук на карта е заложен собственият ми живот, мислеше тя, бъдещето ми. Трябва да знам! Трябва! И тъй като Джон Бъбър явно нямаше намерение да ѝ каже, оставаше само един човек...

Полицаяте сграбчиха ЛаПланте, в мига в който се покатери през рамката на прозореца. Затвориха го на сигурно в огромната спалня на Джон Бъбър и един униформен полицай застана на пост отвън, да не би да извърши някоя глупост. Бърни седеше на грамадното легло на Бъбър, което трябваше да е негово, и гледаше пресконференцията в съседната стая по широкоекранния цветен телевизор на Бъбър. Който също трябваше да е негов.

— Вярно, Бърни е направил някои грешки. — Слушаше как Бъбър парира въпросите на журналистите. — И аз съм правил немалко. Всъщност не познавам човек, който да не е. Мисля, че Бърни иска да не му се бъркат в личния живот и аз ще уважа неговото желание.

Дотук добре. Бърни кимна, а очите му се спряха на дистанционното, което лежеше на нощното шкафче. Без дори да се замисли, той го взе и го пхна в джоба си. Все пак вечерта нямаше да е напълно загубена.

— Какво ви каза? — извика един репортер. — За какво разговаряхте?

Бъбър се поколеба.

— Ами, онова, което ми каза, беше лично. Но ми възвърна самочувствието. Каза ми, че ми е дадена невероятната възможност, шанса да извърша нещо добро в света.

Аз ли съм казал това, чудеше се Бърни. Странно, не си спомняше. Но ръката му, сякаш движена от собствена воля, се пхна в джоба, извади дистанционното и го постави обратно на мястото му.

В този момент вратата на спалнята се отвори и в стаята влезе Гейл Гейли. Бърни трепна виновно — дали го беше видяла да връща обратно дистанционното?

— Ей, как влезе? — попита той. — Никой не бива да влиза тук!

— Промъкнах се, без да ме видят — отвърна Гейл простичко.

— Ама и вие от пресата сте едни. Въобразявате си, че можете да влизате навсякъде, да шпионирате хората... — тонът на Бърни бе горчив. Нямаше никаква причина да обича Гейл Гейли или пресата. Точно телевизията, и по-специално Гейл, бяха създали Джон Бъбър, бяха го превърнали в герой, а Бърни ЛаПланте заклемяваха пред света като престъпник с досие.

Но Гейл не сваляше поглед от Бърни, от оцапаното му лице. Можеше да се закълне, че това лице ѝ беше познато. Дори гласът — това печално носово виене — ѝ звучеше познато.

— Чуйте, господин ЛаПланте... ъ-ъ... Бърни... кой си ти?

— Кой съм аз ли? — обърна се той иронично към нея. — Ти ли ме питаш? Нали ти си големият спец, за бога! Как ме нарече? „Измет“, нали? „Влечуго“ или как беше там, „изнудвач“...

Укорите на Бърни сякаш отскачаха от Гейл, тя почти не ги чуваше. Имаше само един въпрос.

— Ти ли беше? В самолета? Ти ли ми спаси живота? — попита тя тихо.

Въпросите, заедно с настойчивостта, с която ги задаваше Гейл, стреснаха Бърни.

— А-аз ли? — запъна се той, после отново стана нахакан. — Я вижте, не давам интервюта. Бил е Джон Бъбър. Ако искате да ме питате нещо, обърнете се към адвокатката ми, госпожица О'Дей.

Гейл срещна погледа на Бърни и очите ѝ се взряха дълбоко в лицето му. Тонът ѝ беше умолителен.

— Господин ЛаПланте... Бърни... искам... само за малко... да бъда човешко същество, а не журналист. Щях да умра в един горящ самолет, а после погледнах нагоре и от дима се появи един мъж, лицето му беше покрито с кал и сажди и той... и той... ми спаси живота!

Гласът ѝ притихна, стана дрезгав, но тя не сваляше поглед от Бърни.

— Неофициално, ти ли беше? Защо ще го отричаш, ако е било така? Защото си взел чантата ми ли? Защо?

Бърни ЛаПланте усети как се разтапя. Как да не ѝ отговори? Можеше ли да не ѝ каже истината? За пръв път той видя Гейл Гейли не като нафукана мадама, не като репортерка, а като сродно човешко същество. Това, което го питаше, идваше от сърцето, не от бележника ѝ. А имаше и друго. От дни Бърни изгаряше от желание, умираше да разкаже историята си, но никой не искаше да го чуе — нито бившата му жена, нито адвокатката му, нито приятелите му, нито пресата. Никой не искаше да чуе или дори да помисли за възможността щурият дребен Бърни ЛаПланте да е истински неподправен герой.

А сега някой желаеше да го изслуша, готов да повярва. И не просто кой да е, а жената, която му дължеше живота си, жената, която беше дълбоко замесена в създаването на мита за Бъбър и която беше заложила много. За пръв път се беше отказала от всичките репортерски дивотии и го умоляваше — него, Бърни ЛаПланте, по съвсем човешки начин. Изглеждаше дори някак уязвима. И единственото, което искаше Бърни ЛаПланте да ѝ каже, беше истината.

Бърни си пое дълбоко дъх, втренчи се в Гейл Гейли, отвори уста и изрече:

— Госпожо, толкова ли тъп изглеждам, че да се пъкна в горящ самолет и да спасявам някакви си непознати? Не съм такъв човек.

Гейл изглеждаше изненадана, не беше очаквала да чуе това. Но докато гледаше втренчено Бърни, а той предизвикателно отвръщаше на погледа ѝ, сякаш приканвайки я да изрази съмнение, очите му започнаха да играят. Не можеше да ги спре, те имаха свой собствен живот. Когато Бърни лъжеше, очите му играеха, също както на Пинокио му израстваше голям нос. Гейл се усмихна съвсем лекичко и лекичко кимна с глава. Тези играещи малки очички ѝ казаха мълчаливо всичко, което искаше да узнае. Сега оставаше само да го чуе и от Джон Бъбър.

Силният развълнуван глас на Конклин се дочу от стереоговорителите на телевизора и Бърни с изумление долови имената на Евелин и Джон.

— Стоя във фойето на хотела заедно с Евелин ЛаПланте, която казва, че е жена на тайнствения Бърнард ЛаПланте, който преди

двадесет минути беше спасен от перваза на петнадесетия етаж от Джон Бъбър.

— По дяволите! — излая Бърни, загледан в екрана. — Ив! Джон! За бога!

Двамата стояха наред огромна тълпа от зрители, задръстила просторното фоайе. Джон беше по бейзболен екип под палтото, а Евелин по тениска, стари джинси и без грим. Късата ѝ коса стърчеше на всички страни. Бърни реши, че изглежда красива.

— Госпожа ЛаПланте току-що ми каза, че Бърнард ЛаПланте е говорил с нея по-рано днес и ѝ е казал, че „отива на дълго пътуване“ и че „иска да се сбогува с десетгодишния си син Джои“ — продължи Конклин.

После Евелин заговори директно пред камерите.

— Не знаех, че Бърни ще се опита да скача от някаква сграда — каза тя с насълзени очи. — Просто смятах, че пак е тръгнал по старите си... Тоест, дори не знаех...

— Телевизия! — извика Бърни. — Всемогъщи боже!

Направо да му се повдигне на човек! Сега бяха извъртели нещата така, че *ЛаПланте* е бил паднал духом и е искал да скочи, а Джон Бъбър — героят, не само го е разубедил, но и еднолично го е издърпал от перваза.

— Не може да се вярва на нито дума по телевизията! На нито една думичка!

— Какъв човек е бившият ви съпруг, госпожо ЛаПланте? — попита репортерът.

Евелин отвори уста да отговори, но вместо това избухна в ридания. След като похлипа и подсмъркна, тя успя да изрече няколко пропити с вълнение думи.

— Бърни ЛаПланте е един чудесен, почтен човек... дълбоко в душата си. Просто трябва да го опознаете.

— Ама че глупости! По дяволите! — крещеше Бърни, безсилен пред екрана.

— Предполагам, че и ти обичаш баща си, Джон? — попита Конклин.

— Остави момчето ми намира, задник такъв! — изрева Бърни.

— Да, баща ми е чудесен — усмихна се срамежливо Джон. — Заведе ме в зоопарка.

— О, Джон — гордият и щастлив баща Бърни ЛаПланте започна да се размяква.

— Какво усещаше, Джон, когато видя баща си горе на онзи перваз?

— Изплаших се... но... но... но...

— Но какво, синко? — насърчи го Конклин.

— Но знаех, че Джон Бъбър ще го спаси!

Господи! Всички бяха безнадеждни. Отвратен, Бърни ЛаПланте се обърна към Гейл Гейли, за да изрази възмущението и гнева си, но нея я нямаше. Беше отново сам.

Гейл се измъкна от спалнята в препълнения хол, където пресконференцията течеше с пълна сила. В помещението беше много топло заради ярките телевизионни прожектори и Джон Бъбър започна да се спаружва от жегата.

— Господин Бъбър! Господин Бъбър! — извика Гейл.

Джон погледна жадно по посока на гласа ѝ.

— Искате да ме питате ли нещо, госпожице Гейли?

— Всички ние ви смятаме за герой, господин Бъбър. Вие мислите ли се за герой? — Тя зададе въпроса ясно и без емоция, но в сърцето си Джон Бъбър усещаше, че думите ѝ имат друг подтекст. Знаеше за какво го пита, тук пред всички тези хора.

Той погледна в лицето ѝ и онова, което прочете в него, го накара да се сконфузи за миг, но после се усмихна.

Когато заговори, гласът му бе по-уверен.

— Мисля, че всички ние сме герои, ако ни хванете в подходящ момент. У всички нас се крие нещо благородно и почитено. И всички ние... понякога сме много далеч от геройството. Пресата е тази, която забелязва един момент и една личност, а не други. Аз съм просто още едно човешко създание, като всички останали, съвсем крехко, с примес на смелост и почитеност.

Гейл и Джон се гледаха право в очите и тя лекичко му кимна. Беше удовлетворена... поне засега. Познаваше кога някой прави признание, дори да не беше пълно или да не тежеше в съда.

За Гейл Гейли тази работа с героя беше огромен катаклизъм. От нея тя научи много неща за живота, за естеството на истината и за самата себе си. Оцени по друг начин характера, амбициите, ценностите си. Междувременно изгуби немалко илюзии, което не беше лошо за

един журналист. Но пък вникна дълбоко в човешкото поведение, което от своя страна не беше никак лошо за един човек.

Що се отнася до тях двамата — Джон и Гейл, до бъдещето им заедно, животът щеше да си каже думата. Както показва тази история, стават какви ли не странни неща.

Джеймс Дийкинс, директорът на Новините на Канал 4, най-добре обобщи прощалните слова на Джон Бъбър.

— Ама че говна! Чувал ли си повече глупости и лиготии от човек, който не е президент? — попита той. — Писна ми от него, Уоли, а обикновено изпреварвам с десет минути публиката.

— Нали ти ме убеждаваше, че Гейл няма да напусне — каза укорително Уолас. — „Не може да напусне, Уоли, това е в кръвта й“ — изимитира го той.

— Гейл ли? Басирам се на петдесет долара, че до седмица ще се върне и ще се моли за репортаж.

Ето че ние също стигнахме до края на нашата ист... Какво? Не е краят ли? О, значи искате да знаете какво се случи с Бърни ЛаПланте? Естествено, не влезе в затвора — това, че помогна на Джон Бъбър на перваза, промени мнението на съдията Гойнс. Обвиненията в кражба на кредитните карти на Гейл Гейли трябваше да отпаднат, когато госпожица Гейли изведнъж „си спомни“, че ги е „заела“ на господин ЛаПланте по свое собствено желание. Въпреки че инспектор Дейтън не беше толкова луд, че да приеме нейната очевидно измислена версия, по съвета на капитана на участъка той сви рамене и изостави случая. Все пак стана ясно, че дребният като невестулка ЛаПланте не беше зловещ шеф на мрежа за търговия с крадени кредитни карти, а просто някакъв незначителен самотник, който не умее да подбира момента, а още по-малко да преценява правилно нещата. Освен това беше излязъл от онзи хотел, посрещнат от бурни ръкопляскания. Едва ли отделът имаше интерес да повдига обвинения срещу най-добрия приятел на Джон Бъбър.

Що се отнася до присъдата по обвинението за пласиране на двадесетте кашона краден латекс, Бърни получи строго мъмрене, а срокът му беше намален на времето, което вече беше излежал в затвора. Съдията Гойнс го предупреди да се държи добре и повече да

не се връща в съдебната му зала, а когато Бърни обеща, съдията го помоли да му даде автограф, както направиха и всички в претъпканата зала.

Бърни беше прочут за по-малко от седмица — седмица, през която положи извънредни усилия да не се набива на очи, като отклоняваше успешно всички покани за интервюта и снимки, след което името му се забрави от всички. Това не го разтревожи ни най-малко, тъй като хората, на които държеше, продължиха да се отнасят към него с нещо като страхопочитание. Когато и да влезеше в „Шадоу Лаундж“, Чик винаги го черпеше с любимия му коктейл за сметка на заведението. А когато позвънеше в дома на Евелин ЛаПланте, което напоследък правеше доста често, вратата се отваряше широко и на прага заставаше усмихнатата Евелин, нагласена, с хубава прическа, която го канеше вътре, а изпадналият в екстаз Джон се хвърляше в прегръдките на Бърни. От кухнята се разнасяше дивен аромат, а Елиът, пожарникарят, не се виждаше никакъв.

Един баща трябва да прекарва повече време със сина си, за да го научи на собствената си трудно придобита мъдрост и така да подпомогне по-младото поколение, затова един ден Джон и Бърни се озоваха отново в зоопарка, потънали в разговор пред клетката на маймуните. Бърни носеше чисто нови кожени мокасини за сто долара.

— Помниш ли, когато ти казах, не ще ти обясня всичко за живота? Ами, работата е там, ме животът... е мръсно нещо. Хората вечно ти приказват за „истината“. Всички винаги знаят каква е истината, сякаш тя е тоалетна хартия, от която имат запаси в килера. Но с възрастта разбираш, че няма никаква истина.

Евелин би изпаднала в истерия, ако можеше да чуе как философията на Бърни за живота се излива в невинните уши на Джон.

— Всичко е една гадост, извини ме за израза. Хиляди пластове. Пласт върху пласт с гадости. Така че за да се справиш в живота, когато пораснеш, избираш пласта с гадости, който предпочиташ, това са твоите собствени гадости, така да се каже. Разбираш ли?

На лицето на десетгодишния Джон беше изписано пълно объркване. Не беше разбрал нито дума.

— Ъ-ъ, не, татко — призна си той.

Бърни поразмисли малко.

— Е, доста е сложно — каза той най-сетне. — Може би когато пораснеш. А сега ще ти кажа нещо, което трябва да си остане само между нас, нали? Никой да не научи. Помниш ли онази нощ, когато щях да те вода на кино и валеше гаднярски? Трябва да ме извиниш за някои невъзпитани изрази.

— Няма нищо, татко — Джон погледна баща си с обожание. — Знам и по-лоши.

— О, така ли? — Бърни се взря остро в сина си. Момчето явно се нуждаеше от бащина грижа. Те започнаха да се разхождат като двама приятели.

— Тъкмо бях тръгнал да те взема, когато...

— ПОМОЩ! — изкрещя женски глас, като внезапно проряза въздуха. — ПОМОГНЕТЕ МИ! Дъщеря ми падна в клетката на лъва!

Една изпаднала в ужас жена притича срещу Джон и Бърни. Спирайки ги, тя сграбчи стреснатия Бърни и го замоли:

— Помогнете ми, моля ви! Малкото ми момиченце! В клетката на лъва е! Покатери се вътре! — Беше на ръба на истерията, пръстите ѝ се впиваха в ръкава на Бърни.

Немного далеч се чуваше ревът на разгневените диви котки. Бърни поклати глава и започна да отстъпва.

— Пазача, госпожо. По-добре намерете пазача... — той млъкна наскре изречението. Джон го гледаше. Очите му бяха широко отворени, доверчиви, вярващи, изпълнени с надежда, любов и обожание, с всичко, което Бърни ЛаПланте несъзнателно искаше от живота. Бърни преглътна силно.

— За бога, нося чисто нови обувки! — запротестира той неуверено. Чуваше засилващия се рев на лъвовете. Почти усещаше топлия им дъх във врата си, острите им бели зъби и дългите им остри нокти... но знаеше какво трябва да направи. Онази геройска дивотия, нали?

Точно така.

НЕСЪВСЕМ КРАЯТ...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.